This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07577629 8

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

A. H. KOHL

MIKROBERNES PALADS

ANDEN DEL

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG · KJØBENHAVN OG KRISTIANIA

Digitized by Google

Digitized by Google

MIKROBERNES PALADS

ANDEN DEL

Knud Trappaud,
% Sv. Borch,
Vejrøgade 9 1,
København, Ø,
Danmark.

Digitized by Google

Digitized by Google

A. H. KOHL

MIKROBERNES PALADS

ANDEN DEL

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
1908

Digitized by Google

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
77708B

Digitized by Google

I.

Javel! Alting ombord skred, uden Snak og Strid, videre frem!

Ganske vist!

Jo!

Men det varede ikke længe førend Luschinskij opdagede, at nu hvor Bogdurofferne saa at sige havde smidt deres Distinktioner fra sig og degraderet sig selv til at lokke andre til at fornærme dem, bare for derigennem at kunne tilkøbe sig Adgang til Flertallet —:

nu fik saavel han selv som alle andre, nederdrægtigere end nogensinde forhen, Øjnene op for hvor galt det hele maatte være.

Paa Grund af en instinktiv Forudanelse om denne massive Konsekvens var det jo netop ogsaa, at alle Praxinerne i sin Tid eenstemmigt, uden at behøve nogensomhelst indbyrdes Aftale, med al Kraft havde sat sig imod Bogduroffernes Anstrængelser for at opgive deres Særstandpunkt. Naturligvis! Man vilde sidst af alting være med til at berøve sig selv denne fattige Trøst, ikke sandt —: at der dog endnu var en lille bitte Skare af Officerer paa Skibet, der

40X687

Digitized by Google

havde baade Tillid til Skæbnen og uforstyrrelig Ro overfor sammes Omskiftelser, Gud bedre!

Men just derfor var det altsaa den rimeligste Sag af Alverden, at da disse ophøjede Væsner nu alligevel, paa Trods af alle Afviselser eller muligvis netop paa Grund af dem, virkelig havde faaet Sammenslutningen listet igennem —: nu blev Resultatet selvfølgelig bare dette: at begge Parter, baade Praxiner og de andre, allesammen følte sig endnu mere forhungrede, endnu mere asthmatiske, og endnu mere hjærtebetændte end før! — — —

Til Evidence erhvervede Luschinskij sig de mere indadvendte og private Beviser paa Sandfærdigheden af alt dette her, nu i den sidste Halvdel af Epoken ved Madagascars Nordkyster — i Begyndelsen af Marts Maaned med andre Ord, et Par og tyve Uger efter at Eskadren var gaaet fra Libau.

Kammeraterne kunde — i denne Tid, hvor Forliget mellem Grupperne var godt og vel fjorten Dage gammelt, og saaledes allerede forlængst en forældet Materie — af og til i fortrolige Samtaler, eller naar de var en Smule berusede, stundum tale hæsligt over sig.

De ligesom kom til at lukke en Klap op, baade i deres Uniformsfrakker, i deres Undertrøje og i Brystskindet —: saa man imellem Ribbenene fik Øje paa nogle fingerdybe Kloakhuller derinde: Mærker efter alle de Mikrobslagsmaal og Bacille-Optøjer der havde etableret sig i dem, efterhaanden som de forskellige Katastrofer hver paa sit Felt havde belært dem om, hvor haabløst og tilsmittet og kadaverisk hele Togtet var —:

Digitized by Google

„Courage — taler de om!“ — bemærkede Premierløjtnant Bogduroff, den nysomvendte, saaledes en Dag og gav sig paa een Gang til at raabe, imens han rodede Løg-Omeletten til Biksemad paa sin Tallerken, nede ved Frokostbordet — „vores u-overvindelige Tapperhed — har vi Russere altid hylet op om til Alverden!

Well! Jeg protesterer selvfølgelig ikke —: Mod er storartet; og Mod *har* vi naturligvis, ké!

Men, à propos, siig mig dernæst Løsningen paa denne Logogrif —: at hvad Fanden betyder det egentlig at skulle være modig — naar man dør ene og alene for at gøre Fjenden en Fornøjelse; eller bare for at ærgre sig selv en Smule!

Ikke sandt!?

Eller hvorledes dømmer vores kære Chef, Herr Gregorow, om en Tapperhed der har været halet frem og brugt dygtigt hver Dag og hver eneste Nat seks guddommelige Maaneder igennem — uden at der forøvrigt har været nogetsomhelst at være modig overfor! Kæhæ! Sagen forekommer mig højst spøgefuld — eller sarkastisk!

Dr. Nakinskij, højt ærede Herr Lærdom, vær saa venlig at skrive en Piece til mig, om hvad Mod egentlig er!

Jeg tror nemlig, Gud fordømme mig, at jeg er lige paa Nipset til at forglemme mine Drengekundskaber!

Hvad!

Hehe!

É-hé!

Ja!“ — og i det samme slog han pludseligt og

Digitized by Google

humoristisk sin Arm rundt om Grev Praxins Hals, bøjede som et yderligere Bonmot sit Hovede ned til hans Skulder og skratlo ind i hans Cheviot, saa der sejlede nogle store og hvide Glasbobler ud af Mundviigene paa ham .....

Eller der var — i disse Minut-Tider, hvor man evig og altid ventede sit eget Endeligt: enten brat skydende op fra Havet i Torpedo-Skikkelse, eller med eet plumpende ned fra Skyerne som en Brisant-Granat, eller peu om peu susende ud fra Land i Bakterie-Form, eller langsomt men sikkert koncentrerende sig til Overfald og Lynch-Mord, fra desperate Undergivnes flæbende Had og bidske Fortvivlelse —: der var Aftener, hvor man fulgte hinanden to og to ned i Lukaferne.

Man sad, Timevis, Haand i Haand, lænet helt tilbage mod Sofaryggen, med lange Pavser imellem hvert Ord og hviskede stammende sine intime Længsler frem —:

Man lavede gribende Aforismer om sin evige Brand efter at have blot den mindste Straale af Haab om at kunne komme hjem igen med Ære eller med Liv, til Slægt og Venner og Ægteskab —: Javel, deres Hustruer! Oh, kæreste Peter Romanowitsch, du veed ikke hvad det vil sige at være gift! At sidde overfor hende ved Middagsbordet, og se ind i hendes Øjne der ler og drømmer og siger at man er lykkelig! At hjælpe hende om Aftenerne, naar Kammerjomfruen er sendt ud af Værelset, med at hægte hendes Liv op i Ryggen, saa man rører ved hendes hvide Hud der trækker Vejret og kalder paa Eens Mund, igennem det berusende Pudder!

Digitized by Google

Oh, min Ven: men du kender det jo ikke! Eller blot saadan en eneste Ting: at aldrig slipper min Frues Hænder mig, om Nætterne naar jeg er hjemme hos hende —: imens vi falder i Søvn holder hun fast paa mig, og om Morgenen endnu har hun ikke sluppet: sovende, min dyrebare Kammerat: selv i Drømme forlader hendes Haand mig ikke et eneste Minut! Oh, min Verden, min Hustru med de brede Lænder og de milde Øjne, hvornaar skal jeg dog være hos dig igen! ...

Eller de halede forlængst forglemte Fotografier frem igen; af deres Børn. De holdt dem med begge Næver ind under Lampeskæret, og blødte dem op i Buler med deres langsomme og stumme Øjen-Vand: Se, ser De hvor han ligner mig, den Dreng! Jeg vil sige Dem, at hans Hænder er saa smaa — og varme altid! Naar han lægger sin Arm rundt om min Hals, saa er det som om selve Livet lagde sig ind til mig, jeg fortæller Dem det rent ud! Hører De, ikke sandt, De der ikke selv har Børn —: jeg forsikrer Dem til, at evig og udødelig har jeg følt mig hver eneste Gang, naar Tatja's smaa Fingre har ligget omkring min Nakke! Men skal jeg da aldrig se ham mere? Aldrig mere høre ham hviske og stamme?! „Ba'r" kalder han mig —: „Ba'r, tomme du 'nart lem igell?" — sa' ha' te' me', den sidst' Da' ... é, é, é, min elskkkkede Søn, min ehèneste ...

De taarede honningsøde Idyller om at snige sig bort, den første den bedste Nat; enten fra et af Gilderne inde hos Monsieur de Robigny, eller fra Herr Suturu's Thehus i Majunga, eller maaske ganske

Digitized by Google

simpelt hèr ude fra: at svømme ind til Land, gennem det forsølvede og lunkne Nattevand, ind til Sumpene hvis Stank naaede herud med Fralandsvindene; eller de vilde krybe ind og gemme sig som en Lus i de uhyre Skove, der saa's som blaa og sælsomme Dyreskind bredt ud over Ryggen af de vilde Kystklipper; eller til Nosi Bé's Krinkelkroge og Bagtrapper og dets kreolske Skumrings-Fruentimmer — eller til de franske Legionærers fjærne Hospitaler ved Camp d'Ambre! Saa vilde de klæde sig i stjaalent civilt Tøj og prøve paa at kravle sig hjem til den salige Jord igen —: oh, Rusland, hører du, min elskede Ven —: det uforgængelige og hellige Russia! Oh, de store Græsganges vemodige Bruunhed, Steppernes dunkle Tæppe der spænder sig fra det røde Øst til det gyldne Vest! Oh, de brede Floders langsomme Vand der er glashvidt ved Aftenstide! Og Petrowskij-Øens skønne Villaer, med Haverne der blusser af Vind og dufter af Varme! Og Eudoxia's hvide og aarede Blomster-Bryster! Oh, min Ven og Kammerat, min Dødsens Broder —: ser vi mon aldrig mere det liv-lykkelige Rusland igen?! ...

Eller de knappede, pludselig hulkende og leende, med undselige og barske Jomfrumanerer, deres Frakke op og viste deres Barm, hvor Ribbenene saa's som buede Gitre og hvor Huden var graa. De smøgede deres Pantalons ned, saa de sad som Poser om hver Fod, forbundne ved det gulskjoldede Skridtfoer; og, gribende den anden i Armen med deres lange Fingre, bøjende sig forover, stirrende, viiste de ham deres Ben, hvor Musklerne var

Digitized by Google

svundne bort, saa man kunde lægge sin flade Haand vandret ind imellem Laarene øverst oppe —: Starck, ser du det ikke?! Og min Hustru der hver Aften tog mine Ben imellem sine, lagde Armene om min Hals og ikke kunde tale af Lykke! Min Elskerinde der hulkede og jamrede af Salighed, naar hun følte hvordan Musklerne i mine Laar svulmede imod hendes Hud! Hører du, Simoff, dù vil forstaa mig: og i sine Breve tilstaar hun mig smilende at hun er svimmel og syg, og hun græder hver Nat, af Længsel efter at fornemme mig nær! .....

Oj, ja ja, af denne Kvalitet var Størsteparten af de Sirups-Historier som man sad og harpiksede af sig, i denne altfor varme Tid!

Og der var det mærkelige, at overfor Fortalelser af denne Art var samtlige Officerers Hukommelse forbløffende nøjagtig. Det var saa at sige komplet umuligt for Een, at glemme hvad man havde røbet —:

„Meget vel! Og vær nu saa comme-il-faut at opfatte hvad jeg beretter Dem om denne Materie!" — sagde Dr. Nakinskij, der i den senere Tid var begyndt at vanke alene omkring paa Skibet, rugende og kulsort, fuld af mere Viden end nogen anden, og evindelig i timelange Samtaler med sig selv —:

„Krrmmm! Kære Ven. Kære Ven! Først nu, under Krigen, har jeg indset det Hele! I disse sidste Dage, ehem, har jeg faaet opdaget Menneskets u-myrdelige Sjæl!

Hvad siger De til dét?!

Beviser for Menneskets udødelige Sjæl — javel, ganske simpelt, jeg har fundet disse Beviser!

Digitized by Google

Her ser De min Lommebog, ikke sandt —: nuvel, Side for Side er den fyldt med Argumenter!

Forstaar De!

Eller skulde det (for i faa Ord at nævne bare et eneste af de tusinde Fingerpeg jeg har udfundet!) skulde det tilfældigviis være muligt, at De endnu ikke har studset over følgende højst besynderlige Faktum —: at ingen af Jer formaar at glemme det, naar I har røbet Jeres Intimiteter for hinanden?!

Mine Herrer!: *Det er simpelthen vores Sjæl*, siger jeg Dem — vores Sjæl der aldrig kan beruses og ikke nogensinde kan slumre — dén er det, der mindes til alle Tider de Ting, som vores snorkende eller øre Hjærne har snakket over med, i sin Taage og Feber!

Thi saaledes, Messieurs, saalunde hævner Sjælen sig i Evighed derover, naar Mænd er blevne til Slaver!

Hér har De Forklaringen paa det hele, ikke sandt! — — —

Ja, mine velbaarne Kammerater — Menneskets uglemmende Aand!

He!

Tænk dernæst paa dette Skib, paa denne Eskadre, der er slimet af Slave-Bacillers Milliarder!

Menneskets længselsfulde Sjæl, Gud fordømme mig — rallende i et Ocean af Mikrober!

Og saa fører vi Krig alligevel, trods vores Viden om at vi allesammen besidder en udødelig og elskende Sjæl, mine tilbedte og maritime Kolleger: Krig endnu, i det tyvende og oplyste Aarhundrede!" ...

Digitized by Google

Vist saa!

Muligvis havde Nakinskij Ret i en Del af alt dette her Bakterie-Vaas!

Men faktisk var det bare, at alting kunde man virkelig glemme, ombord paa denne Armada — men til sit Livs Ende erindrede man det sku, hvis man havde talt over sig angaaende sig selv og sine interne Hemmeligheder!

Og derfor blev den Art Røbelser selvfølgelig til hele Wolga'er af Helvedesild, mellem hver den der havde udtalt dem — og den der hørte dem.

Man kunde – samtidig med at man aldeles ikke evnede at holde Mund, og saaledes Gang paa Gang udleverede sine Indvendigheder, den ene mere intim end den anden — endnu imens man sad saadan og var midt i at fortælle, kunde man fornemme hvordan Eens Fingre ligesom løftede sig krummede i Vejret, af Længsel efter med et Snuptag og et Vrid at sikre sig for ramme Alvor, for al Fremtid, imod at Fortalelsen blev bragt videre rundt.

Der var for Eksempel den store og skulende Gorkin, og der var Oremyckin (denne tarmformede Herre, blød og hvid som en Orm overalt!) og mange andre — de udviklede sig efterhaanden saa langt i Retning af disse Selv-Afsløringer, at de nu og da under Drikkegilderne, nede i Messen hvor der stank sursødt af gammel Tobaksrøg og hvor Vinosen fra talløse Aftener satte sig fast som Tandbørstehaar i Halsen paa Een —: dér trak de pludselig en eller anden af Kammeraterne tilside, halede et tykt Brev med svære Laksegl paa, frem af Brystlommen —:

Digitized by Google

„Her!“ — sagde de og lo igen, som var det Hele paa ingen Maade nogetsomhelst mere end en Fandens god Brander de havde brygget ud. Midt i deres Aasyn sad deres Øjne og gloede som røde Kakkelovns-Laager —:

„Tag og gør mig den Venlighed, Højstærede, hvadbehager, at gemme dette her for mig. Og at aflevere det eventuelt til rette vedkommende derhjemme i Rusland —: for det Tilfældes Skyld nemlig, om jeg muligvis skulde komme til at erhverve mig mit Gravkapel hernede paa disse brede Grader! Hvad! Haha!

Konvolutten indeholder som De ser, undtagelsesviis et Par Ord til min Kæreste!

Og lidt om, hvad jeg ønsker at Restpartiet af min fædrene Arv, kéhé, skal bruges til!

Mit Testamente, med andre Ord — og den Slags!

Yes, sir?!

Ikke sandt: det gør jo aldrig nogen Skade at tænke paa Fremtiden, for en enkelt Gangs Skyld! Vel den der har bundet en Snært til sit Skaft, førend han skal bruge Pisken! Haha! Har jeg ikke komplet Ret i dette?! Og ...hvem veed?!“ — saa grinede de paany og fik en hivende Hikke, mens de ligefrem sugede sig fast til Eens Ærme, de Stenbidere —:

„Kéhirr! Kéhé! Min fortroligste Ven under Solen! Min sidste Ressource!

Jeg takker Dem: og gem nu Papirerne vel; de kommer jo ikke andre ved!

Og hvis *jeg* altsaa skulde forsvinde fra denne Skueplads, medens *De* bliver tilbage: husk saa at aflevere alt dette rigtigt! Adressen staar her udenpaa!

Digitized by Google

Ikke sandt!“ .....

Dette her fik jo imidlertid endda være hvad det var.

Men hos enkelte af disse Testament-Skrivere — hvoriblandt naturligvis ogsaa Kæmpen Herr Leonid Gorkin — opdagede Luschinskij sku tilmed, at de foretog ganske den samme Manøvre overfor flere: to, tre, eller fire af deres Kammerater fik hver en svulmende Epistel anbetroet af dem, nøjagtigt Magen til den der var bleven overantvordet ham selv.

Og dette saarede ham baade højt og dybt, selvfølgelig —: det var jo bogstavelig talt som om de vedkommende dermed vilde antyde, de giftige Dyr, at hàn, Peter Romanowitsch, han slap saamænd ikke velbeholden fra dette Togt! —:

Det var altsaa, med utvetydige Ord, i Grunden en Gemenhed af dem!

Noget ganske lignende som at invitere ham som Nummer tretten tilbords!

Et lumsk Overfald, simpelthen!

Et Snigmord!

Tak!

Rimeligvis havde disse Herrer kort og godt i Sinde personlig at ville forhindre ham fra at smutte levende herfra! De Sjovere, hvad! Haha! Kéhirr! Hvadbehager! Jaja —: ingen kunde sku vide sig sikker for hvad der kunde hittes paa for Tiden! Og i alle Tilfælde burde en saadan Adfærd overfor en Kammerat ingenlunde gaa ustraffet hen! Tværtimod! Og altsaa galdt det nu om at finde en passende Gengældelse — een der baade var varm og energisk nok i Sammenligning med Fornærmel-

Digitized by Google

sen, og som desforuden skaffede Een selv saa megen Satisfaktion og Fornøjelse som vel muligt, har jeg ikke Ret? ...

Ogsaa Himlen og andre gode Magter var øjensynligt af ganske samme Mening i denne Sag, som Peter Romanowitsch.

Thi allerede Dagen efter at Luschinskij havde observeret denne Gorkins Slyngelstreg med at betro sit Testamente ogsaa til en anden end til hàm — og imens han endnu bare gik omkring, fuld af blind Arrigskab, og rugede sig bullen over hvad Fanden han skulde finde paa at hævne sig med: saa frembød der sig Gudsketak en ligesaa uventet som gratis Lejlighed til at udføre det forønskede; og Peter Romanowitsch var naturligvis ikke seen til at benytte sig deraf.

Det var nede ved Frokostbordet, hvor samtlige Kolleger var tilstede.

Timon Lwow — der netop var denne anden, til hvem Herr Leonid Ssemenowitsch Gorkin ogsaa havde leveret sine Papirer — havde lige akkurat, sitrende af Munterhed og Velvære, fuldendt sin lille Beretning om Udfaldet af den Krigsret han havde mødt for i Morges: angaaende sin Oppasser Mikael, paa hvem han i Forgaars var kommen til at træde fire—seks Ribben ind i den venstre Lunge „ved en beklagelig, men fuldt ud uforskyldt og angerløs Hændelse" havde Retten erklæret nyssens, kéhé, kéhirrr! —:

„Kan man vel forlange mere, i Retning af kammeratlig Overbærenhed, hvad?!

Og nu ligger Mikael altsaa dernede i Lazarettet

Digitized by Google

uden Revanche, det dovne og oprørske Dyr! Dr. Nakinskij fortalte mig endogsaa for lidt siden, at Fyren gider ikke engang tage Mad til sig, han spytter Blod af ren og skær mislykket Skadefryd, har De hørt noget lignende af Sjofelhed og kortsynet Avind?!

Men gid han alligevel snart vilde blive rask igen — for saa vilde jeg sku øjeblikkelig gentage det „Sørgelige Ulykkestilfælde", for at straffe ham for hans Kræsenhed overfor vor elskede Læges medicinske Kost!

Hvad!

Hahaha!" — sluttede Lwow, smidende Nakken ned ad Skulderbladene paa sig, med et ildrødt Fyrtaarn paa hvert Kindben.

Alle de andre lo ogsaa — uden rigtigt at ville det, skottende ned til Kommandør Gregorows Bordende, og skaalende overdøvende med Momentets altfor ivrige Helt — men Gorkin fægtede med sin Kniv og tænkte bare paa at være vittig —:

„Hør her! Jaja, kære Timon Wladimirowitsch! Hør!" — sagde han, klukkende med sin modbydelige, kæmpestore Hals- og Sliim-Røst — „vær De nu, ja vær De nu hellere glad, bedste Lwow, over at Deres Oppasser *ikke* vil spise dernede i Hospitalet!: for hvis *han* kom op, saa blev det vist *Dem* der kom ned! Ki! De slipper sku aldrig levende hjem igen, dersom Mikael nogensinde faar Fingre i Dem! Hvad! Aldrig! Ké! Ha!

Som Deres Ven søger jeg at bevare Deres Liv — derfor giver jeg Dem, ikke sandt, derfor giver jeg Dem dette Raad!

Digitized by Google

Hvadbehager!

Høhøhø!

Min Salighed —: stik dén!"

Lwow halede sit Ansigt hurtigst muligt frem fra Ryggen. Hans hede Kul-Øjne glødede sig gasblaa i et Nu, hans Mund krængede sig rødt, og han var aabenbart i Færd med at ville eksplodere med et ildsk Svar paa disse Gorkins Simpelheder — men i Mellemtiden var det, at Luschinskij havde fundet sin Plan til Oprejsning; og han udførte den sporenstregs, komplet ude af Stand til at vente —:

„Sese, kæreste Leonid Ssemenowitsch, hvor forsynligt af Dem at bekymre Dem saa meget for Timons lille Liv!" — bemærkede han, bøjende sig henimod Gorkin og prikkende ham med sin Gaffel i det violette og nubrede Halskød lige ovenover Flippen, saa det gav et smukt Ryk i hele Kæmpens uhyre Person. Og derefter hviskede Peter Romanowitsch videre, paa en diskret Teatermaade, saa at hver og een udenom kunde høre alt hvad han sagde —:

„Jeg forstaar naturligvis meget vel den intime Grund til Deres Omhu for Timon Wladimirowitsch: De tænker paa Deres Dokumenter, som De har givet *ogsaa ham* en Genpart af! Men vær ikke bange! Skidt med hvordan det gaar Lwow, i og for sig —: ***mig*** har De jo endnu tilbage, som Testator og Postillon! Stol altsaa paa mig!

Mig, i Alverden!

Jeg ***har*** gemt Deres Papirer —: baade Testamentet selv; det taarevædede Skriftemaal til Deres paa Grund af sin Leveviis overalt haarløse Moder i Pro-

Digitized by Google

vinsen; og det overbekyssede Brev til den elskede!

Alt i Orden!

Vær De rolig!

Deres snøftende Bevægethed iforgaars, da De anbetroede mig Konvolutten, rørte mig uforglemmeligt! Ki!

Forlad Dem ergo, rent ud sagt, bare paa *mig!* En paalidelig og diskret Ven er det bedste af alt i dette Liv — det sagde De jo selv ved samme Lejlighed, imens De trykkede min højre til den sveed! De, min allerhjærtens Kampfælle og Kollegus! Ki! Skaal! Hvorfor er De holdt op med at spise, Mand! Trænger *De* nu muligvis — saadan som *jeg* gjorde det for lidt siden — til en Opstrammer, af en eller anden vemodig Aarsag, siig frem!

Og dermed: Tak for sidst, er vi nu kvitt?!"

Gorkin svarede selvfølgelig ikke nogetsomhelst paa denne omhyggelige Bemærkning.

Og han prøvede i lige saa høj Grad paa at overhøre ogsaa det Fniis, som baade Bjelostskij og Grev Praxin Arm i Arm, med deres Tindinger støttede imod hinandens, øjeblikkelig hældte ud over Dugen.

„Hvad Satan!" — raabte Starck samtidig. Ogsaa han havde nemlig for et Par Dage siden leveret nogle lignende Dokumenter fra sig, og mente sig, aabenbart af den Grund, særligt kapabel til at kunne give et sagligt Bidrag til Munterheden — „Hvad Fanden, Gorkin, hvad er det jeg hører om Dém: saa De har skrevet Testamente? De føler Dem da vel ikke syg, hvad —: er det Dysenteri eller Malaria?! Tyll Dem med Kinin —: det er det eneste

Digitized by Google

der heller ikke hjælper Spor, ehe! Eller er De bare en Smule hypokonder?

Haha —: sikken en Jomfru De er bleven til!

Een der bruger hele sit Liv til at sidde og grifle sin graadvaade „sidste Vilje"!

Og jeg der var naiv nok til at tro, at De simpelthen var en Kriger og Mand — som vi andre!?

Kéhéhé!"

Heller ikke disse Ord lod det imidlertid til at Gorkin noterede sig; men ganske langsomt drejede han bare sit Tordenhovede om til Peter Romanowitsch, hans Kniv haglede paa Randen af hans Tallerken, og ingensomhelst var i Tvivl om hvad det Blik betød som han omstændeligt, med sine vulkanske Meteor-Øjne, sveed Luschinskij over med fra Top til Fod —:

„Saa-saa! Hoa!" — sagde Peter Romanowitsch derfor, og gav sig — saa at sige i en Forudanelse om store, kommende Morskaber — til paany at knitre inde under sit røde Skæg — „bare rolig, min kære!

Stille, min kostelige Ven!

Jeg har da vel ikke smertet Deres fine Kammeratskabs-Fornemmelser, ved min Analyse af Deres Omhu for Timon Wladimirowitsch, hvad!?

Kssssss!" — men i det samme følte han, som om der med et stort Bluff blev tændt noget lignende som en mægtig Gasovn inde i ham, og Blodet sprøjtede som et kogende Styrtebad op og ned igennem ham —:

„Men siden De altsaa optager min uskyldige Bemærkning paa dén Maade, Leonid Ssemenowitsch

Digitized by Google

—: saa for *mig* gærne! Men saa skal De sku ogsaa høre Resten og Fortsættelsen, forstaar De —:

Alle Papirerne!" — raabte han himmelhøjt, bøjende sig forover, stirrende lige op i Gorkins svovlede Blikke, og slog ud med sin Spisefork — ,,hører De, Leonid: Testamentet, og det taareblanke Brev, og det altsammen! 'Yes sir'!

Dé!

Hvem er egentlig den mest fornærmede i sin Venskabsfølelse af os to, tror De, De eller jeg?

Eh!".....

Hele Resten af den Dag gik Luschinskij omkring og fik ligesom noget tykt op i Munden og Panden, hvergang han kom i Nærheden af Gorkin —: denne bredskuldrede Simpelhed der ikke undsaa' sig for rent ud sagt at snigmyrde en Kammerat, ved sine smudsige Dokument-Lumskerier!

Saa nød Peter Romanowitsch regelmæssigt en lille Omgang af dette salige og knitrende Fniis, der saa at sige spruttede som Damp ud gennem Halsen paa ham og gjorde ham over-let og tindrende og ungdommeligt rummelig indvendig.

Eengang, oppe paa Dækket, kunde han aldeles ikke dy sig, men raabte pludselig igen, netop da Gorkin kun var en fem, seks Skridt borte fra ham —:

,,Holla! Leonid Ssemenowitsch! Antike Ven —: husk nu dog endelig, du kære, at *jeg* skal nok passe paa Papirerne! Du behøver skam ikke mere at ulejlige ogsaa andre, med dine søde Hemmeligheder!

Ikke sandt!" — og for rigtig at glæde sig selv

Digitized by Google

vrængede han med skæv Mund dette her, der var Gorkins eneste Minde fra Tjenesteaarene ved den engelske Marine —:

„'Yes sir'!

Hvadbehager!

Kéhirr!" — og dermed dukkede Peter Romanowitsch sig sammen i et Nu, smuttede ind i Skyggen fra Kommandobroen og slap bort. Men undervejs ned til Messelejteren naaede han endnu at høre, hvordan Gorkins Kæmpenæver langede ud efter ham, men ramte Rækværket i Stedet for og fik det til at gungre som en Gong-gong...

Paa denne legsomme Maade gik Dagen forunderlig hurtigt og pompøst — livsaligere næsten end nogetsomhelst andet Døgn under hele dette velsignede Togt.

Time efter Time svandt i Fryd og Grin.

Formidabel Akklamation hos alle — undtagen hos Herr Gorkin, ké — vakte Luschinskij selv og nogle af hans nærmere Venner ved af og til at stille sig op i Nærheden af Leonid Ssemenowitsch, hviskende, tiskende og smidskende, med Mundene inde i Ørene paa hinanden, skottende hen til Gorkin for at lade som om det faktisk var hàm og hans Privatheder de gottede sig over. Og for rigtig at pointere dette her, foer de selvfølgelig fra hinanden med et Hyl og med diskrete Gebærder, saa saare han, blodtyk i Skallen af Arrigskab og Lytten, ikke mere kunde beherske sig og virkelig lod sig lokke indenfor Hørevidde.

Ikke mindre Bifald vandt Peter Romanowitsch's anden Idé: han fik fat i fire fem gule Konvolutter,

Digitized by Google

nøjagtig Magen til den hvori Gorkins Testamente laa; ved Hjælp af mægtig Omhu og et Stykke Kalkérpapir lykkedes det ham, at forsyne disse Omslag med en Udskrift der i enhver Henseende var en tro Kopi af Leonids tykke Kragetær, og dernæst anbragtes disse Kuverter een for een, i flænget og tom Tilstand, rundt omkring paa Skibet, just paa de Steder hvor man vidste at Gorkin skulde passere forbi; saaledes at denne kluntede Herre, der naturligvis atter og atter lod sig dupere, Gang paa Gang gav sig til at brøle og skumme af Skræk og Had, éhé, hvad synes De om en saa raffineret Revanche og Retorsion, min kæreste —: eller prøv bare paa at forestille Dem hans Følelser, naar han nu ærligt og redeligt troede paa at hans intime Dødsbemærkninger — udelukkende adresserede til hans Mor og hans Trolovede, og med Eed og Æresord betroede i en Kollegas Hænder — nu var blevne læste og kommenterede af baade Kammerater og Undergivne, ki!

Eller hvad siger De til dén Vittighed — ligeledes stammende fra Peter Romanowitsch's højt-temperérede Drivhus-Hjærne —: nemlig at baade Praxin, Simoff og Lwow, den ene efter den anden, nu og da trippede hen til Gorkin, med Brynene højt op i Panden af Hemmelighedsfuldhed, gaaende paa Fodspidserne af Diskretion, og bad ham hviske dem i Øret om han ikke nok vilde være saa sød, at lade ogsaa et lille Brev fra dém indeslutte i sin mildest talt verdensberømte „Sidste-Vilje-Kummerlut“: siig nu ikke nej, min elskede, ingen veed hvilken uhyre Glæde det vilde være mig at vide mine vigtige Pa-

Digitized by Google

pirer i de samme over-paalidelige Næver som Déres —: for, ikke sandt, det var jo da vel ikke Déres Testamente i en gul Kuvert, som jeg saa' et Par Matroser staa og grine sig ihjel over for lidt siden, oppe ved Nathuset? Vel?

Og naar saa Leonid Ssemenowitsch, eksploderende af Galskab, rystede sine Kanonkugler af Hænder op i Ansigtet paa dem og stammende tiggede dem om at rejse til Helvede for ham — saa skød de deres Munde ud i bedaarende Trutter, og kunde Fanden-gale-deres-Tante aldeles slet ikke begribe, hvad han blev fornærmet over ved saadan en uskyldig Bøn! Og siig mig med det samme, bedste Gorkin, er det virkelig rigtigt hvad Peter Romanowitsch fortæller, at De stadigvæk udstøder de gruligste Trusler imod ham, det prægtige Menneske, og flere Gange har De endogsaa, med de besynderligste Miner, sagt til ham at han bare skulde „vente til i Aften", hvad i Alverden mener De egentlig med at tale saadan til en Kammerat? Skam Dem dog, Leonid Ssemenowitsch, kkiss, De, min dyrebare Vensebasse! .....

Hahaha, hvadbehager, kortsagt en genial Maade til paa eengang at hævne sig energisk, og samtidig muntre sig selv herligt og faa Timerne til at gaa!

Det blev baade Middag og straks derefter Aften — bogstavelig talt *altfor* gesvindt — under denne stadige Udveksling af ømme og vittige Hentydninger til Dagens Begivenhed fra Peter Romanowitsch's Side, og af mindst ligesaa aabenlyse Fremtidsløfter fra Gorkins.

Luschinskij følte sig derfor ogsaa, med et mildt

Digitized by Google

Udtryk, en Smule tilsidesat — da han tilsidst, kort efter Nadverbordet, opdagede at Leonid Ssemenowitsch var vist allerede gaaet tilkøjs, det store og tøjlesløse Murmel- og Rov-Dyr!? I alle Tilfælde var han da med eet forsvunden her fra Messen!

Borte havde taget ham!

Han var væk! ....

Et Par Minutter blev Peter Romanowitsch dog siddende dernede endnu, med en tom og forladt Fornemmelse inden i sig, og prøvede, gabende af fuld Hals, at lytte til hvad de andre Herrer konverserede om.

Men i den ene Ende af Stuen holdt Praxin — blaahvid i Skæret fra Nernst-Lamperne — fast i en af de ganske unge, og var øjensynligt i Færd med at berette ham skønne og pædagogiske Sager, at dømme efter den Hvisken som Greven selv talte med, og det hovne Ansigt med springske Øjne som Kadetten havde anlagt sig.

Javel, naturligvis, tænkte Luschinskij —: nu havde Praxin jo faaet Bugt med Bogduroffernes storsnudede Uberørthed! Han var dermed naaet et vigtigt Skridt frem imod den Enighed der var nødvendig, førend man kunde proklamere Strejke paa hele Eskadren og tvinge Roschdjèstwenskij til at vende om med den — og nu var han selvsagt i Lag med det næste Trin: at forsøge paa at indvirke i samme Retning paa de alleryngste Officerer!

Ja vist saa!

Herr Praxin var ingenlunde den Mand, der glemte eller oversaa' nogetsomhelst!

Og gid der bare havde været tyve Gange saa

Digitized by Google

mange af hàns Slags, her paa denne Humbugs-Armada, ikke sandt?

Haha! ....

Naa —:

Og midt i Rummet havde Dr. Nakinskij etableret sig op, bagved en Stol, docerende en af disse splinternye Filosofier som han gik og rugede ud i Løbet af Dagene, under sit Malaria-varme og Dysenteri-ribbede Bryst —:

„Overalt!" — hørte Luschinskij at Lægen sagde, hvert Øjeblik standsende i sine Ord og viftende frem for sig med sine lange Hænder, hvor Neglene sad — som ti Mindelser om alt det beskidte, man havde oplevet — ude i Spidsen af de tynde Fingre — „Alle Vegne, siger jeg Dem!" — vedblev Nakinskij, med sine sorte Bryn midt oppe i Panden som en Revne —:

„Paa hvert eneste Skib —: ganske som her!

Mine velbaarne Kammerater, jeg giver Dem mit Æresord —: alle Steder er Situationen nøjagtig som hos os!

Hver eneste Gang vi har haft vores berømmelige Flaadegilder under dette Togt, har jeg brugt Mikroskopet! Baade ved Nytaarsfesterne, forstaar De, og forleden da samtlige Armadaens Løjtnanter holdt fælles Beruselse, kéhé —: ved enhversomhelst Lejlighed har jeg anvendt Forstørrelsesglas, for at søge efter Begejstring og Kampiver, kæ!

Jeg har, rent ud sagt, auskulteret Alverdens Hjærtelag paa vores Eskadre — for at opdage bare en Antydning ... af det som *jeg* vilde betegne som Mod! Blot en Decimalbrøk af høje Mænds bevidste Dristighed, ikke sandt!

Digitized by Google

Men ingen Steder har jeg fundet nogetsomhelst deraf!

Ikke det mindste!

Ikke Spor!

Ak, mine Herrer, thi Sagen er jo simpelthen den, at Mod — det betyder Geni, nu om Dage!

Tro mig, jeg har regnet det hele nøje igennem i disse Uger — paa Basis af min nyserhvervede Viden om Sjælens Udelelighed, Sjælens Udødelighed, Sjælens Evighed!

Mod — det betyder paa godt russisk: Sjælen hævet over at gide lytte til Frækheder eller Dumheder fra Legemets Side!

Ikke Tvivl om den Ting!

Eller tror De Herrer muligvis, at Dé har mere Forstand paa Aandens frie og følsomme Dristighed, end jeg, Deres kirurgiske Læge, videnskabelig Anatom og Mikroskopist!

Vist ej!

Mine Herrer —: jeg opfordrer Dem ingenlunde til at tænke selvstændigt over Fænomenet! Men vi mangler altsaa Genier paa denne Flaade: Mands-Genier, Kamp-Genier, førende Genier, hvad De vil!

Jeg bebrejder Dem ikke det mindste, men jeg har Ret!

Vi ejer ikke et eneste Geni iblandt os paa denne Armada — og derfor mangler vi Mod af den rigtige Slags, allesammen! Eller hvorfor, tror De, at Frederik den stores og Napoleons Soldater var uovervindelige — medens *vi*, paa denne Flotille, forlængst er blevne bestemte til at skulle lide Alverdens Nederlag og Forsmædelser!

Digitized by Google

Sagen er tydelig nok!

Skidt er det hele — og Skidt være med det!

Haha!

Men jeg garanterer Dem at engang, hvis jeg kommer hjem, saa vil jeg skrive et Værk om hvad Mod *var* i gamle Dage! Inden Nerverne endnu havde faaet saa meget Vind i Sejlene overfor Sjælen som de har nu. Nu, i vore Tider hvor de — takket være Menneskenes Vigtighed over at et Par Genier har lavet Jærnbaner og Telegraf — ganske og aldeles bilder sig ind at *vi* ene og alene eksisterer for deres Skyld! Hé! Jeg siger: prøv paa at fatte det kolossalt latterlige i dette: at Nerverne virkelig næsten har faaet os til at glemme at vi ogsaa har en Sjæl! En u-myrdelig Sjæl! En, af denne Grund, evigt tapper og evindeligt følsom Sjæl!

Kéhé!

Herr Bjelostskij, à propos, jeg forsikrer Dem: at min Bog om Mod altsaa vil sige noget ganske andet, end hvad *De* kender til — eller end hvad De fortalte os om forleden, angaaende Deres Matros-Slagsmaal! Haha! Pardon! Jeg tvivler jo aldeles ikke om Deres *korporelle* Courage! Tværtimod! Den har vi sku altid haft mere end nok af, i Rusland! Det er simpelthen den vi dør af, allesammen, baade Anarkister og Monarkister — og alle andre, der giver deres eneste Liv hen i den fjollede Tro: at Idealer kan naaes gennem Mord eller Drab eller Selvmord! Ki! Ganske samme Standpunkt som Indianerne, Armenierne og Avstralerne, de Kræ, der himler sporløst og resultatløst paa Grund af ren og skær kødelig Tapperhed! Kun Sjælens Værk er evigt Værk!

Digitized by Google

Skaal! Kære Ven! De mangler personlig bare en eneste lille bitte Ting —: *jeg* kalder det for Samkvem med Deres egen Sjæl! De besidder saa at sige en udsøgt Samling af adenoïde Vegetationer i Deres aandelige Næseboer, voilà tout: Deres Sjæl snøvler derfor saa nederdrægtigt, at Deres lille, rare Hjærne aldrig forstaar et Muk af de Impulser der bliver hvisket til den fra samme Sjæl!

Haha! Ikke sandt! De forstaar! Spøg til det inderste!

Og tillader De Herrer forøvrigt, at jeg med disse faa Ord trækker mig skyndsomst tilbage til min Standkøje og mine Sved-Madrasser! De bliver fordømt klamme af Længsel efter mig, ellers! Kæhæ!

Godnat, jeg drikker mit Bæger ud, paa en snarlig Hjemkomst for os alle — — nemlig i Helvede!

Haha!

Tak!

Sovvel!"

Ehem, tænkte Luschinskij og smed sin Cigaretstump fra sig i Lægens Fodspor —: selvfølgelig! Tale kan vi alle, og Frækhed er hver Mands Omraade! Men naturligvis maatte man i og for sig indrømme Dr. Nakinskij, at Bjelostskij's Dristighed sad rimeligvis virkelig nærmere i hans Muskler, den Mastodont som han var, end andre Steder! Men, Spøg tilside, Alvor væk, og lad os se paa selve Sagen! Og saa maatte det rigtignok tilstaas, at synderlig Opmuntring eller glad Belæring var der sku aldrig at hente fra Dr. Nakinskij's Udtalelser! Nej, min Salighed! Saa var det i Grunden næsten mindre kedeligt i sin Tid, dét som Lægen hentydede

Digitized by Google

saa respektløst til: naar Herr Bjelostskij selv berettede om hvordan han handlede ilde med de Matroser der overfaldt ham! Haha! Bjelostskij-Goliath, denne Kraftkarl med sine So-Snider-Knæ, der saa at sige sparkede Enhver komplet renonce for Tid og Evighed, der kom ham for nær! Føj for Satan! Sikken en Medfart at give sin Næste! Hvordan var det nu, forresten, at han plejede at udføre den Skarnsstreg —: Tschu, og saa smækkede han sin Knæskal tilbunds i deres Intimiteter og i deres Helsen! Javist! Fy for Djævelen hvor raat og gement! ....

Peter Romanowitsch gabede endnu en Gang.

Han følte sine Øjne sløve, af Mangel paa Gorkin, og bestemte sig pludselig til at ville gaa i Seng.

Han vippede sin Stol ned paa alle fire Ben, tog en Cigaret frem fra sit Fuderal, klemte dens Rør fladt to Gange — vinkelret paa hinanden, tændte den, rejste sig op og daskede Lwow paa Skulderen. Hàn sad lige ved Siden af, omgivet af to unge Løjtnanter, stadig fortællende dem om hvad Krigsretten havde dekreteret angaaende Mikael —:

„Godnat, Timon Wladimirowitsch!“ — sagde Luschinskij, med eet leende — „Gaa nu i Seng, min Ven, og drøm om din Oppasser — saa hviler du sødt, uden at være for aabenmundet!

Men bild dig blot ikke ind, at du faar det bedre og mere muntert — end *jeg* vil faa det, om ti Minutter eller saà!

Haha!

Og hvad tror du nu det er — det der altsaa venter mig af godt, i denne Nat?

Digitized by Google

Kan du gætte?
Hahaha!"

Vist saa, tænkte han derpaa videre imedens han, nikkende til Praxin og et Par andre, drev ud af Stuen —: javist, nu vilde han som rimeligt var traske lige ned i sit Lukaf og sporenstregs smelte vidunderligt tilkøjs: i Morgen skulde han tidligt op, for Admiralen havde jo været saa elskelig at give ham en Særopgave, nu under dètte nye, idiotiske Eksemplar af de sædvanlige Øvelsestogter, der allerede var begyndt idag!

Ja, selvfølgelig, nu marcherede han skam den rette Vej til sin Kahyt og vilde slumre om ti Minutter eller saà —: og dét var med andre Ord den Behagelighed som han havde hentydet til lige nu, overfor Lwow, ikke sandt: hvad andet skulde han da ellers have ment: for Gorkin var her jo ikke mere!? .....

Men alt imens Luschinskij saaledes bestemte sig endeligt og afgørende til at ville gaa tilsengs — samtidig steg han, ganske klar over: at nu foretog han sig jo det stik modsatte af hvad han tænkte paa, langsomt op ad Trappen og kom ud paa Batteridækket. En rund Lanterne hang et Stykke borte, og agerede Maane imellem de sorte Kanoner.

Han gik de tyve Skridt frem til Lejteren der førte videre i Vejret, og naaede op paa øverste Dæk.

Men da han saa straks efter — undervejs agterud forbi Pansertaarnet — pludselig fornam Lyd af ganske sagte Trin bagved sig....Tip..Tip.... saa forstod han med eet: at han havde jo hele Tiden vidst dernede, at selvfølgelig vilde Herr Leonid

Digitized by Google

Ssemenowitsch ligge paa Lur et eller andet Sted og passe ham op, naar han gik fra Messen!

Ene og alene derfor havde denne svedne Herre altsaa ladet, som om han forlængst var vandret tilkøjs!

Kæhæ!

Denne Mordbrænder og Slyngel!

Denne Bugtaler, der skraalede op med sine allerindvendigste Testamenter til baade Gud og Hvermand! ....

Luften var kølig, hèroppe, hvor Fart og Blæst susede forbi.

Ude over Vandet var der bælgmørkt til alle Sider.

Et Stykke forude tilhøjre saa's Lanternerne fra Formanden.

Peter Romanowitsch blev en Ubetydelighed sval rundt om Lungerne, og trak Vejret lidt kortere. Hans Ben kabriolerede mærkeligt under ham.

Skridtene bagved fulgte troligt med.

Plipp...Plipp...Plipp...

Det lød, som om den Skygge han kastede, nu mens han passerede et smalt Lysskær der laa hen over Dækket, gav en dunkel Gentagelse ogsaa af hans Trin.

Og han observerede straks efter, at der var vist et eller andet sælsomt i Vejen med hans Øjne — eller det var maaske en Besynderlighed ved Mørket udenom. Bogstaveligt talt, som om han var endnu mere blind indvendig end udadtil.

Han tænkte pludselig paa, at i Grunden var det jo ogsaa hæslig dumt af ham at gaa her agterud, alene, med Herr Gorkin i Ryggen paa sig! For dette her

Digitized by Google

var aldeles ikke nogetsomhelst der havde med Spøg eller Paradokser at gøre! Dette her var simpelthen fuldstændig Alvor! Det betød baade Baghold, Overfald og Slagsmaal! Det var, rent ud sagt, nøjagtig det samme som at stikke sit Hovede, rygende paa en infam stor Cigar, lige ned i en aaben Krudttønde! Kéhé! Og hvis man saa endda havde haft den Øvelse i at bruge sine Muskler og sin korporelle Courage, som for Eksempel Bjelostskij havde! Eller hvordan var det nu at Nakinskij havde sagt? Denne Bjelostskij-Goliath med samt hans sjofle Knæspark! ....

I det samme var Luschinskij naaet helt agterud. Han stillede sig op dér, støttende sine Lænder imod Lønningen.

Han opdagede at der var aabenbart en Del Ting der dansede indvendigt i ham —: for Rækværket klirrede i sine Opstandere, som om hans Ryg spillede Melodier derpaa.

Skruevandet skraalede lige bag ham, dybt nede. Han følte de spidse Smaasprøjt i sin Nakke. Det gav et Blink inde i ham derved. Han saa at sige glemte sig selv i et Nu og var med eet en helt anden; ganske paa samme Maade, i og for sig, og dog det stik modsatte — mindedes han pludselig — af hvad han plejede at føle naar han i gamle Dage sad i Operaen, hvor Lyset brat pustedes ud, der blev bælgmørkt og lydløst, og saa begyndte Ouverturen at krybe isnende frem over Balustraden ....

I dette Moment fornam han imidlertid, som sagt, denne Deling i sig foregaa paa en ganske kontrær

Digitized by Google

Façon: som om det var hans virkelige, inderste Væsen der besvimede bort — og det der blev tilbage i ham, var bare en eller anden blussende og eksplosiv Muskel-Kraft!

Ja, ja, og imens hin egentlige, lydhøre Part af ham saaledes altsaa havde nok at gøre med at daane hen i de nysnævnte Musik- og Orkester-Minder —: samtidig sprang de andre, mere korporlige Dele af ham paa grisk Vagt efter Sjov, hoppende af Spænding og Bataille-Lyst.

Alle hans Nerver snoede sig stramme paa et Sekund.

Han var klar paa, med eet, at selvfølgelig havde Gorkin *mere* i Sinde, end ganske vulgært at ville nøjes med at slaa!

Ja vel saa!

Netop derfor var det jo ogsaa at han selv var gaaet her agterud!

Fanden skulde ulejlige sig saa langt, bare for at faa en Lussing eller en Næsestyver! Det manglede jo blot! Man var da, Herrenværelovet, naaet ud over de Tider hvor uskyldige og harmløse Drengestreger, hvor den allermindste Smule Risiko formaaede at lokke, underholde og adsprede Een! Kæ! Man krævede sku alvorligere Forholdsregler nu om Dage! Bjelostskij'ske Historier eller Lwow'ske „Beklagelige Hændelser", den Slags var man oplagt til nu! Kkk! Kksss! Sssss! ....

Bipp..bipp — sagde det, henne i Mørket paa den anden Side af Pansertaarnet.

Aha!

Digitized by Google

Nu maatte Øjeblikket altsaa være der. Nu maatte .. nu vilde ... nu skul ....

Peter Romanowitsch saa' en aflang Kulsorthed pludselig skyde i Vejret, et Par Skridt foran ham.

Den svulmede i et Nu.

Lydløst.

Lige imod ham.

Og saa havde han et Par Klemskruer om Halsen paa sig.

„Høw-høw!" — hørte han. Som bulede Lyden sig ud gennem en Næse. Eller som tromlede den inde i hans egne Øren.

Han fornam den andens Næver: de ældede ham i Struben, sparkede indvendigfra til hans Øjne, ragede sig helt ind i ham, vred hans Lunger og Mavesæk sammen som en Klud.

Der faldt en Lamhed igennem ham. Hans Arme smeltede blødt og tabte deres Hænder. Samtlige Knokler og Muskler i ham blev til Vælling i et Nu.

Der bulnede noget sort op i Spiserøret paa ham —:

„Hørrø-høw!" — sagde han igen. Han mærkede hvordan han knækkedes bagover, ud over Rælingen, uden at kunne røre et Lem —: Hjælp!

Mord!

Hjæ...ø!...æ!....

Vandsprøjtene gjorde ham iskold i Nakken.

Ildspiraler sprang op i Mørket —:

Hjælll...

Og pludselig mindedes han Bjelostskij og hans Slagsmaals-Beretninger.

Hans højre Knæ huggede sig med et Brøl op imel-

Digitized by Google

lem Benene paa Gorkin. Han fornam sin Knæskal smække tilbunds i noget blødt. Hørte en underlig, lang Tudelyd, og et dumpt Fald. Følte sit Adamsæble blive frit med et Svup .... og trak Vejret dybt.

Saa mærkede han, som om der var bleven en vaad Plet paa hans Knæ — eller det var maaske en kold Fornemmelse efter at have ramt en eller anden haard Knogle-Kant, inde i Bunden af Sparket.

Og i samme Nu fattede han, *hvad* det var han havde gjort ved Gorkin.

Han slog begge Armene ud til Siderne, knækkede sig med et Ryk forover i Lænderne. Hans Mave vendte sig brat, blev flad, og sprøjtede en bitter og blødtklumpet Straale ud gennem Spiserør og Mund paa ham .....

Lidt efter denne Opkastning var han — ravende paa Fødderne, buldrende i Hovedet, med Tænderne store og uldne af Beskhed — ligesom i eet Skridt naaet ned paa næstøverste Dæk, midt i den dybe og brede Gang med en Lygte langt borte, der førte ind til hans Lukaf. Og med eet mindedes han, et Sekund, uden at vide hvorfor, et Glimt af en Aften paa Gaden engang, for Aarhundreder siden — syntes han —: da han som ganske ung var undervejs hjem fra en Opera, og hvor det pludselig havde givet sig til at krampe og hulke inde i Brystet og Halsen paa ham, over at han selv hverken kunde spille eller synge, endskønt han elskede Musik over alt andet i Verden ...kkø, høww-høww, kkkø.....

Den næste Morgen, da Iwan kom skurende ind i Kahytten paa sine fordømte Gymnastiksko og væk-

Digitized by Google

kede ham, opdagede Luschinskij — farende op med et Sæt, som om han havde faaet et Næveslag i Mellemgulvet —: at han laa i fuld Habit her paa Sengen! Han havde nok glemt at klæde sig af, inden han gik tilkøjs i Nat!...

Som et yderligere Bevis herpaa sad Tøjet som Byldter paa ham, og vejede Millioner Pud over hans Brystkasse.

Forøvrigt var hans Læber mærkeligt glasserede: og disse Fænomener tilsammen fik ham til øjeblikkelig at huske alt, hvad der var hændet i Aftes —:

Kæ, hvad!

Denne Sjover og lejede Bandit til Leonid Ssemenowitsch, der luskede sig som en Tyv over sine Kammerater for at snigmyrde dem — — i og for sig altsaa ganske og aldeles ligesom Iwan, der altid vækkede Een paa denne lumske og forræderske Manér, den Morder!

Peter Romanowitsch rejste sig langsomt op fra Køjen — uden at tale, men med sine Øjne hæftede fast til Oppasserens bulne og sirlige, over al Maade hyklerske Fjæs: aha, det var maaske endog ligefrem af Iwan, at Gorkin havde lært at gaa paa denne Hyæne-Façon: oppe paa Fodspidsene, med Tæerne vendt indad, og kniksende i Knæene af Lydløshed ved hvert Skridt! Meget vel, ser man dét! Æh! Sese! Saa Leonid Ssemenowitsch havde ladet sig belære af Iwan, til Skam og Skade for Peter Romanowitsch Luschinskij! Ikke ilde, for saa vidt: men mon man saa ikke selv *vice versa* kunde lære noget imod Iwan af Herr Gorkin, hvadbehager? ...

Og saa forekom det virkelig Luschinskij, som om

Digitized by Google

der pludselig var et eller andet han havde faaet en Idé til! Noget, som han burde tænke vel over: noget der visselig stammede hovedsagentlig fra Oplevelsen med Gorkin, men delviis vistnok ogsaa fra Lwow's Historie med Mikael —: en Slags Plan eller Hensigt der ganske utvivlsomt gik ud paa at skaffe Een en formidabel Hævn, over alle de Ærgrelser man havde haft i den sidste Tid med dette Svin til Iwan! Kæhæhæ!

Javist!

Og hvad kunde dette altsaa være for en Sag?

Mon noget rent direkte fra i Nat? Fik han mon Lyst til at gøre det selvsamme ved Iwan, som han for et Par Timer siden med saa uhørt et Held havde gjort ved Leonid Ssemeno ...

I det samme følte Peter Romanowitsch imidlertid igen denne ligesom kølige Plet paa sit venstre Knæ. Han forglemte i et Nu sine Tanker imod Oppasseren, og gav sig derimod til at rive sine Benklæder af sig i en lynende Fart, for hurtigst muligt at faa et Par andre paa.

Mens Matrosen dernæst redte Sengen, saa at Luften blev hvidlig og tyk i Ganen paa Een, og derved forøgede den Kvalme man endnu havde tilovers fra sit dunkle Æventyr —: imens stod Luschinskij dinglende henne foran sit Spejl, uafladelig slikkende sig om Munden, og trak ned i Skjortelinningen med den venstre Haand —: Javelsaa, Gorkin var skam ingen Barn, det kunde man tydeligt se! Og det var visselig heller ikke Damefingre, der vilde have afsat saa rummelige og blaasværtede Fodspor! Kæ! Næ, men nu havde

Digitized by Google

denne samme Herre jo faaet at vide, hvad det fører til at overfalde en Kammerat i Bælgmørke — naar baade Gorkin selv og alle hans Venner i Forvejen havde fyldt vedkommende med deres usminkede og gemene Beretninger, om hvordan man skal klare sig imod en Overmagt! Ké! Og angaaende denne usigelige Iwan Oppasser og hans udtryksløse Forbryder-Aasyn — der forøvrigt mindede Een modbydeligt om et eller andet fra gamle Dage, noget der vistnok stod i Forbindelse med en Ildebrand eller saadan noget, hvad, det Dyr —: ja, hvad Iwan angik, saa var det vist snart paa Tide, at man gav sig til at finde nogle mere veltalende Fremgangsmaader overfor ham! Ikke sandt! Lidt mere Bjelostskij'ske Methoder!

Hvad!

Haha!

Naa! Ikke for dét! Men forøvrigt havde man jo aldeles ikke Stunder til at staa her og ....

Dermed tog Luschinskij altsaa sin Dolk og sine Handsker til sig, nikkede løftefuldt til Iwan og vandrede hen til Messen, for at faa sin Morgendrikke.

Allerede her ved Thebordet fik han saa at høre, at nu var Bægret sku snart fuldt, med denne Eskadre, Fanden beruse mig var det saa —: og til hvad Nytte var det at man etablerede disse evige Krigsretter, der alligevel aldrig kunde hitte de skyldige!?

Eller se nu her, Peter Romanowitsch, og lyt vel til mine Ord: at i Nat engang havde Vagtofficer velbaarne Herr Orloff simpelthen fundet Premierløjtnant Leonid Ssemenowitsch Gorkin, denne elskelige Freds-Apostel saa at sige, liggende oppe paa

Digitized by Google

Dækket agterude, svømmende i Blod, Bræk, m. m., nederdrægtig svinsk tilredt i Skridtet, selvfølgelig overfaldet af en eller anden fordømt Skare Matroser, maaske en heel Snes paa eengang!

Ak Herregud, og nu var der ganske vist altsaa allerede bleven nedsat et Krigsforhør med Kommandør Alexej Nikiewitsch som Formand: men hvad hjælper det Gorkin i og for sig, den arme Skikkelighed!?

For det første finder man saamænd aldrig Banditterne, gu gør man ej — og tænk saa paa Leonid Ssemenowitsch selv: nu ligger han nede i Lazarettet, indsvøbt i Bandager om Underlivet, fyldende i Sengen som en ventendes Dame, min Sandten!

Kéhé!

Daanet og bevidstløs, den Stakkel!

Har De hørt noget lignende?!

Og gid Roschdjéstwenskij, der Gudværelovet jo heller ikke plejede at lægge hverken sine egne eller andre Folkses Fingre imellem, dennesinde vilde have lidt mere Held med sig end ellers til hurtigst muligt at faa fat paa Misdæderne, og derpaa statuere et af sine allermest sprøjtende røde Eksempler paa dem, disse Slubberter! Dr. Nakinskij udlod sig endogsaa med følgende, for lidt siden, siger jeg Dem, kære Luschinskij, saa vist som mit Navn er Starck: at Leonid Ssemenowitsch slipper aldrig nogensinde over dette her — i alle Tilfælde ikke saadan at han vil kunne .... gifte sig, ki, om han saa bliver hundrede Aar gammel, det Skind!

Kksss!

Hvad giver De mig, Fanden gale mig! ...

„Fy!“ — svarede Peter Romanowitsch, drejende

Digitized by Google

sin Hals i Uniformskraven. Han maatte proppe næsten Halvdelen af sin hollandske Biscuit i Munden, saa de sprøde Krummer kradsede ham som Brændeviin i Ganen — „Føj for Djævelen! Hæslig tilredt, siger De? Aldrig gifte sig? Men dog! Kkk! Fy for den Ledeste!

Forklar Dem noget nærmere!

Det arme Asen!

Hvordan mener De?

Og tænk Dem: jeg er selv bleven saa afskrækkende forkølet just i denne selvsamme Nat! Akkurat som om det var *mig*, der havde tilbragt Midnats-Stunderne med at staa agterude i Vindtrækket, sammen med Herr Gorkin, i Stedet for at sove! Hvilken Sympati, hvad! Hehe! De ser at jeg har maattet svøbe hele Halsen ind!

Jaja! Saadan gaar det —: den ene faar *sit* — den anden, andre Ting! Foreksempel Iwan, min humble Oppasser, der lige indtil Dato er bleven behandlet rent ud sagt som en Æggeblomme, men nu skal der minsandten ogsaa tages anderle ....

Haha! ...

Herre Gud dog! Saa vores fredsommelige So-Snider har faaet sig en saadan Omgang! Og mindes De endnu, hvor han var spøgefuldt fornærmet paa *mig*, hele Dagen i Gaar!

Husker De det?

Ikke sandt!

Skulde man ikke tro, at det der er hændet ham i Nat, betyder: at enten Forsynet eller jeg selv har villet straffe ham for den Adfærd igaar?!

Kæhæ!

Digitized by Google

Aa—aa, Herre Jemini, den Stakkel!" — og dermed rystede Luschinskij forbløffet og medfølende paa Hovedet, skottede til Praxin der sad ligeoverfor ham idag, drak den sidste Slurk af det skoldhede Thevand, der dulmede hans betændte og sammenvredne Spiserør, halede sit Etui frem af Baglommen i Bukserne, og strakte Fødderne langt ind under Bordet, for at nyde denne eneste Papyros inden Forretninger og Øvelsestogt berøvede ham videre Lejlighed dertil.

„Vist har De Ret, kæreste Peter Romanowitsch, i Deres Beklagelser!" — ytrede Greven imens, med begge Albuer rodende paa Dugen, og Cigaretten siddende fast i den højre Mundvig. Han gned sig over Læberne som om han ligefrem vilde pege paa de ganske smaa, lydløse Fniis, der kom imellem hvert Ord; og han blinkede langsomt med Øjnene —:

„Højst sørgeligt, det veed Gud, cher, at det skulde gaa den vittige Herr Gorkin saaledes ....

Og ingen forstaar netop Déres Smerte i den Anledning, mere end jeg! Selvfølgelig! Kksss!" — fortsatte Praxin, og rørte endyderligere i al Hemmelighed med sin Lillefinger ved Luschinskij's højre Haand, imens han lod som om han bare strakte Armen ud efter den flade Guldæske med Svovlstikkerne —:

„Jeg mener altsaa —: at i Gaar gik vi jo allesammen og glædede os, rent ud sagt, paa Deres Vegne!

Det gjorde vi rigtignok!

Parbleu —:

Se nu disse to uvurderlige Mennesker — tænkte vi —: se nu hvordan Leonid Ssemenowitsch og

Digitized by Google

Peter Romanowitsch morer sig kosteligt med hinanden! Se, hvor snildt de opnaaer at glemme alle deres skumle Sorger og Ærgrelser, imens de spøgefuldt truer hinanden paa Livet (gid vi andre var ligesaa kloge allesammen, ønskede vi skam!)! Se, hvor deres Pander bliver glade og Øjnene spiller jo paa dem, under Interessen og Spændingen over denne lille Ballet som de opfører! Hvad!

Ikke sandt!

Har jeg ikke Ret i samtlige mine Insinuationer?

Eller siig mig, monsieur Starcké ..." og Greven drejede sig pludselig, med sit sædvanlige Ryk, om til Starck og tippede ham paa Skuldrene med sit Guldfuderal —:

„Fortæl mig: husker De endnu, hvor yndigt vi havde det allesammen i gamle Dage, dengang *De*, min kære, sammen med Bogduroff og flere, arrangerede Deres storslagne om end naive Selv-Fornøjelser med Bade-Nedhoppene, Pistol-Affing-relser-ne eller Haj-Fornærmelserne!

Alt det var jo, saa at sige, de barnlige Indledninger —: baade til Lwow's altfor omtalte Spøgefuldhed med Mikael, ham, der nu kravler opad mod Himlen paa sine fire indadbøjede Ribben — og ligeledes til Herr Leonid Ssemenowitsch's store Drama i Aftes, det der altsaa har fundet sin tilsvarende Afslutning i Nat! Ikke sandt!

Haha!

Eller ønsker De muligvis, Starck, at ville forsøge paa at gendrive disse mine Bonmots angaaende Situationens darwinske og natur-nødvendige Udviklingsgang!? Kkk!

Digitized by Google

Mit Valgsprog er — à propos hele denne Affære —: hellere springe i det end krybe!

Lwow og Gorkin har viist os den eneste Vej, der fører til gediigne og os værdige Opmuntringer!

Held den der følger deres Eksempel!

Hvad!

For hver Ven der bliver slaaet ihjel her paa Skibet, har vi en Fjende mindre! Og forøget Udsigt til at maatte vende om snarest med hele Eskadren! Hahaha!

Kan De Herrer endnu forstaa en saa ovenud kaad Vittighed som denne, kommende fra en skyldfri Nyre og et tilfreds Hjærte, som mit!"

Meget rimeligt —tænkte Luschinskij, rejsende sig op, i Færd med at putte sin Serviet ind i Sølvbaandet —: naturligvis var det højst sandsynligt, at Praxin havde Ret i begge disse to Paastande —: baade om at Timon Wladimirowitsch's og Gorkin's Raaheder til syvende og sidst kun var en Slags overdreven Fortsættelse og Udvikling af Bogduroffernes intense Tilnærmelser i sin Tid; og om at alle disse Fænomener uden Undtagelse først og fremmest havde det Formaal, at faa de vedkommende til at glemme deres personlige Ubehageligheder under dette beskidte Togt! Vist saa!

Ja, og ufattelig snildt var det af Greven, netop at sige alt dette her gruligt u-militæriske under Form af en Vittighed: for det første den eneste Maade hvorpaa en saadan mere end oprørsk Bemærkning overhovedet var mulig at udtale — og for det andet den Façon der huskedes bedst af hver den der hørte den, ikke sandt!

Digitized by Google

Haha!

Og næsten sikkert var det jo ogsaa, at netop fordi Praxin havde Ret i disse Fortolkninger, just derfor var det en saa usigelig Sørgelighed Herr Leonid Ssemenowitsch havde begaaet i Aftes, ved at være saa u-økonomisk og ødsel: paa denne ene eneste Gang saa at sige at futte alle sine Muligheder for Henrykkelse af — i Stedet for at tvære dem ud over flere Dage eller Uger!

Ké! Ja, vel saa —: sandsynligt og snildt og næsten sikkert var alt dette her .... jo, hæ, men et simpelt *Faktum* var det derimod, at han selv ingenlunde havde Tid til at sidde her og høre videre paa alle disse Filosofier!

Arbejdet kaldte ham, gid Fanden havde det!

Ehe!

Tjenestesager ... og muligvis ogsaa *ganske andre* Affærer, ventede ham!

Peter Romanowitsch's Part af Eskadren havde under denne Øvelsestur faaet den funklende nye og drabeligt interessante Opgave: at skulle opspore og fastholde Fjenden — den anden Halvdel af Armadaen — om hvilken man havde den værdifulde Oplysning, at den for et Døgn siden var set dér og dér, med dén og dén Fart og Kurs.

Desforuden havde Luschinskij selv imidlertid specielt modtaget følgende Hverv, oven i Købet —: at skulle indsende til Divisions-Admiralen en nøje Beretning, éhé, om Øvelsens Gang; med særligt Henblik paa Artillerirapporter fra samtlige Skibe paa eget Parti; bilagt Skitser, grafiske Fremstillinger og Skemata, ganske simpelt!

Digitized by Google

Altsaa marcherede han, straks efter Morgencigaretten — med Hovedet fuldt af en Mængde Sætninger fra Praxins filosofiske Vittigheder om Lwow, Gorkin og Bogdurofferne — ned i sit hermetiske Stanklukaf. Han fik Tegnebestik, Tusch, Kalkérlærred, Blæklinealer og Skrivepapir frem, bredte en Dynge Søkort ud paa den Klap som han lagde imellem sit Bord og en Stoleryg, og var saaledes rustet til at kunne anvende Timer og en Evighed paa Arbejdet, ikke sandt!

Men selvfølgelig blev han desværre, saa saare han blot et Kvarterstid havde staaet og spændt sin Ryg krum over Kortene, baade svimmel og blyagtig i Panden; dels af alle disse vigtige og intime Historier der blev ved at køre rundt inde i Issen paa ham, og endnu mere af de Milliarder af smaa bitte, røde Dybde-Tal og af de utallige, blaa og bugtede Kurver som Atlasbladet var fyldt med, og som fik det til at se forvirrende og selvbevægeligt ud som et Farvekalejdoskop.

Ja, Luschinskij's brillante Hovede blev skam baade tungt og skrøbeligt af Misbruget ved at skulle staa her og glo paa disse spiralende Regnbue-Vandkort — og tilmed modtog han, regelmæssig hver tredje Time, gennem Parti-Lederens Ordonnans Premierløjtnant Boris Andrejewitsch Twer, uoverkommelige Mængder af Meldinger og Detail-Oplysninger fra hele Verden rundt: og dè skulde afskrives, sammenholdes, saa at sige adderes, subtraheres, multipliceres og forsynes med Facit, Randbemærkninger og Overslag! Og det oven i Købet naar der ynglede Sneseviis af personlige Idéer og Kampplaner inde i Eens egen Barm! Hvad! Haha!

Digitized by Google

Naa.

Forøvrigt.

Gudskelov: noget videre gjorde man simpelthen ikke ud af alle disse Tjeneste-Kolossaliteter!

Man vidste jo, lige saa vel som alle andre —: at een Ting var hvad Admiralen officielt fordrede, kæhæ — men noget helt andet hvad han i Virkeligheden og privatim brød sig om at opnaa! ....

Derfor tog Peter Romanowitsch ergo, som korrekt og rimeligt var, det Parti hurtigst muligt at lægge Pen og Ridsefjer fra sig og derpaa, med en Cigaret i Mundviigen, anbringe sig selv, sine underfundige Erindringer og de Forsæt der monne resultere derudaf, henne paa sin Sofa.

Han havde aabnet Ruden i Ko-Øjet, oppe tilvenstre i Væggen, og trukket det lille, lysegule Gardin for.

Der blæste en Smule Vind ind — selvfølgelig var den altfor lummer og brændt, det Skidt, i og for sig; men alene det Faktum at der var noget der blev ved at risle hen over Een, det gav næsten en Fornemmelse af Svalhed i Hud-Dunene.

Han lod forsigtigt sine Fingre glide rundt langs de bulne Striber paa Halsen, og der bluffede en tiltalende og tyk Fryd op i ham — som om denne Opsvulmethed i Grunden var en eller anden Slags Frugtsommelighed, der snart vilde føde ham gode Idéer.

Han mindedes — fnisende ganske svagt, saa Tobaksrøgen stod, fortyndet saa den omtrent var usynlig, langt ind i Solstriben foran ham —: han genkaldte i sin Hukommelse, hvordan Gorkin øjensyn-

Digitized by Google

ligt havde haft rent og skært til Hensigt at kyle ham overbord i Aftes, at smide ham ihjel, lige ned i de Helvedes omhvirvlende Skrueblade, i det morderiske og skraalende Kølvand, den Slubbert —: altsammen bare for sin personlige Fornøjelses Skyld, saadan som Praxin havde sagt det, dernede ved Thebordet!

Javist, og saamænd havde Greven haft Ret i sine desangaaende Forklaringer!

Visselig!

I al Evighed var det sandt, hvad Praxin havde bemærket!

Hvilken forunderlig Livsalighed havde Peter Romanowitsch ikke selv følt i Gaar, under dette Angreb fra Gorkins Side!?

Hvor bedaarende havde han ikke, med eet Slag, glemt alle sine intime Modbydeligheder: alle Sorgerne for Nutiden, og alle sine beske Forud-Anelser der næsten var Vissheder, al den afskyelige og ellers uforglemmelige Viden om disse ubrugelige Skibe, fulde af Alverdens Væmmeligheder!

Hvor smilende var han ikke bleven tilpas, i hver eneste Nerve og Muskel!

Oh, hvilke svulmende og bølgende Henrykkelser der var løbne igennem ham fra Top til Taa — Minut for Minut, Time efter Time, lige fra Stridens Begyndelse ved Frokosten i Gaar Formiddags!

Kirrr! Hvad! Kéhé!

Og nu galdt det altsaa, lige rent ud sagt, om at finde paa Midler til paany, atter og atter, at opleve det samme!

Selvfølgelig var det dét, Sagen drejede sig om!

Digitized by Google

Men —: hvorledes skulde det opnaaes?

Hvemses Tur var det til at skaffe ham en Gentagelse af denne Alverdens-Fryd? For Gorkin havde jo, desværre, ved sin Fremfusenhed og sin Mangel paa Overblik og Sparsommelighed, ganske og aldeles spoleret enhversomhelst Udsigt til selv at kunne bruges paany!

Men hvem da?

Behøvede det forresten i det hele taget at være en af Kollegerne?

Kunde man ikke i Stedet for — ligesom Timon Wladimirowitsch Lwow — nøjes med en eller anden menig?

For Eksempel Iwan, hvad?

Hvorfor ikke?

Var det mon ikke ligefrem dét, som disse dunkle Planer inden i ham allerede i Morges havde været ved at hitte paa, ved det grulige Syn af Oppasserens hemmelighedsfulde Bandit-Fjæs? .....

Men saa mindedes Luschinskij: at Gorkin havde jo ikke alene truet ham paa Livet, men han havde endogsaa ganske utilsløret forsøgt baade at kvæle og at drukne ham, saa overfor hàm havde man haft Ret nok til at gribe til disse alvorlige Forholdsregler — dem, der jo netop ogsaa var nødvendige for at kunne opnaa en veritabel Spænding og Forglemmelse!

Ja, overfor Leonid Ssemenowitsch havde det hele kun været Selvforsvar og nix weiter — men med Iwan, denne ganske almindelige Smaatyv og Fordrukkenbolt, dér var det noget helt andet! Selv om disse Slagsmaal og Overfald var nok saa u-und-

Digitized by Google

værlige for Eens egne Fornøjelser og Livs-Bevarelse — derfor kunde man dog ikke saadan uden videre indlade sig paa at mishandle uvedkommende og uskyldige Medmennesker!

Man var jo dog hverken forrykt, eller Kannibal, eller en „beklagelig Hændelse" — saadan som henholdsviis de Herrer Bogduroff, Gorkin eller Lwow!

Vel?

Næ, vist ej! Ikke Tale om den Ting!

Ganske vist vilde det maaske snart vise sig obligatorisk at tage en Smule mere energisk fat paa Iwan: Fyren var virkelig begyndt at blive sløj og fræk paa den allersjofleste Maade! Men derfra og til .... Hæ! Ehe! Kisss! Hvad! Aldrig i Livet! Denne rare og prægtige Iwan! Det vilde jo være aldeles umenneskeligt om man gjorde ham nogensomhelst Fortræd! Ok ja! Denne i og for sig skikkelige og — i det mindste paa Grund af Omstændighederne — ret uskadelige Køter! Det manglede jo bare! Ikke sandt! ....

I det samme kom Ordonnansofficeren, Boris Twer, bralrende ind ad Døren, med Dolken flyvende efter sig, og hele Favnen fuld af nye Meldinger.

Han havde lige Tid til at sætte sig ned, hælde et Glas Whisky og Soda ned i sine inflammerede Indvendigheder, inficere sig yderligere med en Cigaret, og til at opmuntre Luschinskij samt støtte ham i alle hemmelige Forsæt, ved at berette et eller andet Evangelium om Situationen paa *sit* Skib, eller paa andres —:

„Esch, mr. Romanowitsch!" — sagde han til-

Digitized by Google

sidst, strygende sit Skæg, saa Whiskyen løb ned ad hans Fingre, som om han var fyldt med baade Brændeviin og Røg indvendig; han dukkede ned i sine høje Tsetse-Flue-Ben for at anbringe sin spidse Hale paa Sofakanten.

Luschinskij sad og kunde ikke holde sine varme Øjne fra hans smalle, flade og blissede Aasyn, der komplet lignede en tuberkulose-betændt Brystknogle med Frynser paa.

Paa Boris Andrejewitsch's Sprog fornam han, et Sekund, det samme som han havde mærket før, hos Officererne fra de andre Skibe: hvordan man paa hvert enkelt Fartøj aabenbart havde lagt sig sine særlige og specifike Aandfuldheder til.

Premierløjtnanten nikkede frem for sig med sit Skelet-Fjæs. Han talte sagte og i et intimt Galoptempo, der fik Peter Romanowitsch til ligesom at faa ondt i Ørene —:

„All right, Fanden ta' mit Ho'de. Kære Ven. Saadan ser det altsaa ud hos *os*!

Sagen er simpel nok, i Grunden, forekommer det mig. Hvad Satan: tænk paa hvad, for Eksempel, *Hærens* Officerer har at more sig med derinde i Mandschuriet: evig og altid en eller anden lille, rask Forpostfægtning! Eller de arrangerer sig en kvik, bitte Rekognoscering. Smaa, muntre Angreb og Overfald. Kugler, Krudt og blanke Sabler! Og de veed i det mindste Dag for Dag, *hvor* de har Fjenden! Ikke sandt!

Esch, æv, bæv, men *vi!!*

Eller hvad siger De, dear sir, om de andre Eskadrer derovre? Baade den der *var* i Port Ar-

Digitized by Google

thúr, eh — og den i Wladiwostòk! Ustandseligt noget at gøre! Kryds og Smaature. Mineudlægninger og Batailler. Eller de kaprer sku en Handelsdamper, ligegyldigt hvor, og tjener store Penge. Eller de fornøjer sig selv med at skrabe tomt Bord, i en hvilkensomhelst Henseende, hæ, i Gensan, Masanpo, eller andre Kystbyer! Hvad!

Skrupfuldt med Adspredelser og Forlystelser overalt — men *vi!!!*

Go on, dear, ad Hækkenfeldt til!

Naa —:

Hva'ba'!

Og hvad saa — spørger jeg Dem! —:

Saa maa vi sku selv more os!!!

Simpelthen!

Soldater der keder sig, fy for Satan!

Læs Krigs-Historien igennem fra Ende til anden og jeg garanterer Dem: Kedsomhed er Nederlagenes Fader og Moder! Vist saa —: og eftersom Situationen i sig selv er alt andet end munter for *os*, saa maa vi altsaa selv skaffe os vores Fornøjelser! En anden Gang skal jeg à propos dette berette Dem nogle nye og højst delikate Detailler om vores Kaptajn Wickoff, De veed: ham der skød sig forgangen Nat i den allerømmeste Stilling sammen med den bedaarende Kadet Peter Alexandrowitsch Stoïn, ham med de gyldne Læber, Silketænderne og de himmelblaa Majolika-Øjne! Eller lad mig ikke glemme at fortælle Dem den Historie jeg personlig hørte igaar, om de to unge Løjtnanter der deserterede i forrige Uge efter Dineren hos monsieur de Robigny, forklædte begge to som Hallo-Piger, skjulende sig

Digitized by Google

svinagtigt i et af Bordellerne derinde: og om det Besøg — med vemodige Snue-Konsekvenser — som deres Chef aflagde i højstsamme Gæstehjem, paa sin Jagt efter Flygtningene, de Skælme —: men *de* havde nemlig simpelthen gjort alle Damerne derinde skrupsyge, saavel af Hævnlyst ... som af ... nok-om-dét! Haha ....

Ak ja! Ak Gud! Kære mr. Luschinskij, hos *os* var der en Tid hvor vi sagde det lige rent ud — vi *gad* sku ikke andet —: at, hvad vilde vi ikke give, alle uden Undtagelse, for at være hjemme igen! Hvadbehager! Haha! Naa! Usch, ikke sandt!

Men siig mig for Resten, hvad mener De om den Mærkelighed det er: at være et Mandfolk, tilfældigviis!

Forklar mig: hvorfor er det ikke hændet forlængst, at vi kort og godt har drejet Eskadren omkring og er vendt hjemad!?

Hvem vilde kunne gøre os noget derfor, saa mange som vi er — naar vi bare var enige?

Og hvorfor sker det saa ikke?

Er det af Fejghed eller Mod, at vi holder os i Skindet?

Eller kender Dé da Mænds Bevæggrunde til at være Mandfolk? Haha! Bryg De Dem nu et snildt Svar paa disse Henstillinger!

Dear sir!

Død og Plage, Tiden render. Og jeg maa følge med den. Farvel!

Paa Gensyn!

Trøst Dem —: Livet er kort, og vi har kun eet —: saa der er sku dog, trods alt, Grænser for hvor-

Digitized by Google

meget Skæbnen har at kunne tæve os med!" — og dermed maatte Boris Andrejewitsch afsted igen, ned paa sin indskrænkede Destroyer, for at følge i Hælene paa Admiralskuden og afhente endnu flere af de interessante Papirer.

Paany maatte Luschinskij altsaa højst sørgeligt — thi Kedsomhed er Nederlagets Forældre, havde Twer jo sagt — dybt bedrøvet maatte han for en Timestid eller saà kede sig selv med at skulle lægge sine vigtige Tanker fra sig, og i det mindste gennemlæse alle disse Uendeligheder af Meldingskort: halvtredsindstyve Angivelser, der ikke angav nogetsomhelst; femoghalvfjerdsindstyve Oplysninger, der gjorde enhver Sag endnu mere mørk end den var i Forvejen; eet hundrede Meddelelser, om Ting som ikke et eneste Menneske tog den allerbitterste Del i!

De bedste af Meldingskortene var uimodsigeligt dem, hvor der sletingenting stod i — hvor Skriverne med andre Ord mir nix havde været kløgtige nok til ikke engang at gide rable alt det Vrøvl ned, der var bleven dem dikteret, og derfor bare havde puttet et blankt Papir i Konvolutten! Haha! Ja, selvfølgelig: i enhver Henseende var de ubeskrevne Breve de ypperligste i hele Dyngen: de forbrugte ingen Blæk og krævede heller ingen Tid til at gennemlæses; de kunde anvendes paany, lige saa tidt det skulde være — hvilket ogsaa var en stor Besparelse; og endelig var deres Indhold jo aldeles ikke til at misforstaa! Ikke sandt!

Og naturligvis burde man ogsaa selv — ihukommende Mr. Boris's Paradox —: man burde bære sig

Digitized by Google

lige saa klogt ad som disse gehejme Ikke-Skrivere, og ganske ligefrem lade alle disse kedsommelige Sager være hvad de var! ....

Igen skyndte Luschinskij sig ergo hen til sin yndige Chaiselong, ragede Dokumenter og Kort ned fra den i en Fodvending, og tog Plads saa Fjedrene klang.

Han var virkelig bleven baade mat og sløj, under alt dette eensformige og opslidende Arbejde —: egentlig var det jo ogsaa ganske forkert, at han ikke sørgede meget mere energisk for at skaffe sig Adspredelser og Fornøjelser! Boris Andrejewitsch havde fuldkommen Ret, min Sandten —: det var i Grunden en Soldats ligefrem rent primære Pligt ikke at kede sig!

Ak ja, men Peter Romanowitsch havde jo, lige tvært imod dette viise Bud, arbejdet og ærgret sig baade anstrængt og træt!

Inde ved Knoklerne i hans Ben var der en Del langsomme og skarpe Fornemmelser, som om han allerede nu havde overbenyttet samtlige de smaa Rester af Muskler han havde tilbage, i en betænkelig Grad!

Og desuden var der aabenbart noget rent ilde i hans Hals; noget der vistnok var en direkte Følge af Herr Gorkins Atletfingre; men Grunden til at den Bagatel endnu generede og smertede ham, det var selvfølgelig den: at han lige indtil dette Øjeblik saa at sige uden Afbrydelse havde staaet og udmattet sig selv, ved at bøje sin Nakke over disse idiotiske og knastørre Vand-Kort, naturligvis!

Altsaa begreb han, at det var intet mindre end hans Pligt at hvile sig en Smule nu.

Digitized by Google

Men tilmed ansaa' han det, under disse Omstændigheder, for at være rigtigst hver halve Time at ringe paa Iwan. Han skældte ham dygtigt ud — bare for at løsne Slimen i sin syge Hals — og befalede ham derpaa at hente et Glas spilkogende The: for det skyllede de løsrevne Partikler saa udmærket af Vejen, ikke?

Og hver eneste Gang han saaledes fik Øje paa Oppasserens dorske Aasyn, var det som om han paany huskede baade Lystigheden med Gorkin igaar, Lwows blanke Blikke, Praxins Tale imorges og Boris' Ord fra for lidt siden.

Han fnisede, saa at Theen spruttede ud paa Tegnepapiret, og stirrede, ovenover Glassets Rand, ufravendt op i Øjnene paa Iwan —:

„Ikke sandt!" — sagde han tilsidst, og sparkede spøgefuldt ud efter denne modbydelige Undermaalers fluesvampe-violette og hovne Slimknoer — „Hvad, min imbecile Ven! Og glem ikke hvad jeg siger: at fra nu af er det vores Pligt, forstaar du, slet og ret vores velsignede Skyldighed, at more os! Hvad! Slubbert! Er du med! Haha!

For hver eneste Ven vi slaar ihjel — har vi en Fjende mindre!

Se dér —: tag dén! Og dén!

Og vil du saa forsvinde herfra, muligst hurtigt, saa jeg bliver fri for Synet af dit gemene og forstandsforladte Fjæs — *foreløbig*! Indtil Tidens Fylde ....

Du aner ikke, hvor du minder mig om en Selvmorder som jeg saa' engang, en af mine Rekrutter for mange Aar siden: fy for Satan, han havde

Digitized by Google

nøjagtig de samme, snotagtige Øjne som du! Wladimir Grigoriewitsch hed han, den Skurk, saa du ser selv hvor tydeligt jeg kan huske ham! Eller veed du mon af, at det er et storartet Tegn paa at man er en rigtig livsmæssig Krøbling, at have saa mange Fingre som du har!

Haha!

Stol paa dèt!

Og husk nu hvad jeg har sagt —: *vores militære Forpligtelse, ikke at kede os!*

Maaske kan du ved Lejlighed faa Anledning til at berette mig noget om Konsekvenserne af den Sætning .... for *dig* og dit Liv!

Skrub saa af!" — — —

Om Aftenen skiltes Officererne tidligt: man havde jo været djævelsk aarle paa Benene og havde overanstrængt sig hensynsløst hele Tiden igennem — nemlig med at ærgre sig grundigt over samtlige Kammerater og foresatte!

Alle som Een havde de derfor Haab om at kunne faa sovet i Nat — for nu havde de jo, saa at sige, i Dagens Løb besørget netop det Arbejde, der plejede at holde dem vaagne om Nætterne!

Hahaha! ....

Mens Luschinskij var undervejs til sin Kahyt følte han selv paany, at han virkelig ligesom rystede endnu en Smule mere, indvendigt, end hidtil.

Det var som om alt det han idag havde forstaaet, angaaende den egentlige Hensigt og Mening med Gorkin-Episoden igaar — alt det havde, for første Gang, ligesom befriet ham for en eller anden indre

Digitized by Google

Tvang; een der hidtil enten helt og holdent havde forhindret disse sødmefulde Rystelser i at etablere sig derinde, eller i det mindste havde generet dem i at virke rigtig løssluppent.

Ja, det forekom ham, at Affæren med Leonid Ssemenowitsch ikke alene havde fyldt ham mere end nogensinde med Damp og Sang — men den havde endogsaa pludselig givet ham netop dèn liberale Selv-Tolerance, der udkrævedes førend man kunde udnytte disse splinternye, kraftige Egenskaber tilgavns!

Ganske vist havde han jo faaet denne Gave paa Bekostning af sin egen Hals, for saa vidt — og af Gorkins Giftermaalsmuligheder!

Men, hvad, Herregud!

Kkkk!

Intetsomhelst er jo til at faa gratis, paa denne sejlende og havesyge Jord!?

Ak, og nu længtes han saa saare, efter igen at fornemme disse bølgende og sangbare Oplevelser inden i sig!

Disse dumpe og dybe Klange, disse svulmende Melodier, som langsomt vuggede sig op over alle Betænkeligheder og lidt efter lidt tillod Een at forglemme alt muligt udvendigt; disse Sejrs-Toner, som besvimede al Selvkritik og alle normale Fornemmelser bort, som aabnede de allerdybeste Ventiler nede i Bunden af Een, og lod Eens allerprivateste Evner og Kræfter udfolde sig —: disse nødvendige og ovenud energiske Evner og Kræfter, som man først under dette Togt havde opdaget at man overhovedet var den lyksalige Ejermand af!

Digitized by Google

Hvad!

Kisss! Kéhé! Kéhirrr! — sagde Peter Romanowitsch og stivede sig af, staaende midt paa det dunkle Batteri, halvvejs til sit Lukaf.

Brandvagten passerede lydløst forbi ham, paa sine Listesko; hans Sabelskede klirrede.

Det lød som luskede der stadigvæk sagte musicerende Gorkin'er afsted bagved Een.

Luschinskij hægtede sin Frakke op i Halsen.

Han fik pludselig en Fornemmelse oppe i Hovedet, af at Tørklædet var for stramt; eller hans Tøj var med eet bleven for smaat til ham; eller hans Svælg plus hele Hjærnemassen var brat bulnet yderligere op, som Følge af de lyksalige og blodrige Forventninger der fyldte ham, tout simplement! Aha, denne Sjover til Iwan, med det minderwertige og hyklerske Blod- og Materie-Fjæs!

Han lo igen og huskede paa een Gang, hvordan Gorkin hele Dagen igennem igaar havde vanket om og lignet en højrød Blomst, i Ansigtet!

Ja!

Ved Gud —: Leonid Ssemenowitsch's Hovede havde virkelig slet og ret været en karmoisin Skindpose, fuld af et eller andet der blev ved at sive ud gennem Huden paa ham!

Hvem der bare havde haft en Lygte ved Haanden i Aftes, deroppe paa Agterdækket, saa man kunde have gottet sig over hans Aasyn ogsaa under selve Mordforsøget! Ikke sandt! Denne dyriske Manddraber! Denne Ihjelkvæler og Overbord-Smider!

Haha! Ja! Saa mægtigt gik det hele altsaa fremad

. . . .

Digitized by Google

i darwinistisk og naturnødvendig Udvikling — eller hvad det nu var, at Praxin havde sagt i Morges! —:

Disse fordums ubøjelige Bogduroffer var allerede nu parate til at werfe Folk udenbords, lige lukt ned i Døden — bare for at opnaa den korte Vederkvægelse at det musicerede inde i dem, at Hjærtet dansede i Barmen paa dem, indtil deres samtlige Sørgmodigheder brast af lutter Blod-Bobleri!

De krævede allerede Slagsmaal paa Kastrering og Drab, blot for et Øjeblik at kunne glemme deres personlige Sorger og Piner, bare for at erhverve sig et Minuts Fred for Fremtids-Udsigterne!

Kéhé!

Ja! Saa lynhastigt havde disse ældre Herrer udviklet sig!

Og nu var Praxin under fuld Damp med at indvirke stormilitarisk paa Kadetterne og de smaa Løjtnanter, for at bringe ogsaa dem i den samme bedaarende og nødvendige, smerte-berusede og selv-tolerante Forfatning!

Oj ja! Alting var, med andre Ord, snart som det skulde være!

Det hele skred fremad med Dansefart!

Og svimlende nær maatte den Tid altsaa være, hvor alle og enhver var parate til at ofre det sidste de havde tilbage: selve deres militære Grad — for at kunne generobre sig det vigtigste af alt muligt: nemlig enten selve Livet, eller idetmindste en Død uden videre Vrøvl!

Der kunde visselig ikke mere være langt til det Stadium, hvor man — uden at behøve nogensomhelst direkte Aftale, uden et eneste kompromitterende Ord — kunde blive enige alle som Een!

Digitized by Google

Maaske allerede om et Par Uger arriverede den Dag og Time, hvor man med fælles Haand greb fat om Styret og tavst, men mandsstærk og i fuldstændig Enighed, lydløst lagde Roret om og fik Eskadren paa Vej hjemad igen!

Kæhæ!

Hjem —: til det u-forgængelige Russia og dets milestore, urokkelige Jord!

Hjem —: inden det blev for sent!

Hjem! Kirrr! Hjem!

Og *saa* vigtigt var det altsaa at holde sine Morskaber vedlige —: baade personligt, menneskeligt og strategisk afhang al mulig Sejr og Trivsel af den ene Ting, at man aldrig nogensinde kedede sig! Baade Liv og Gevinst var man sikker paa, naar bare man sørgede for Dans og for Henrykkelser! Enhversomhelst ombord paa Eskadren havde med andre Ord blot dèn eene, eneste Pligt og Opgave: at hjælpe med til Adspredelser! Ligegyldigt hvad det saa skulde koste —: ikke Een havde Lov til at svigte paa dette Punkt! Herr Lwow havde kort sagt netop handlet fuldt ud som en Gentleman og god Kammerat, overfor sin Oppasser! Naturligvis! Os allesammen havde han givet det mest følgværdige Eksempel!

Selvfølgelig! .....

Peter Romanowitsch gik langsomt ind i sit Lukaf, hvor Iwan trissede omkring som sædvanligt, med sine uendelig mange Fingre —:

„Slubbert!“ — sagde Luschinskij, uden rigtigt at vide sine egne Ord — „Du kødelige Fætter til Wladimir Grigoriewitsch, Brandstifteren og Selv-

Digitized by Google

morderen!“ — og dermed løftede han det højre Ben for at sparke til, af fuld Magt — i den korrekteste Overensstemmelse med det Morskabspligt-Resultat han lige iforvejen var naaet til.

Men i samme Nu skete der noget splinternyt og uanet!

Noget aldeles forbløffende og slemt!

Noget rent ud uhyggeligt!

Noget dødningeagtigt —:

Endnu førend hans Fod havde naaet at ramme Iwans Bag som den sigtede efter — gik der pludselig en harsk og klam Beklemmelse ind i Hjærtet paa ham. Hans Ben blev uldne og bløde med eet. Hans Lænder smeltede hen til Slim. Og Aandedrættet forsvandt i et Sekund.

Han blev aldeles tom i Hovedet, og der skraalede en Katarakt inde bag hans Øren —:

Hvadfornoget?

Hvad var dog dette her — tænkte han, og ravede om sig med begge Hænder, for at finde noget at støtte sig ved —: hvorfor kom der nu ikke denne svulmende og livsalige Tone i hans Bryst, som han altid havde fornemmet tidligere naar han spjættede til Oppasseren?

Var han mon allerede bleven blaseret?

Skulde den død-krævende Voldsomhed, der havde været i Leonids Angreb i Nat, allerede have gjort ham raffineret og pervers, gjort ham aldeles ligegyldig overfor almindeligt Sparkeri og denslags Smaabagateller?

Eller, var han virkelig ikke rask i Aften?

Skulde Gorkins snærrende Greb i hans Stemmebaand mon have saa vidtrækkende Følger?? ....

Digitized by Google

Han saa' hen efter Iwan.

Men hàn stod ganske rolig som altid, i Færd med at lægge Sengetøjs-Posen sammen: han klemte fat i Midten af dens Kant — med sin kløftede Hareskaars-Hage der altid skinnede og drev af Sved — og bredte den ud til begge Sider med sine tolv udødelige og idioti-bevisende Fingre!

Og han undveeg, nøjagtig som sædvanlig, Premierløjtnantens Blik!

Fuldstændig, i eet og alt, som om der ikke var nogetsomhelst mærkeligt ved hele denne vidunderlige og mildest talt gribende Historie!

Godt — tænkte Luschinskij, og fornam igen dette her der fornøjede sig og længtes efter at danse, inde ved Mellemgulvet og Milten —: *der* laa altsaa Forklaringen! —:

Det var aldeles ikke ham selv — *det var sku Iwan, der var bleven blaseret!*

Aha!

Iwan undsaa' sig ikke for ligefrem at erklære — nemlig ved sin rolige Mine —: at et Spark, det regnede han ikke mere for nogetsomhelst!

Oho!

Oppasseren vurderede sig, med andre Ord, for at være mere værd end Gorkin —: denne prægtige Leonid Ssemenowitsch der straks var røget i Fyr og Eksplosion, da Peter Romanowitsch bare *skitserede* at ville sparke til ham, ved at stikle til Testamentet! Meget vel! Iwan var altsaa i Grunden en Officers-Fornægter, siden han holdt sig selv for at være mere u-fornærmelig end velbaarne Premierløjtnant Leonid Ssemenowitsch Gorkin! Sese! Iwan

Digitized by Google

var en Nihilist, kort sagt, af reneste Vand! En Rebel! En af dem som en hvilkensomhelst Krigsret, hele Verden over, øjeblikkeligt og eenstemmigt vilde dømme til Dø.....

Ehe!

Men dette skulde sandelig blive ændret i en Fart! Der baade skulde og maatte visselig foretages en alvorlig Forandring i en saadan uhørt og uhyre Gemenhed —: En menig Matros der regnede sig for mere end en Officer! Mere værd end Herr Leonid Gorkin, denne elskelige Testament-Forfatter! Denne ....

Men i det samme mindedes Peter Romanowitsch pludselig, at det egentlige Ophav til hele Æventyret i Gaar og i Nat —: det var jo til syvende og sidst netop denne samme Leonids væmmelige Adfærd, med at betro ogsaa andre det Tillidshverv at opbevare hans Dokumenter!

Ikke sandt!

Thi denne Gadedrengestreg var jo som sagt i Virkeligheden en underforstaaet Profeti om, at hàn — Luschinskij — vilde rimeligvis faa en krank Skæbne paa dette Togt! At han enten vilde falde i Kamp — eller, selv om man fik Eskadren vendt om forinden noget saadant vilde kunne ske, dog vilde være forsvunden paa anden Viis inden man naaede hjem!

Og, selvfølgelig — tænkte Peter Romanowitsch videre, stadig støttende begge Hænder til Bordklappen med Kortene paa, stirrende frem for sig, mens Oppasseren rumsterede bagved ham med Servantestellet —: naturligvis var det jo muligt, at Gorkin vilde faa Ret i disse lumpne og morderiske Insinua-

Digitized by Google

tioner! Selvfølgelig kunde det heel vel ske, at man kom galt afsted og ikke slap beholden herfra!

Vist saa!

Og, for saa vidt: skidt med dét!

Livet er kort og vi har kun eet — som Boris Andrejewitsch sagde! Situationen kunde altsaa aldrig blive stort værre for Een om man døde, end den var allerede nu!

Men i saa Tilfælde vilde det, paa den anden Side, visselig være en u-bærelig Smerte om Iwan, denne Tyvekarl som enhver Krigsret straks vilde lade perforere med Bly, om hàn skulde slippe hjem med hele Lemmer!

Noget saadant vilde, allerkortest sagt, være en Misforstaaelse fra Guds Side! Aldrig kunde det være den ALLERHØJESTES Mening at en Rebel og Anarkist som Iwan skulde bevare sit Liv, til fortsat Fortræd og Skade saavel for sig selv som for alle andre!

Baade en Uretfærdighed og en Utaknemlighed af Vorherre vilde det være — og en hæslig Triumf for Gorkin!

Næ, saa var det langt bedre om man kunde ægge Iwan op! Om man saa at sige foranstaltede en Prøve paa, hvad Gudherrens egentlige Hensigt var!

En Jærnbyrd, ikke sandt, en Guds-Dom?

Om man paa en eller anden Maade kunde stille Iwan op, med tilbundne Øjne, paa Randen af en formidabel Afgrund, puffe ham ned i den — og saaledes udforske Himlens Kendelse!

Eller skulde man for en Gangs Skyld, i en ganske lignende Hensigt, forsøge at tylle ham med en

Digitized by Google

Snaps af denne saa meget omtalte Ta' Ngena-Gift, som Niggerne hertillands var saa øvede i at benytte, naar de rigtigt vilde hævne sig langsomt og probat —: en pestilentisk Edder der peu om peu fik Een til at vandre tudende til Paradis, smækfuld af Bylder, Hyl og Kræft?!

Hvad?

Eller om man fik ham til at forløbe sig? Eller til at miste hele sin Smule Livsmod — det minderwertige Kræ som han var, denne Tvillingbroder til Suicidisten Wladimir Grigoriewitsch —: saa han blev drevet til *selv* baade at udjævne DEN ALMÆGTIGES Fejltagelse og at forfalske Gorkins ukammeratlige Profeti! Ja! Ganske simpelt! .....

Altsaa tog Peter Romanowitsch sine Øjne hjem til sig igen, fra den glade Fremtid de havde skuet ud i; og vinkede til Oppasseren at han hurtigst muligt skulde gaa sin Vej, bort, væk, afsted, i en Fart, Idiot! ...

Saa snart Døren saa var skudt til, satte Luschinskij sig midt op i sin nystredte Sofa, trak Knæene op under Hagen og vuggede Hovedet frem og tilbage.

Det forekom ham som om de forskellige Episoder, der var hændet rundt om ham i den senere Tid, allerede for flere Døgn siden — sammen med et eller andet ganske dunkelt og vagt Minde fra ældgamle Dage — havde indgivet ham de spredte Momenter til en Art Plan: den der vilde være den eneste rette i Sagen kontra Iwan!

Javist, allerede forlængst havde han haft de første Anelser om den mest fornøjelige og korrekte

Digitized by Google

Fremgangsmaade overfor Iwan — men han havde bare skubbet dem fra sig, hidtil!

Han havde ikke *nænnet* at tage saa konsekvent fat paa den selle Tyveknægt af en Oppasser!

Og han havde desuden, ukollegialt nok, regnet sig selv for at være „bedre" end baade de ophøjede Bogduroffer, Gorkin-den-elskede og den muntre Lwow!

Dét havde han — desværre!

Tja!

Men *nu* — nu, hvor Gudherren selv (blandt andet gennem Gorkins falske Spaadom) i Forening med Boris Andrejewitsch saa at sige kommanderede ham til at gribe ind med al menneskelig Kraft —: Vel! *Saa* var han naturligvis nødt til at lystre!

Eh! Og han skulde ogsaa nok finde paa en Methode der, samtidig med at den adlød Himlens Bud, tillige vilde skaffe ham selv en hel Verden af Udbytte: baade Oceaner af Forlystelser — Magen til dem som de allesammen havde badet sig i under Bogduroff-Affæren; Afgrunde af Glemsel — af samme Slags som dem han selv havde gennemsvimlet paa den forunderligste Maade, under Slagsmaalet med Leonid Ssemenowitsch; og Bjærge af Henrykkelse — saadan som Lwows tindrende og himmelhøje Blikke berettede om! .....

Han gav sig til lige paa Stedet at grunde over, hvordan han skulde bære sig ad for at opnaa disse store Resultater —:

Aha, saa Iwan var bleven kræsen og reagerede ikke mere, hverken paa Spark eller Skældsord! Iwan var aabenlyst fræk nok til dermed at ville an-

Digitized by Google

tyde det selvsamme som Gorkins Færd med Testamentet havde insinueret: at Peter Romanowitsch havde saamænd ikke langt igen at leve!

Javist —: intetsomhelst andet Ræsonnement kunde have faaet Oppasseren til at tage saa roligt, næsten medynksomt imod hans Støvlehæl før, vel?

Eller muligvis var denne paafaldende Ro forresten tværtimod endogsaa en Slags Lumskeri, fra Iwans Side?

Han vilde maaske bare gøre sin Officer tryg — vilde dysse hans militære Aarvaagenhed i Søvn, hvad??

Naturligvis i den allergemeneste Hensigt! Formodentlig for at forskaffe sig en Lejlighed til et lille gemytligt Attentat, ikke sandt? Eller et spøgefuldt og vittigt Mord, hvadbehager? Alt muligt kunde man jo vente sig — nu, hvor selv Officerer som Gorkin stod deres egne Kammerater efter Livet uden Spor af Grund!

Men hvad i Guds og Jomfruens Navn var der altsaa at gøre?

Hvordan skulde man saadan, i en Haandevending, finde paa baade Forsvars- og Straffe-Midler overfor en saa forhærdet og raffineret Morderkarl, hvad .....

Luschinskij mærkede sit Hovede bøje sig bagover, saa det støttedes ind imod Hjørnet af den gullakerede Væg. Træet rørte pludselig ved hans Haar, som blev han brat klemt omme i Nakken, med en ualmindelig stor, klam og benet Haand —: en kølig og mangeriflet Fornemmelse, hvis Haardhændethed passede udmærket til Situationen, eftersom

Digitized by Google

det var Banditten Herr Iwan Tolvfinger man skulde finde Forholdsregler imod!

Maskinlydene kunde ogsaa føles igennem Træværket: som var der en eller anden Feberpuls derinde — en Slags nedrig Sygdommelighed der kom silende nede fra Lazarettet —: og dét gjorde Eens Tænkning hurtigere og varmere, ikke sandt! Kkk! Som et Knæ-Spark i Skrævet paa enhversomhelst Angriber — saadan blev Eens Tanker!

Ko-Øjet, lige tilvenstre over hans Hovede, stod aabent; der kogte en hed Blæst ind derfra: som førte Hullet ud til et eller andet menneske-overfyldt Rum.

Lyden af Vandet smadskede sig op, nu og da.

Mørket udenfor ligesom havde stillet sig op, og lurede gennem dette sorte Øje efter hvad han tog sig til —: og denne Følelse af at blive bekigget i al Stilhed, at blive begloet af selve den dunkle og febrilske Atmosfære som hele Eskadren sejlede i, den fik ham til at fnise en Bagatel, den opildnede hans Logik og gav ham Lyst til at forme sine Ord vel: han vilde visselig vise sig fra en heldig Side, overfor dette ubevægelige og lydløse, dette hede, kulsorte og alvidende Ko-Øje, som Armadaen havde klistret lige op ad ham! Ké!

Æhæ, saa Iwan, dette af enhver Krigsret dødsdømte Amfibium, var bleven storsnudet og haanlo lige op i Ansigtet paa en Officer, ved Tilbudet om at faa et Spark i Enden paa sig!

Iwan var bleven rent ovenud anmassende, og bandede sig ned i hede Helvede paa, at han var sku meget mere værd end samtlige Eskadrens czar-udnævnte Officerer tilsammen!

Digitized by Google

Iwan satte alle sine tolv Fingre i Siden paa sig, skvatgrinende, og proklamerede sig frækt og raat som Morder!

Iwan havde lagt hykleriske Snarer imod sin Premierløjtnants Helbred og Liv, og var nu i fuld Gang med at trække dem sammen om Halsen paa Een — fuldstændig klar paa, at han vilde saamænd more og muntre sig selv, ligegyldigt hvad det saa kostede hans foresatte!

Aha!

Sese!

Naa saaledes!

Men Gudværelovet var der jo noget der hed højere Kræfter! Simpelthen Vorherre selv havde, i højstegent Forbund med alle Eens Kammerater, resolut afsløret denne Bandit og udleverede ham nu til Afstraffelse!

Og, min Salighed, Revselserne skulde saavist ikke udeblive!

Tværtimod!

Man skulde snarest muligt servere Iwan en hel Mængde af den Slags —:

Straffe, der baade forærede Een selv Alverdens Ekstaser og opiatiske Forglemmelser, og som tilmed vilde være en Himlens Hævn over saavel Oppasserens som andres løgnagtige Profetier!

Straffe — javist! Nogle, som ikke alene var en pinligt nøje Opfyldelse af alle guddommelige, militære og personlige Retskrav og Pligtbud, men som foruden alt dette her tillige virkede med til Fremskridtet imod det store og fælles Formaal! Det aldrig forglemte! Det største og vigtigste af alle —:

Digitized by Google

at faa Armadaen til at vende hjem igen snarest, ikke sandt!

Hvad! Haha! Hjem — til Fred og fast Jord!
Hjem til Ro og Lise!
Hjem!! .....

Dagen derpaa var det, ligesom igaar, kun temmelig ubetydeligt hvad Peter Romanowitsch fik udrettet — anbelangende sit specielle og dybsindige Tjenestehverv.

Derimod laa han Timer igennem henne paa sin Sofa, kildrende Indersiden af sine Lunger med Cigaretrøg — og sit bedaarede Hjærte med de ligesaa luftige og lyseblaa Planer imod Iwan: dem, som han havde udruget i Løbet af Midjenattens søvnfrie men tanketunge Stunder, ikke sandt: disse geniale og pludselig opdukkede Forsæt, der selvfølgelig baade skulde og maatte lykkes, hvad! Ki!

Endelig vilde man altsaa faa en Lejlighed til at opgøre Regnskabets Facit og Deficit med Herr Iwan, denne slimhjærnede Ildgerningsmand! Denne Undermaaler og Skuler, der min Salighed mindede Een uafladeligt om den fordums Rekrut Wladimir Grigoriewitsch —: ham, dette Mæhæ og Monstrum, som Peter Romanowitsch engang for nogle Aar siden havde haft i sit Fæstningskompagni, gid Fanden havde det: for Luschinskij havde blandt andet faaet hele sin Præsentation for Obersten det Aar ganske og aldeles spoleret af den usle Grund! Et over-degenereret Skruk var han, denne Wladimir, der (ganske ligesom Iwan) var født af et Par Svin til deliristiske Forældre —: to formedelst Druk

Digitized by Google

kønsløse, rigaiske Bønderøg, der en Nat saa at sige havde savlet denne søde Frugt, Wladimir, ud af sig i en specielt ovenud Rus; og som lige fra Ungen var bare halvandet Aar gammel ene og alene havde anvendt ham til at rende halv-nøgen og radmager omkring i Vintermaanederne med sit store, blaa Hungerhovede og tigge til dem, mens de selv laa derhjemme i Jord-Hytten, hver paa sin flydende Halmdynge, osende af Fusel og Søvn — — saadan som det altsammen viste sig senere hen, da der blev optaget Krigsforhør angaaende Fyrens Fortid og Antecedenser!

Javist lignede Iwan ham paa en Prik, denne græsselige Mordbrænder!

Gang paa Gang i den senere Tid var et slimfuldt og dunkelt Minde om denne Wladimir af og til rent ud sagt kvalmet op i Munden paa Luschinskij, saa saare han bare fik Øje paa Oppasserens blakkede Blikke og hans bævende Gelee-Aasyn!

Atter og atter havde dette Fænomen tvunget Peter Romanowitsch til at søge at blive klar over, hvad han selv mente med saadan pludselig at give sig til at mumle og harke dette Navn: Wladimir Grigoriewitsch!

Men først engang i Nat var Sagens fulde Sammenhæng brat dukket op i ham —: sikkert nok som et Fingerpeg fra Gudherren, om den Vej nemlig, der burde indslaaes overfor Herr Iwan! Ikke sandt?

Selvfølgelig —:

Thi dét, der var det eneste huskværdige ved Wladimir — dette Kræ, som evig og altid blev skældt

Digitized by Google

ud og sat i Bøtten af samtlige sine foresatte, fordi han bogstavelig talt ikke evnede at forstaa nogetsomhelst af det der blev kommanderet —: det var jo ene og alene hans nederdrægtige Sortie, Slutnings-Finale og bengalske Død! Forstaar De, min Herre: at Fyren tilsidst, efter et Par Maaneders daglige og omhyggelige Indsprøjtninger af moralske og korporlige Opmuntringer (allesammen ganske i samme Stil ,som dem man selv havde ødslet i rigt Maal paa Iwan, under hele dette Togt i den bedste Hensigt) pludseligt reagerede forkert og — en sildig Nattestund, hvor der fløjtede en lille Orkan hen over Kasernen — paa eengang splittergal af Sørgmodighed, Angst og Idiotisme, stak Ild paa den Fløj af Bygningen der husede baade hans Kaptajn, ham selv og et Par hundrede andre Rekrutter. Og ovenikøbet udførte han dette her paa en saa selvbetegnende og torskedum Maade, at alle andre blev reddede i god Tid — undtagen ham selv: for hàn kom i Klemme mellem de to Bærepiller der bar Trappeafsatsen til første Sal, og krummedes saaledes langsomt ihjel i den Situation, efterhaanden som Jærnet slog Knuder paa sig i Varmen! Saa han var bare en forkullet og klæbrig Sløjfe, da de fandt ham tilsidst og løste ham ud fra de sammenvredne Støtter: med et Par vaade og rygende Huller dér hvor de svømmende Øjne havde været! Æsch! Ki! Hvaba'! Sikken en elendig og arm Kretiner, ikke sandt, og Herre Kristus hvor det, trods alt, var godt for ham selv, at han døde! Haha! Ké! Hvad siger De?

Ja, tror De nu ikke ogsaa, at det altsaa — i Be-

Digitized by Google

tragtning af dette Væsens Lighedspunkter med Iwan — nok skal lykkes Een at lokke Oppasseren til at begaa en lignende fjolret og selv-befriende Daad, hvad?

Eller, rettere sagt: er der ikke, allerede nu, paaviselige Antydninger af, at Iwan forlængst har givet sig i Lag med et ganske tilsvarende og idiotisk Mordforsøg! Kæhæ! Vist saa! Eller hvordan var det man havde tænkt sig i Nat: at den overlegne Ro hvormed Oppasseren havde modtaget Eens Spark, den kunde ene og alene finde sin Forklaring naar man udtydede den som et Baghold! Husker jeg ikke rigtigt; jo vel gør jeg dét! ....

Og Luschinskijs Aandedræt gestaltede sig, under disse energiske men alligevel fuldt ud besindige Overvejelser, paa en saa hakkende Façon, at han blev nødt til at rejse sig op fra sin magelige Plads for at rette sit Bryst en Smule ud. Han gned Sveden af sin Nakke med alle ti Fingre, gjorde nogle smilfulde Forsøg paa at rømme sig igennem det Lag af Sejgt der rallede i Halsen paa ham, og drejede dernæst sit Hovede med smaa Ryk fra Side til Side —: meget vel, ikke sandt, krrr, under disse Omstændigheder var der altsaa ikke Spor af Tvivl mere! Krrremm!

Det var fuldt ud berettiget, at gribe til de allermest ... indgribende Forholdsregler overfor en saa forhærdet Slyngel som denne Iwan-Wladimir!

En Ærkehykler, der uden at knurre eller mukke det allerbitterste, fandt sig i at blive sparket saa at sige lige ind i sin u-dødelige Sjæl, som Dr. Nakinskij sagde: hàm maatte man af al Magt tage sig

Digitized by Google

i Agt for: han var en Snigmorder der bare ventede paa en Lejlighed!

Vist saa!

Ganske hævet over enhver Tvivl!

Allerhøjst kunde det forlanges, at man — forinden man skred til at eksekvere selve Dødsdommen — endnu en enkelt Gang forsøgte at faa Banditten til at afsløre sig, til (paa en viss Maade) at aflægge Tilstaaelse! At man prøvede, ved et eller andet Pirringsmiddel, stærkere end nogetsomhelst tidligere anvendt, at tvinge ham til at røbe sig, til at lade Masken falde, at lade .... ja, rent ud sagt: til at lade Morderdolken blinke i sin Haand, hvad, haha, rrr, ikke sandt, Fanden gale mig, naa saaledes, sese, denne Nihilist til Iwan, denne grænseløse Oprører og Besudler, for hvem hverken Jord eller Himmel var u-krænkelige! ....

Luschinskij lod sig falde næsegrus ned paa Sofaen, pludselig stentung i Hovedet, med Halsen fuld af en højst mærkelig Knurren, hvad, kirrr, korr, tilnærmelsesvis som om selve Hr. Iwan var kravlet ind i Een og laa hvæsende i Eens Strube, parat til dérindefra at bide alle Eens Aandeapparater i Stumper og Stykker, den hyæne-fejge og chacal-onde Slyngel, men vent du bare!

Peter Romanowitsch's Ansigt dalede ned i den voksdugsbetrukne Pølle, og hans Øjne lukkede sig i.

Heden i Rummet trak Vejret dumpt og uhyre bag hans Ryg.

Skibets Bevægelser svimlede vuggende op og ned igennem hans Bug.

Alle Lyde sank boblende væk under ham —:

Digitized by Google

Hæ, Iwan, vent — siger jeg dig!
Du, Kopi af Wladimir!
Naa saadan!
Aha!
A.....

Der vandrede langsomt en tyk Byldt ned igennem hans Spiserør, og nødte ham til at rejse sig overende, for at faa den til at synke ned paa et Sted hvor der var bedre Plads —: meget vel, Sagen var altsaa klar nok! Kk! Iwan havde allerede begyndt at vise sine koldblodige og tørstige Kløer! Der manglede som sagt bare to Ting, førend man kunde betragte hans Brøde som endeligt paaviist —: for det første, at man ved en eller anden hidtil uhørt Behandling fik ham til helt og holdent at blotte sine morderiske Hensigter! Og for det andet, at man ogsaa selv sørgede for at have samtlige sine Forsvarsmidler i Orden, for øjeblikkelig at kunne tage til Genmæle! Hvad! Hikk! Kehikkk! Ja, vel saa! Ikke Spor af Usikkerhed eller Slinger maatte der være i en saa juridisk og etisk Sag som denne!

Luschinskij satte sine svale Fødder ned paa Gulvet, og stivede sig i Vejret med Armene, indtil han stod ret op og ned.

Og saa skete der saa at sige det selvsamme inde i ham, som allerede var hændet to Gange tidligere: først under denne muntre Frokost forleden hvor han, efter en Mængde modbydelige og kvalme Overvejelses-Forsøg, med eet havde fundet Lejlighed til at hævne sig eftertrykkeligt paa Gorkin ved at snakke aabenlyst om hans Testamente; og anden Gang den samme Dags Aften da han, efter længe

Digitized by Google

at have staaet deroppe paa Agterdækket og været lige paa Nippet til at fortryde det hele ved Udsigten til Overfaldet, brat var bleven en anden: Een der bare morede sig og var evigt henrykt og som egentlig først i det Moment genfandt sig selv og sin Ligevægt, hvad! Javist! Netop saadan gik det ham skam ogsaa nu — i dette Øjeblik hvor han for ramme Alvor havde besluttet sig til Aktionen imod Iwan —:

Han blev pludselig ligesom lettere og mere spændt. Han maatte tørre en Smule glad Spyt væk, der benyttede Anledningen til at fnise sig ud ad hans venstre Mundvig. Hans Hjærne smilede sig i et Nu bredt op over alle uvedkommende Tanker og gav sig — boblende af Grin og Fornøjelse — til at glo lidt nærmere paa det Forsvars- og Angrebs-Resultat som han var naaet til i Løbet af Natten, og som de nys fuldendte Refleksioner havde paaviist det berettigede i!

Han skred derfor — vandrende ustandseligt op og ned i Lukafet, nu og da standsende et Sekund for hikkende at hægte sig fast ved en eller anden Stoleryg; eller pludselig smeltende omkuld paa Sofakanten, af Henrykkelse og Grebethed —: han skred altsaa til nøjere at udforme, og at indøve sig i, de Bemærkninger der vilde være at sige under selve Affæren! Thi da hans Plan jo gik ud paa at *lokke* Iwan til en lignende Betise som Historien med Wladimir Grigoriewitsch, saa afhang Udfaldet jo ene og alene af de Ord der skulde friste, pirre og forføre Oppasseren, ikke sandt!

Og med sin anden Opgave for Øje — nemlig

Digitized by Google

den at faa Iwan til, endnu i Løbet af denne Dag, at afsløre sig endeligt —: til det Formaal kombinerede Luschinskij sig dernæst en hel Række forskellige Udtog: dels af overjordisk raffinerede Skældsord, allesammen splinternye, og derfor udelukkende hentede fra Oppasserens allerintimeste Legems-Virksomheder; og dels af højst spøgefulde, korporlige Venligheder i Form af Spark og Slag, rettede imod de hertil svarende, ominøse Punkter af Skurkens Skikkelse —:

Opmuntringer, der allesammen var nødvendige som de begyndende Antydninger af dén haarrejsende og uhørte — men endnu ikke konstruerede — Behandling, der omsider skulde faa Oppasseren til at kaste Masken og vise sig fra sin Morderside! ....

I Tilslutning til samtlige disse Planer ringede Luschinskij, mindst hver halve Time Dagen igennem, paa Iwan.

Han gav ham den første den bedste aldeles meningsløse men grundigt irriterende Ordre, skænkede ham en eller anden Part af det gjorte Udvalg paa Kælenavnenes og Pryglenes Omraade, samt stræbte at vække hans dorske Opmærksomhed ved dunkle men velberegnede Hentydninger —:

„Javist, i Aften — siger jeg dig —: ingen i Verden aner, hvad der vil hænde dig i denne Aftenstund!

Kéhé! Men jeg var parat til at give femhundrede Rubler, for at du skulde have set din kødelige Broder Wladimirs Fjæs, da vi fandt ham omsider, indebrændt og stinkende! Naar man gned ham i

Digitized by Google

Panden med sin Haand, saa kom Knoglen frem, forstaar du, kridhvid og sprukken! Han var forresten Selvmorder — husk dét! Og du fatter ikke, hvor han lignede dig!

Du Sabel-Sluger og Selv-Befrugter!

Og glem heller ikke: at det fra nu af er min militære Pligt at more mig, ligegyldigt hvad det saa koster dig!

Jeg forsikrer dig, ganske ærligt —: vogt dig for at røre ved mine Flasker idag! Af mere end een Grund vilde du være glad i Aften, ved at vide dig ædru, men naturligvis nytter mine Formaninger ikke det mindste! Haha! Spøg til Side —: har du set den nye, fine Cognac jeg har faaet i Gaar? Den staar derhenne i Skabet! Bare jeg dog ikke glemmer at tage Nøglerne ud deraf, naar jeg gaar herfra! Hvad! Det kunde du vist lide!

Skrup saa af — og faa de Knapper pudset vel, paa denne Frakke —: til vores skumle Festlighed engang naar Midnatsklokken slaar!" ....

Kort sagt, ikke sandt: Peter Romanowitsch foretog sig, i alle optænkelige Kasus, alt hvad der var gørligt for at garantere Affæren et rundeligt Udbytte.

Der var ikke een Tillavning, uden at den blev besørget ikke alene een Gang, men i flere Repriser —: og først og sidst af alt, naturligvis, de evigt skiftende Hentydninger til Peter Romanowitsch's Flasker! For dét var jo unægtelig et af Hovedpunkterne i Sagen!

Frydefuld noterede Luschinskij sig, Time for Time, hvordan det virkelig lykkedes ham efterhaan-

Digitized by Google

den at gøre denne (i alle Tilfælde tilsyneladende!) sløve og intetseende Karl til Iwan næsten opmærksom paa, at der muligvis nok vilde ske et eller andet ubegribeligt og hidtil uhørt i Aften! Han saa' Oppasserens ellers evigt uforanderlige Aasyn lidt efter lidt ligesom blive en Smule levende — saa at sige, som om Fyrens Muskler, gabende af Forbløffelse, langsomt begyndte at vaagne en Grad eller to op af deres sædvanlige Brændeviins-Døs og gensidig spørge hinanden: hvad det dog kunde være der var paa Færde, hva'ba? Eller hvad i Jesu Navn kunde Premérløjtnanten mene med hele Tiden at stikle til de Flasker — nu havde det jo dog saa længe været en aftalt Sag, at man havde baade Lov og Ret til at slikke lidt af dem, naar man bare tog sine Klø bagefter uden at mukke, ikke sandt .....

Af disse Aarsager var det altsaa, at Peter Romanowitsch saa' sig nødsaget til kun at ofre en saa forholdsviis ringe Part af sin kostbare Tid, paa Rapporten til Admiralen!

Han laasede endogsaa sin Dør af, naar Boris Twer kom og bankede paa for at aflevere sine regelmæssige Meldingspakker — bad ham om bare at lægge Sagerne derudenfor og iøvrigt være saa elskelig at undskylde: Peter Romanowitsch havde sandelig aldeles ikke et eneste Minut at give bort; ak nej, ak nej, Herr Boris Andrejewitsch: her sad man visselig indtil op over Haarrødderne i dette velsignede Arbejde!

De aner ikke hvilke uhyrlige Tilstelninger der udkræves til dette Hverv!

Kksss!

Digitized by Google

Hvad!

Jaja! Og saa tilgiver og forlader De mig, ikke sandt! ....

Og saa snart Lyden af Premierløjtnantens Trin derefter var bumlet væk hen igennem Batteriet, gav Luschinskij sig igen til at vanke de syv Skridt frem og tilbage i sit Lukaf, gaaende paa Fodspidsene, med venstre Haand i sin Vestelomme, og Nakken bagover af lydløs Henrykkelse —:

Hsss-hsss! Ja, dette indsmigrende Arbejde cg Hverv, som han selv havde foræret sig, til Glæde og Gavn baade for sin egen Person og for hele den øvrige Verden!

Herre Jesus, hvor han frydede sig paradisisk til at skue Iwans Fjæs i Nat —: Iwans pludselig kridhvide Lig-Aasyn, naar hans Øren med eet vægrede sig ved at tro paa hvad de hørte! Naar Oppasserens Høreredskaber ligefrem gav sig til, skraalende af Dødsangst, at benægte Sandfærdigheden af det som deres egne Trommehinder fortalte dem! Eller naar de bogstavelig talt „ringede af" lige inde i Øregangen paa ham, saa at sige skraldede og allarmerede rasende derinde — altsammen for at overdøve de Ord, der vilde slaa ham ihjel paa Stedet, om han virkelig lyttede til dem!

Hejsa!

Oh Jomfru!

Oh Gud Kristus! .....

Hvert Øjeblik maatte Peter Romanowitsch hen til sit gule Klædeskab og finde sig et nyt Lommetørklæde frem fra Bundskuffen, for at pjaske Sveden af sit Ansigt.

Digitized by Google

Han havde efterhaanden faaet baade Frakke, Vest og Skjorte af sig, formedelst Varmen, og sad paa Sofakanten — splitternøgen paa Overkroppen — bare med de hvide Bukser, Strømper og Støvler paa.

Hans lange Haar klæbede sig i tilspidsede Tjavser ned over Panden og Tindingerne.

Nu og da trillede der en eller anden fordømt Draabe ned i hans Øjne og sved. Og naar han saa, hurtigst muligt, fik Hænderne op for at gnikke denne syrlige og bidende Væske bort igen — saa fornam han det, som om det minsandten var enten et Par modbydelige Bylder, eller ligefrem to hudløse Krøller af Hjærnen selv, der laa derinde i Hulerne og agerede Øjne: saa ømme og bulne var de at røre ved. Han maatte lukke dem i, og sidde saadan, uden saameget som blot at se — indtil en ny Sveddraabe kom listende ad en klam Vej og anfaldt ham.

Hans Skæg var bleven mærkelig stift — observerede han dernæst og nøs.

Det kløede ham i Overlæben og Næsen, og stak —: som om hvert enkelt Haar havde ompansret sig med et stivnet Lag af Slim og Nattevaagen og Støv, fy for Satan: denne Slyngel til Iwan der konsekvent holdt Søvnen borte fra Een!

Paa hans Bryst — hvor Haarene laa glatte, med Spidserne vendende nedad, og hvor Ribbenene stod ud i Buer saa hans Barm lignede en flettet Blomsterkurv, ké — løb der en Mængde rare og kildrende Svedkugler og lod som om de var Dugdraaber.

Digitized by Google

De tog Fart paa, hvergang de var naaet ud over en af de Tværfolder i Huden der frembragtes ved Ribbenene, forsvandt i et Nu ind i Fordybningen ovenover den næste, og var dèrfra en evig Tid om at komme videre.

Nede i Benklæderne, der var klamme at tàge paa, samledes de saa allesammen, tilsidst, alle Svedperlerne.

Det føltes rent ud sagt, som løb der smaa bitte Dyr afsted dernede, rundt om Eens Laar og Bag, ned langs Knæ og Lægge — med lumske Iwan-Fjed, bidende her og der i Een, med deres mikroskopiske Øgletænder!

Det forekom ham lidt efter lidt — mens han, smaskende sig om Læberne, sad og undersøgte alt dette her, for at opmuntre sig selv yderligere til ikke at lægge Fingrene imellem overfor Oppasseren — det syntes ham, som om der var et eller andet dernede ved hans Ben der ganske langsomt blev hudløst og betændt —: som om endog selve disse Sveddraaber som hans psykiske Anstrængelser imod Iwan aftvang ham, endogsaa dé var ædende giftige: saa beskidt var Slynglen altsaa at beskæftige sig med! Ikke sandt! Eller maaske var det som om baade Kød og Skind bulnede og svulmede paa Een, som om Eens Blod posede sig op dernede i Underlivet og blev blytungt og kvalmesødt og kildsk —: altsammen formedelst Skurkens lumskelige Anslag! Javel, og desforuden ogsaa paa Grund af Lummerheden hernede i Lukafet!

Han mærkede pludselig den beske og hudopløsende, ligesom kloragtige Luft der fyldte Rum-

Digitized by Google

met —: den blærede sig konstant ud fra hele Eens Krop, slog sig som Em af Lud paa Eens Hjærne, gjorde Eens Tunge nederdrægtig hvid og tyk, fyldte Eens Aarer med Kog og Kløe!

A-tissj!

Utvivlsomt!

Vist var der dødeligt hedt hernede underdæks idag!

Hele fire Grader over den højeste Reaumur de havde haft hidtil, min Salighed! Bogstavelig talt, som om endogsaa hele Atmosfæren lurede lummert paa hvad der mon skulde ske i Nat, ikke sandt! Endogsaa selve Verdensrummet kogte med andre Ord saa at sige over, af Iver efter at faa Iwan afstraffet! Ké!

Og vist saa, vær rolig, alt dette her er jo sletingenting — i Sammenligning med den brasende og helvedagtige Hvidglødhed der vil fortære Iwan i Aften, naar han for første Gang i sit Liv begynder at høre Opmuntringer til Druk og andre venlige Ord fra sin Officer!

Kærlige Tiltaler — ganske vist førende til denne selvsamme Herr Iwans højstegne Henrettelse og Død! Hehehe!

Ømheder, der tusindfold betyder det modsatte af hvad de udsiger! Kirrr!

Iwans Aasyn — naar hans Sjæl, flæbende og vimrende i Dødsangst, med tabt Underlæbe og hængende Næver, staar og ikke kan begribe et eneste Muk af det hele ... ud over den trøstelige Kendsgerning at han maa dø!

Fnssss! .....

Digitized by Google

Luschinskij lagde sig paany hen paa sin Sofa — hvor Skraapøllens Voksdugsbetræk var vaadt og køligt, Gudskelov, af Sveden fra forrige Gang han laa der — og skulde helt ud nyde det kæmpemæssige Boblefniis der væltede ud af Næse og Mund paa ham.

Han strakte med et Ryk sine Ben ud, klemte Øjnene i, borede Nakken ned i Hovedpuden, løftede Lænderne en Smule i Vejret — altsammen for at kunne sætte fuld Kraft paa sin Morskab —:

Ki!

Kisss!

Kihissss! ....

Men i samme Øjeblik forekom det ham at denne Henrykkelse, i selve sit Overmaal af Iver, havde faaet sine Tæer eller Fingre ind i den nederste Ende af hans Spiserør.

Den krablede i et Nu op langs dermed, klamrende sig fast med en Mængde sjofle Negle. Og blev saa med eet siddende oppe i Struben paa ham, sparkende, klorende og hylende til alle Sider som en gal Mand.

Der sprang nogle langstrakte Kramper igennem Luschinskijs Krop.

De gjorde ham stangstiv over hele Legemet, smækkede et Tremmeværk foran hans Aandedræt, spaltede samtlige hans Muskler med deres kantede Stokke, klemte hans Tarme sammen her og der saa de blev leddelte og vamle som Bændelorme — og vreed Munden rundt paa ham.

Han blev iskold paa Tandkødet i Overkæben.

Og følte ligesom en stor, firkantet, skarp Træklods sidde inde i Hagekødet paa sig.

Digitized by Google

Kæssj! Kø! .. Kø... hikkede han, rodende om sig med Hænderne.

Men straks efter fik han sig væltet om paa højre Side. Han ramte Væggen med sine Haandflader, stemmede dem derimod og slap saaledes ned paa Gulvet.

Og dèr blev han saa siddende, med Nakken bagover, støttet imod Sofakanten, Benene lige ud for sig, og med begge Næver svømmende langsomt rundt paa hver sin Side af Kroppen....

Men da hans Aandedræt lidt efter lidt, paa denne Maade, havde været saa venligt at komme tilbage til ham igen, saa ansaa' han det under disse Forhold for at være klogest, en lille Tid at menicere med sine Fornøjelser, kk —: for Eksempel ved.. ja, for Eksempel ved at ... jo, ved at sætte sig til at glo, med sit hovne Hovede, paa Admiralens afsvalende Rapport, hvadbehager!

Han halede sine Fødder nærmere til sig, satte Fingerspidserne imod Gulvet, ravede sig peu om peu i Vejret og vilde hen til sit Bord.

Men saa mærkede han brat Heden hernede —:

Den stod i røde Prikker ud gennem Huden paa ham. Ramte dernæst de varme Vægge rundt om. Hentede sig yderligere Oplunkning dér, fra Solen udenfor. Og faldt saa, snorke-tung, tilbage over hans Isse og Bryst, med sin dorske Uldbyrde....

Han stak derfor Armen ud, fik fat i sin Frakke og halede den paa. Aabnede Skydedøren, dinglende med Fingrene omkring Haandtaget. Stod et Øjeblik — krum af Resterne af sin Morskab og af Luftmangel — lænende sig til Karmen. Og kravlede derefter op paa Dækket.

Digitized by Google

Javist: kravlede og krøb, ki!

Thi nægtes kunde det ikke, at han havde kun fundet overmaade ringe Plads til Søvn i Nat!

Det havde taget ham en forbløffende Tid at hitte paa sin Plan og alle dens femhundrede Detailler!

Først langt ud paa Morgenstunden havde hans Hjærne været saa hensynsfuld at give sig til at slumre og besvime en Timestid eller saà.

Og derfor var hans Ben ogsaa besynderligt møre idag. De mindede sku om Herr Wladimir Grigoriewitsch's ligbrændte Knogler, fra dengang de fandt ham efter Kasernebranden: nederdrægtigt vamle og sprøde —: men ogsaa dét skulde Herr Iwan selvfølgelig faa betalt! Hvad! Ikke san ....

Peter Romanowitsch famlede sig — med Øjnene sammenknebne for Reflekserne, der ragede sig lige ind i Pupillerne paa ham — agterud paa Dækket.

Naturligvis vilde han, paa Trods af sin momentane Svagelighed, lige lukt hen til den selvsamme Plads, hvor han havde staaet sammen med Gorkinden-elskede og haft det saa storartet, under Slagsmaalet i Forgaars!

Solen stod tyk og dinglende, direkte oppe over Eens Isse — og tabte ugenert det ene piggede og elektriske Straalebundt efter det andet, lige ned igennem Hjærneskallen paa Een. Man følte det, som om Eens Hovede kort og godt blev spilet op til at være den fordømt varme Pære paa en brændende Glødelampe.

Havet bulnede vandret ud til alle Sider —: luende og blændende som et Brændglas umiddelbart i Skibets Nærhed; mere graaagtigt mat læn-

Digitized by Google

gere borte; og omsider endende i en vag men blank Røg hele Synskredsen rundt. Een, der hæftede sig dunkelt ind i Eens Blik og formørkede det hæsligt.

Luften hang uden at røre sig. Som et knastørt og usynligt Støv. Det var næsten ikke til at faa den ned igennem Halsen — men derimod sved den sig i eet Væk, af sig selv, langt ind i baade Næse og Øjne paa Een. Saa man maatte glippe med Laagene og fornam sig døsig og dødssyg i Panden ....

Da Luschinskij derfor langt om længe — hivende efter Vejret, og med Brandskæret helt om i Nakken paa sig — var naaet om bag Pansertaarnet der osede og sveed som en Ovn, i Solskinnet; da han havde stablet sig tilrette, med Ryggen imod den glohede Lønning der lunkede hans Lændeparti iverfuldt op; og, missende frem for sig, skulde til at nyde sine boblende og rige Minder fra forleden — — saa forekom det ham pludselig, lige stik imod disse glade Forventninger, som om hele hans Væsen, under den ildhede Vandring herud, Sans for Sans var bleven ligesom tusmørkt og ravende og blindt!

Eller det var muligvis bare hans Øjenlaag, ikke sandt, gid det var: der paa eengang var blevne saa nederdrægtigt svulne og synsgenerende!?

Eller det var kanske blot de mere indvendige Dele af hans Tindinger, der var blevne mærkeligt betændte af dette formidable Lys heroppe ..... eller hvad der nu var i Vejen!

Faktisk var det i alle Tilfælde, at Kommandobroen med eet gav sig til at flimre og flagre — i samme Nu hvor hans Blik naaede den —:

Ja, ké, héhé, hvadbehager: hele Broen med Ræk-

Digitized by Google

værk og Taarne dinglede pludselig afsted, derhenne tværs over Skibet! Støttepillerne havde paa een Gang faaet mørkegraa Vadmelsbukser paa, og nu rokkede de lydløst væk fra ham, det veed Gud de gjorde, hen imod Fartøjets Forende! De vandrede langsomt og smaat forud, bærende baade Skorstene og Lyskastere og Dampdavider bort med sig!

Kk! Var det nu ikke .... underligt, hvad!?

Var det ikke .... forbløffende? ....

Og straks efter iagttog Luschinskij sandelig, hvordan ogsaa Masternes øverste Dele begyndte at røre paa sig:

Med en hvislende Kogen slangede de sig opad i smaa Bugtninger!

De blev flade og flossede imens, kom til at ligne laadne Skyggestriber! Blev ved at krybe uendeligt opad, højere og højere!

Spidserne var allerede helt inde i Ildhimlen!

Og dèr forsvandt de med eet, uden en Lyd, i nogle stikkende og blændende Gnister og Glimt deroppe!

Ehe! Eh! E....

Peter Romanowitsch fornam selv, at han tabte sin Underlæbe et godt Stykke ned paa Hagen: den var mærkeligt klam og sejg; men han gav sig ikke Tid til at samle den op igen alligevel. Derimod skyndte han sig med begge Pegefingre at gnide sig i Øjenkrogene — pludselig rystende paa Hænderne og bleg om Hjærtet:

Dette her kunde vist aldeles ikke mere regnes for en Spøg, vel? Ki! Nej, absolut ikke! Tværtimod! Var han simpelthen paa Veje til virkelig at

Digitized by Google

blive blind? Fik han sig brat en Stær paa sit rare Blik?

Hvad?

Eller hvad var der da ellers paa Færde?

Blev det nu ikke tilmed ligesom mørkere endnu i Luften, lidt efter lidt, til alle Sider, rundt om? ....

Han drejede Hovedet til højre og venstre med smaa Ryk, for at søge efter flere Fænomener — nogle der kunde skaffe ham Klarhed i denne modbydelige Usikkerhed —: var der virkelig noget galt fat med Masterne og Pansertaarnet? Eller var det mon ved at blive Aften og Nat, paa denne vanvittige Tid af Døgnet? Eller ....:

Men saa saa' han Havet svulme ude ved Horisonterne. Dystert og dumpt.

Vandet boblede langt borte, med smaa bitte bløde Gisp, fordunklende Luften derude.

Det taagede sig sammen med Atmosfæren, til et Slør af Frynser, graa og disede. Svartladne Trevler, der tonede skummelt hen og blev til Dunkelhed, til en Vold af Skumring, med sagte Sus, sugende al Aande ud af ham.

Det hele groede tungt sammen, i eet eneste Tusmørke, baade Sø og Himmel og Luft.

Solskæret graanede hen, blinkede bare her og der endnu i gule Sprøjt .. blev lilla et Sekund ... slukkedes saa ud straks efter .... blev til Aften i et Nu.

Nærmere og nærmere om ham.

Masterne sank væk bagud, een for een, væltede lydløst omkuld, ud i Mørket.

Pansertaarnet dunstede hen, med eet.

Digitized by Google

Han spilede sine Øjne paa viid Gab, der gik et sagte Tud fra hans Hals, han svømmede om sig med Hænderne, fornam sig svimlende bort i denne sindssyge Sorthed: hans Fødder var allerede ikke mere til at se. Nu viskedes Knæene ud. Hans Haandrygge skimtedes endnu, blaahvide, taagede. Saa blev ogsaa de borte.

I Bælgmørke stod han.

Lukket inde i en lydløs Nat — med langsomme, gule Glimt der drejede sig frem her og der.

En grænseløs Kløft af Kulsorthed — hed og tør, som Feber og Sod.

Mulmsort.

Stum .....

Peter Romanowitsch hørte brat sit Hjærte hikke. Hans Lunger klynkede og peb. Der skred silkefine Traade igennem hans Aarer. Hans Øjne klemte sig i, for ikke at se det Dyb af Dunkelhed de saa'!

Men saa prøvede han med eet at ville faa sig selv til at le —:

Kiss! Ehe! Naa! Og hvad saa! I Guds Navn! Skidt! Alt dette her var jo i og for sig komplet ligegyldigt! Ikke sandt! Hvad kom egentlig Hav, Luft, Master og Skib ham ved? Vel? Lad dem bare gaa ad Helvede til i Delirium og Bælgmørke! Ja! Fanden i Vold med dem, rent ud sagt! Og Kammeraterne ligesaa! Og Fjenden, ikke mindst!

Hvad!

Ki!

Kihi!

Bare Grin, det Hele!.. Bare Gri'... Bar'....

Men i det samme slog den Idé ham —: at naar

Digitized by Google

alting rundt om saaledes pludselig kunde forsvinde og blive aldeles borte i kulravende Sorthed for ham ...: saa var rimeligvis ogsaa hele den forunderlige Historie med Gorkin i forgaars — det eneste i Verden han havde at holde sig til og at leve paa — til syvende og sidst vel heller ikke ægte? Formodentlig slet ikke andet end en Slags Drøm han havde haft! Kun et bagefter-arrangeret Biografteater-Nummer! Noget som han bare gik her og lavede sig, fordi det var nødvendigt for hans Sjælefred og Liv — men som i Virkeligheden aldeles ikke var hændet andre Steder end inden i ham selv!

Kun noget han bildte sig ind?

Hvad? Hva'?

Hele den naturnødvendige og darwinistiske Begivenhed med Leonid skulde ikke være andet end fordømt Løgn og Digt?

E!

E-è!

E-é-é-é .....

Hans Hovede blev i et Nu snehvidt og iskoldt, indvendigt.

Hans Blod standsede og vaklede derinde i Hals og Hjærte. Rallende greb det for sig i hans Strube. Og straks efter ramlede det alligevel dybt ned igennem ham som et Haglvejr, med Rabalder og prikkende Frysning.

Endnu et Sekund stod han uden at røre sig.

Med eet følende Rystningerne i Lønningen helt om i sin Bug —:

Oh, Gorkin!

Digitized by Google

Oh, Leonid Ssemenowitsch! Hele Hændelsen med *dig* kun Fantasi og Drøm!

Baade dit mesterlige Greb i min Hals, mit Spark der kylede dig ned i Lazarettet, og alt det andet fra den Nat?!?

Vist ej!

Vel? .....

Saa begyndte Blodet at stige i ham igen. Som var det bleven skvulpet til Live paany, ikke sandt, alene ved det skælvende Minde om hin salige Aftenstund!

Luften udenom ham blev rødlig at se til, i Stedet for sort — — og lidt efter lysnede ogsaa denne Brandfarve op til at blive det sædvanlige, hvidlige Dagskær. Kommandobroen og Masterne blinkede frem, stivede sig af, blev som ellers. Sollyset faldt som en Plade af Dag over Dæk og Hav.

Han forsøgte at bevæge sin Hals en Smule.

Og gav sig derpaa — opmuntret ved at dette Eksperiment straks lykkedes, men iøvrigt endnu med Hjærtekulen tom og gabende som skulde han til at kaste op om lidt — til at kigge rundt, for at finde et eller andet der kunde skænke ham et afgørende Bevis paa, hvorvidt Erindringen om Gorkin altsaa stemte overens med Virkeligheden eller ej!

Stadig svimlende og smaskende, af denne Kvalme der sad og halede i Brystet paa ham — huskede han saa pludselig den Opkastning han havde haft den Aften, lige efter Knæsparket!

Javist! ..

Han bøjede sig i en Fart ned for at se nærmere efter: selv om der naturligvis var bleven spulet Dæk

Digitized by Google

adskillige Gange, desværre, siden den Tid: maaske var der alligevel Rester eller Spor tilbage.

Ikke sandt!? ....

Og ganske rigtigt, kéhé, kæhæhæ, Gud være lovet og priset —:

Fuldstændig tydeligt kunde man se nogle smaa bitte, gullige og skælagtige Prikker nede i en af Sprækkerne imellem de smalle, hvidskurede Planker!

Han forsøgte at kradse lidt af disse her Indicier løs med en Negl.

Og straks da han derpaa førte Fingeren op mod Næsen, kéhé, ké, fik han skam de allerutvivlsomste Beviser som tænkes kunde! Han var endogsaa nær ved at aflevere endnu en hel Skibsladning af nøjagtig samme Surdejg: Føj for Satan, javel, hvor baade hans Gane, hans Tænder og hele Spisekanalen paa ham kunde huske denne beske Odeur igen, fra hin berømmelige og uldne Aften! Hvad! Gudsketak! ...

Han tørrede sine Øjne med Bagen af Hænderne og foldede sine Fingre — pludselig snøftende og hulkende af en uhyre, sød og svulmende Fornemmelse der strakte sig lige fra hans Hals og helt ned i Underlivet paa ham —:

Gud Herren ske evig Tak og Lov og Priis for dette her!

For dette uomstødelige Tegn paa at det ikke var falske og forlorne Minder, dem som han gik her og husvalede sig selv med!

Ja! Var det nu ikke, som om Forsynet bogstavelig talt næsten slet ikke tænkte paa nogetsomhelst

Digitized by Google

andet, end netop at gøre alting saa rart og lyst og godt som vel muligt for Peter Romanowitsch Luschinskij!?

Ak, Herre, hvad smukt og ædelt har jeg dog gjort, at DU er saa miskundelig og naaderig imod miig! Næppe har jeg følt Tvivl om det der gør miig glad — førend DU fluks skænker miig Beviser! Baade det der alt tidligere er hændet, former DU saligt for miig — og ogsaa det der *skal* ske, ikke sandt! Tak være DIG, for alt hvad DU har givet miig! Amen!

I Jesu Kristi Navn! Amen!

Amen! .....

Denne Taksigelse gjorde det fuldstændigt af med de sidste Smuler, af denne Uvisshedens kvælende Sorg og Pine i ham.

Der løb, endnu imens hans Kinder var vaade af Graad og Erkendtlighed, en lang og forunderlig Dampstraale ud af hans Indre.

Han blev tilpas som en Feriedreng om Hjærtet, og besluttede sig til — for ogsaa i Gerning fuldt ud at takke Himlen for alt godt — straks at gaa ned til sit Lukaf og opsøge Iwan: Død og Plage hvor vigtigt, nu havde han jo ogsaa nær glemt, at der var endnu en Plan at hitte paa! Endnu havde han jo aldeles ikke faaet konstrueret sig Idéen til den absolut splinternye Behandling, der skulde lokke Iwan til endeligt og for ramme Alvor at demaskere sig! Den kolossale Omgang, der afgørende skulde bevise ogsaa ham selv, at hans Hævn imod Oppasseren i enhversomhelst Henseende var berettiget og korrekt, ikke sandt, ja vist saa, han maatte ogsaa

Digitized by Google

selv bidrage sin ringe Skærv til Forsynets utrættelige Arbejde for ham, hvad! Kisss! ....

Støttende sig med højre Haand til den glovarme Lønning vandrede han altsaa forud, langs den styrbords Ræling.

Lige nede ved hans højre Side fløj Vandet forbi agterud, med sin Stank af flydende Glas, og gjorde hans tilsvarende Øje aldeles forrykt med sin Fart: aabenbart i et Forsøg paa endnu en Gang at lokke Eens Sanser til at trimle ned i den selvsamme Midnats- og Sortheds-Forskrækkelse som for lidt siden! Men med Guds milde Hjælp var man jo heldigviis bleven saa meget klogere, nu, haha! Nu brød man sig ikke Spor mere om at lade sig kujonere, tværtimod, man var simpelthen paa Vej ned for at finde en Plan, der kunde afsløre Iwans Nederdrægtighed helt og holdent! For at skabe sig guddommelige Beviser paa, at samtlige Eens Forsæt imod denne Slyngel hvilede paa moralske og etiske Forudsætninger, er det ikke tydeligt nok? ...

Et Par Kammerater kom svømmende ned ad Lejteren fra Kommandobroen.

De var i hvide Uniformer der stod aabne foran — baade Frakken og Bukserne, for at skabe et Pust af Gennemtræk derinde — og de havde hvide Lommetørklæder lagt over Hovedet, ovenpaa Huerne.

„Naa!" — sagde den ene, og blev staaende inde i den blaa Skygge fra Ventilatoren, lænende sig til det svære Rør. Han var violet og bleg i Ansigtet, med Huden fuld af Glasgryn. En trekantet Snip af Tørklædet sad klistret ned over Panden paa ham. Han spilede sit ene Øjenlaag op og fnisede ganske

Digitized by Google

lidt —: „Sese, Herr Peter Romanowitsch Luschinskij, De her!

Og hvad siger De saa til denne .... Kulde idag! De har trods alt smidt Deres Pels, ser jeg, er det nu ikke altfor uforsigtigt! Ehe!

Fy for Satan, hvor De i det hele taget ser veloplagt og energisk ud idag, hvor kan dét være? De har jo hele Muleposer af Handlekraft hængende under Øjnene paa Dem!

Har De muligviis lige nu været nede i Lazarettet, for at se til den døende, eller maaske nu allerede afdøde, Herr Oppasser Mikael med de malplacerede Ribben: har De?

I alle Tilfælde er der, som nævnt, visse dybe Spor af ... Henrykkelse og Oplivethed i Deres ærede Aasyn! Haha! Visse glade Træk ved Deres Øjne er der — noget der kun kan finde en tvangfri Forklaring naar man tænker sig, at De for et Minut siden tilfældigvis virkelig har fundet en eller anden, der befinder sig endnu mindre vel end De selv!

Ksss!

Oj!

Diskretion tilside!

Og hvad mener De saa om denne Varme?

49 Grader Reaumur i Solen!

Har De set Nakinskij's Liste over Dagens Tilfælde af Dysenteri og Hedeslag! Den er veltalende, som var den et Digt af vor elskede Puschkin, eventuelt af den almindelig beundrede Lermontow!

Men Starck har for Resten, for et Kvarter siden, lovet os et bedaarende Regnvejr, med Storm og al mulig Luftrensning, i Nat!

Digitized by Google

Fanden tro ham!

Og med disse Ord agter jeg sku intet mindre, end at gaa ned i mit Styrtebad og forblive dér indtil Middag! Er det ikke torskedumt, at vi ikke — i Stil med andre Kameler — er indrettede saadan, at vores eget personlige Blære-Vand om Sommeren kunde bruges til at svale os af med! Kisss! Tænk Dem hvor nemt: bare at sende en Straale op i Luften, og saa gribe den igen med Hovedet! Farvel!

Paa Gensyn!"

„Javel!" — svarede Luschinskij. Det gav pludselig et Ryk i ham ved Kammeratens sidste Bemærkning, uden at han iøvrigt vidste hvorfor. Han skyndte sig bare at hage en Finger ind i et af vedkommendes aabne Knaphuller. Peter Romanowitsch var ogsaa selv gaaet ind i Læ af Kommandobroen og stod nu, lige ret op og ned, henne ved Nedgangen, fnisende ganske lidt indvendigt — men havde forresten bibeholdt det samme Ansigt paa, som han havde anlagt sig under sin Bøn før. I et smalt Mellemrum mellem Ventilatorrøret og en af Støttepillerne saa's en Smule af Havet langt borte, som en hvid Ild-Stang. Og dette svedende Syn, i Forbindelse med Kammeratens svinske Fantasier om Urin-Bad, hans egne Hensigter med Iwan, og et svagt Minde om de svulmende Fornemmelser han havde følt for lidt siden i sit Underliv — alt det fødte i Luschinskij en Beslutning, baade om at han ogsaa selv vilde gaa ned og tage sig et Bruse-Styrt, og om at han ved samme Lejlighed nok skulde hitte paa et eller andet overfor Oppasseren —:

Digitized by Google

„Jaja! Mine Herrer!“ — sagde han saa, stadigvæk med sit fromme Aasyn, indvendig søgende at se hvad det dog kunde være for en Plan imod Iwan han dybest inde i sig vistnok havde fundet paa i dette Øjeblik — „Varmen er høj, De har Ret! Men ogsaa dén, ikke sandt, er en Gave fra Gud! Alt hvad der sker: Begivenheder og Hensigter, altsammen kommer det fra Himlen! Og tænk saa paa i Aften, som De meget rigtigt bemærkede —: hvem veed, hvad der hænder inden Sol gaar ned! Kæhæ! Spørg min Oppasser!

Naa!

Altsaa paa Gensyn!

Mit Arbejde kalder mig!

Der gærer, siger jeg Dem, righoldige, guldgule og skoldhede Straaler af Forsæt i denne ... Barm!

Har De hørt Magen til en saadan Energi?“— — —

Øjeblikkelig da Peter Romanowitsch, umiddelbart derefter, var naaet ned i sin Kahyt, satte han sin venstre Albu spøgefuldt lige ind i den hvide Pupil paa Ringeknasten. Han beholdt den dér, indtil Iwan gav Møde med sit blaat-skimrende Husblas-Aasyn, og flyttede den saa, lige saa humoristisk, af hele sin Kraft over i Ribbenene paa Oppasseren —:

„Svin!“ — sagde han, da baade Iwans og hans egne Ben nogenlunde havde genvundet deres Ligevægt ovenpaa denne Brystkasse-Vittighed, der naturligvis var en fiin Hentydning til Mikaels nysomtalte Lod dernede i Lazarettet — „Vandskrækker!

Skænk mig et Glas af min nye Cognac! Ki: Du kan vel nok kende Flasken fra de andre! Guds Død

77708B
Digitized by Google

hvor den smager! Men mon den alligevel ikke trænger til endnu en lille Tilsætning — inden *du* vil kunne faa rigtig Glæde af den, hvad?

Og skrub saa ned til den velbaarne Kvartermester, hils ham fra mig og bed ham om et Stykke Is! Og bind det som sædvanligt fast under Brusen i mit Styrtebad!

Men vær saa god at rubbe dig lidt! Eller har du muligvis allerede aldeles svedt ud, at jeg har jo lovet dig et eller andet til senere paa Døgnet! Men vent bare, til om fem Minutter, saa afslører vi dig!

Hvad!

Vores Pligt at more os!

Og jeg tilføjer som en personlig Bemærkning: ogsaa Gud i sin Himmel hjælper mig med det Hele! Ganske ligesom alle mine Kammerater, hvemsomhelst —: men ingen i hele den viide Verden er der, der staar paa *dit* Parti!

Eller kan du da gendrive de foragtelige Historier som dine Kolleger gaar omkring og fortæller med Afsky angaaende din Rygs Smidighed: at de Gang paa Gang har grebet dig i at sidde og sutte paa dig selv, som paa en bleg Cigar, dit unævnelige Dyr, og af dén Grund er det altsaa at man altid bliver saa modbydelig og flov ved at se den Slim der stundum bobler dig i Mundkrogene, du ... Æde-Dolk! Føj for Satan! Tvi! Dit Pind-Sviin!

Ja!

Du —: Herr Oppasser Mikaels Ven, Kollega, Kammerat, Dusbroder, og .... snarlige Følgesvend, nemlig ad Helvede til! Kan du gætte mine Hensigter? Se, jeg lader Nøglerne blive siddende her i mit Drukkenskabs-Skab!

Digitized by Google

Hvis du har dit Liv kært —: saa rør ikke ved dem idag!

Haha!" —

Fem Minutter efter stod Luschinskij ergo inde i det trekantede Baderum, konstant fyldt indtil Randen af en glad Bevidsthed om, at nu var han nok paa Nippet til at hitte paa Midlet til Afsløringen, ikke sandt! ...

Ko-Øjet, lidt ovenover hans Hovede, spruttede en lang, rund og gul Straale af Lys ind igennem den lunkne Væg: det mindede Een saa at sige ganske svagt om Eens Drengetider, hvor det var Sjov at bede Læreren om Lov til at træde af paa Naturens Vegne midt i Timerne, haha, og saa staa paa Rad dernede i det klorsøde Indelukke, og se hvem der kunde sprøjte længst ....

Krystal-Blokken hang i et Par Seglgarns-Snore, fuld af Lysstreger, svømmende som en Diamant over Hjærnen paa Een. Vandet løb sammen paa Isens Kanter og straalede derfra ned som ganske faa, svære Tappe, rislende over Een, som om Eens Hud pludselig havde faaet Revner og befandt sig i Frostvejr —: eller saadan som man havde følt det, i de nysnævnte gamle Dage, naar et Par af Skolekammeraterne kom bag paa Een dèrnede og pludselig masede Een ind imod Glasvæggen, saa man i et Nu blev plask-drivende-gennemvaad, af Vandet fra Røret der gik langs Overkanten af Væggen, hvad, højst mærkeligt hvor man Gang paa Gang kom til at mindes Episoder af denne Art! Man kunde næsten fristes til at tro, at der var en eller anden skjult Hensigt med disse atter og atter gentagne grimme Erindringer! Hvad! Kæhæ! Men

Digitized by Google

lad os nu hellere prøve paa at tænke over, hvad for en yderligere Forhaanelse vi maa lave os, imod Iwan, for at faa ham til at bruse op og afsløre sig, har jeg ikke Ret! Ttti! Ttihi! Ttissss!

Peter Romanowitsch trippede rundt paa det tremmede Trægulv, der stod smattet op i Fodsaalen paa ham — og som derved endnu en Gang bragte hans Tanker hen paa Skoledrengedagene, eller paa Kammeratens ligesaa modbydelige Ord fra for lidt siden: angaaende det fantastiske og sjofle Selv-Bad! Han trak Brynene sammen derved, og gav sig til at løfte Armene op over Hovedet paa sig, snappende efter Vejret, gispende, under Straalernes Rifter.

Iwan havde knappet sin tykke Drejlsfrakke helt til, for at undgaa Sprøjt. Han holdt sig hele Tiden, som sædvanlig, med pinlig Omhu borte fra Vandet. Det var kun med Nød og Næppe, at Luschinskij kunde naa at strække sin Fod op paa Skamlen, som han skulde støtte den imod, mens Oppasseren gned løs paa den med de nubrede Frottérhandsker.

Uden rigtigt at vide af det blev Peter Romanowitsch ved — med sit Ben saaledes strakt langt frem, med Overlæben løftet, fuld af Væmmelse over Matrosens Angst for det vaade — at stirre ned paa ham, som han sad dér paa Hug, krummet sammen over den hvide Træskammel, og hvert Øjeblik skottende hen efter Vandet.

Se nu her — tænkte Luschinskij med eet, i en pludselig, dunkel Fornemmelse af, at dette her var altsaa alligevel Begyndelsen til den Plan der var bleven puttet ind i ham deroppe under Kommandobroen —: se nu dette gemene Latrin-Dyr til Iwan der selvfølgelig, skønt født nede ved Sortehavet, al-

Digitized by Google

drig nogensinde havde nænnet at tage bare en Smule Fodbad, fy for Djævelen! Hvor saadan en uren Karl fortjente at man, endnu forinden man skulde behandle ham nærmere i Aften, smed ham lige paa Hovedet i en Vaskebalje! Men rent Vand skulde det min Salighed ikke være! Næ, tværtimod! Netop det allermest snavsede og uappetitlige som tænkes kunde! Ligefrem smides i et Gødnings-Trug, burde han! Eller hænges op, i Stil med hine Skoledrengeløjer, midt i et Pissoir, hvad, ja min Salighed! Skulde man ikke lige her paa Stedet prøve paa at straale ham over, med sit eget personlige skoldhede, guldgule og righoldige ....

Luschinskij hev med et Ryk sine Øjenbryn sammen i Panden, vendte Ryggen til Oppasseren i et Sæt, og vilde skubbe denne her Tanke fra sig, vilde tænke paa andre Ting, vilde selvfølgelig tvinge sig til at glemme dette alt andet end fine Paafund —: der sandelig aldeles ikke egnede sig til Udførelse, hverken for en Officer i Særdeleshed eller for nogetsomhelst andet Menneske i Almindelighed! Naturligvis! Det manglede jo bare: fordi Iwan var et beskidt Svin og en Morder der skulde afsløres, derfor behøvede man jo ikke selv at gøre sig uren! Vist ej! At låde sit Vand paa et andet Mandfolk! Fy! Aldrig vilde han for Alvor tænke paa noget saa nederdrægtigt og besudlende, noget saa uhørt og yderligt forhaanende! Endskønt det jo ganske vist, i og for sig, paa den anden Side, maaske var det allereneste Middel til virkelig at bringe Iwan saa meget i Kog og Selv-Forglemmelse, at han øjeblikkelig kastede Masken og.... Næ! Snik Snak! Nej,

Digitized by Google

næ, husk saa meget hellere paa i Aften, ikke sandt, i Nat min sandten! Klokken tolv slaar jo Glædens Stund, naar man nu bare kunde finde en anden Methode end Urin-Badet — til at overbevise sig om, at man ogsaa virkelig havde Ret til at gøre dèt man havde planlagt til hin muntre Time i Aften ...

Det forekom Peter Romanowitsch, som var alt hans Blod drippet væk fra Hovedet paa ham. Og midt i det tomme Rum deroppe, hvislede uafbrudt denne Idé han havde faaet —: det eneste i Verden der i Sandhed formaaede at skaffe ham Visshed for, hvorvidt det virkelig var med Guds Vidende og Vilje, at han udførte denne Hævn han havde tilrettelagt sig til i Nat ...

Og, pludselig rystende inde i sine Muskler, klam indvendig i Brystet, med hele Underlivet svulmende og ivrigt, flakkende paa Hænderne, grinende, med Øjnene rullende rundt i Ansigtet paa sig, prøvede han paany alt muligt for at slippe bort fra denne Tanke.

Han satte Neglene i sine Albuer og kradsede løs paa dem, til der brændte sig røde Prikker ud, midt i hvide Striber.

Han drejede Halsen næsten helt om paa Ryggen, for at kunne komme til at kigge op paa Koøjet og saaledes faa Mulighed for at kunne diske op med Bemærkninger om Vejret.

Han skældte ud over at Skamlen stod saa langt borte fra ham, saa man maatte sprænge sit Kød for at kunne række saa vidt —: og som et Bevis herpaa sparkede han sin Hæl af al Magt ned i Træet, saa der stod en rund, dirrende Stang opigennem hele Benet paa ham derved.

Digitized by Google

Han anstrængte sig for at faa sig til blot at glæde sig, til alt det der forlængst var besluttet og arrangeret til i Aften —: Kæhæ! Hvad! Ja! Ikke sandt! Tænk! I Nat! Ehe! Kosteligt, hvad! Dette bemøjede Svin til Iwan, der mest af alt trængte til at blive sprøjtet over fra Isse til..... Denne endnu ikke afslørede Morder, der ene og alene paa denne ludsalte Maade kunde bringes til at ...

„Skrub dig!" — sagde han tilsidst, bidende efter Luften, med lukkede Øjne, i Haab om at kunne smutte væk fra sit Forsæt, ved at skynde sig at blive færdig hernede —:

„Brug nu Fingrene! Rap dig! Hæng i! Tag dig i Agt! Væk!

Pas paa!

Hører du ....."

Men i samme Nu blærede der sig en dunkel Sky op gennem hans Strube. Den klemte ham lam, i en Haandevending, baade paa Hjærne og Krop. Den maste hans Mund paa viid Gab, sprængte sig i et Sekund, kulsort, gennemtrukket af ildrøde Glimt, forbi hans Gane og Øjne op i Nakken paa ham, og fik hans Hovede til at svimle bort —:

Ja! Nu! Det er jo Guds Vilje! Iwan skal afsløres! Nu eller aldrig!

Nu! ....

Med begge Hænder greb han ned under Maven paa sig — som vilde han styre et eller andet i den rigtige Retning.

Han følte en lille bitte Aabning i en Spids dernede viide sig ud.

Fornam et blødt Tryk der forlod hans Bug.

Digitized by Google

Saa' en gul Straale strømme ud mellem Benene paa sig ..... rammende den højre Side af Oppasserens Drejlsfrakke, lige under Ærmet.

Der slog en dampende og bitter Dunst op derfra.

Og i samme Moment brast der et uhyre Fnis frem, ud fra den Klump der stod og fyldte Luschinskij, fra Isse og til helt ned under Hjærte —:

Ksss!

Kæhæ!

Fnsss! Tsss! Værsgod Herr Iwan! Hèr faar ogsaa du dig et storartet Bad, frisch vom Fass!

Ingen i Verden har nogensinde besørget noget lignende for sin Oppasser! Og nu maa du altsaa til at lade Masken falde, nu eller aldrig, hvad, haha, ikke sandt, kom an, værsgod, slaa løs! Se dèr! Hæng i! ....

Og først nu, to—tre Sekunder efter at Peter Romanowitsch havde aabnet sin Ventil, opdagede Iwan hvad der foregik.

Et Blink saa' han op til Premierløjtnanten.

Aha, tænkte Luschinskij lynhastigt og blev med eet ligesom varm og karsk indvendig —: endelig lykkedes det altsaa! Om et Minut vilde Iwan aabenbart ryge op, ildrød i Skallen, med Brand og Baal i Øjnene, og pludselig smide enhversomhelst Form for Hykleri tilside — til Hævn for denne yderligste af Alverdens Forhaanelser! Gudskelov! Og saa havde man altsaa dermed erhvervet sig den afgørende Ret, til at foretage sig det der var bestemt! Kksss! Klem paa! ....

Ganske uvilkaarligt satte Peter Romanowitsch altsaa endnu mere Pres paa sit Sprøjt. Grinende gan-

Digitized by Google

ske aabenlyst, med sine Hænder masende hinanden omme paa Ryggen, Maven strakt langt frem, rystende i Knæene, Vandet rislende over sit Hovede, fuldkommen parat til at lade Matrosen faa baade Lejlighed, Plads, Tid, Aarsag, Spillerum, hvadsomhelst, til sit Overfald —: Lige for Lige, og i Aften kom jo Revanchen, ikke sandt!

Men i dette Nu var det, at Luschinskij's Øjne aabnedes i tvende Henseender: paa den ene Side opdagede han, at han havde nu alligevel regnet lidt fejl angaaende dette Middels afslørende Evner — men paa den anden Side fattede han samtidig, at han netop af denne samme Grund havde fuldstændig Ret til at foretage sig alt muligt overfor Oppasseren —:

For Iwan rev ganske vist sin Frakke op i en Fart — som vilde han virkelig smide den, for at faa bedre Slag.

Men saa stak han, rapt som en Kat, sin venstre Haand ind i den indvendige, højre Brystlomme — lige indenfor det Sted hvor Premierløjtnantens Sprutt stadigvæk, smældende og dampende ramte Tøjet — og umiddelbart efter halede han alle Kløerne ud igen, holdende to Cigaretter imellem dem.

De var allerede gennemvaade.

Tobakken saa's — som var det et oljet Papir den var svøbt i.

Iwan strøg med en Haandbevægelse det meste af Fugtigheden væk, mod Kanten af sit Ærme, og puttede derpaa begge Cigaretterne forsigtigt, med synlig Ængstelse for det vædede Papirs Skrøbelighed, ned i Lommen paa den anden Side.

Digitized by Google

Og derefter bøjede han sig paany, med sin sædvanlige Omstændelighed, langsomt ned over den Vrist han var i Færd med at frottere.

Luschinskij's Straale ramte, med et Plask, Væggen bagved Oppasseren, stilnede derpaa af, dalede i et Par Draaber ned og forsvandt mellem Haarene paa Iwans Nakke, og standsede saa med eet .....

Hen paa Eftermiddagen overkom der pludselig Peter Romanowitsch en Fornemmelse, som om han brat vaagnede til sig selv igen.

Enten efter en eller anden allerede forglemt Drøm, eller efter en meget dyb Søvn, eller en Besvimelse, eller hvad det nu havde været —: i alle Tilfælde laa han inde paa sin Sofa, med Næsen lige ned i Skraapøllen.

Paa Betrækket var der bleven en stor, mørk og vaad Plet under det Sted hvor hans Mund havde været.

Oppe i hans Pande kløede det — og han kunde med Fingrene mærke et Aftryk af Tæppets Mønster i Huden deroppe.

Han huskede ikke mere, hvordan han var kommet herned — eller hvad han overhovedet havde taget sig til — efter det Moment hvor han, undervejs til sit Lukaf oppe fra Dækket, havde staaet solblind og talt med Kammeraterne om Lwows Oppasser, henne under Kommandobroen.

Et Øjeblik faldt det ham dunkelt ind, at allerede dengang havde han vist egentlig bestemt sig til at ville tage et Styrtebad: burde han ikke gøre det nu? Han var aabenbart drattet i Søvn og var sovet væk fra den Plan?! Hvad! Skulde han? ....

Digitized by Google

Men saa var det, som om hans Bryst og Mund fyldtes med noget der mindede om en pludselig Væmmelse — eller det var en brat og taaget Erindring om, at der var muligvis en Slags Smudsighed ved det Baderum! Der var vistnok noget hæsligt og ildestinkende dernede! Ikke sandt! Havde der ikke — sidst da han var dernede, altsaa i Gaar —: havde der saa ikke været ligesom en ganske vag, bittersød og lunken Stank .... næsten som af Urin, hvad, havde der ikke?

Og straks efter var han med eet klar paa — uden at kunne fatte Grunden dertil —: at nu var det altsaa givet, at han havde haft fuldstændig Ret i Nat angaaende Iwan!

Der var i Sandhed — og Gud alene vidste, hvorfra han til syvende og sidst havde faaet denne Overbeviisning —: der var sandelig ikke mere nogetsomhelst at stille op med Iwan!

Oppasseren havde med et eller andet aldeles utvetydigt Bevis demonstreret: at *saa* vigtige og betydningsfulde var de Anslag han havde lagt imod sin Officer, at ingensomhelst Mishandling, ingensomhelst Forhaanelse, ingensomhelst Raahed kunde faa ham til at blotte dem i Utide! De drejede sig med andre Ord eksklusivt om Liv eller Død, og reagerede altsaa ikke paa Smaating!

Der var, kort sagt, ikke nogensomhelst Tvivl mere: Peter Romanowitsch havde i et og alt baade guddommelig og menneskelig Ret og Pligt, til at eksekvere det som han inat havde indset var det eneste rigtige!

Overfor en saa udspekuleret og bundfordærvet

Digitized by Google

Morder var det — rent bortset fra alle mulige enten militære, eller rent etiske eller mere sofistiske Argumentationer —: overfor Iwan, dette Væsen der kun rugede over Attentat og Drab, var det Eens medfødte og naturlige Selvforsvars-Ret at ....

Selvfølgelig! .....

Luschinskij støttede Haandfladerne mod Hovedpuden og fik sig paa denne Maade rejst saa meget i Vejret, at han sad op paa Sofaen.

Hans Hjærneskal drønede ganske sagte bag Trommehinderne. Der løb Bobler omkring derinde —: maaske var det den Luft der nu og da brast ud af dém, der bulede disse dybe Toner ud igennem Ørene paa ham?

I hans Kæber var der en Følelse, som om de hang og svimlede lige oppe i de allerøverste Toppe af Halshvirvlerne —: eller det var en Fornemmelse som om han havde været djævelsk beruset for lidt siden! Var det mon det eene Glas han havde drukket engang i Formiddags, af den nye Cognac, der paa ham selv havde denne samme forbløffende Virkning — som den, ifølge hans Planer, burde have paa Iwan i Aften og Nat? Hvad! Haha!

Javist, skulde han virkelig have været fuld, før —: for Benene svinglede jo fløjelsblødt, naar bare man lod Fødderne røre ved Gulvet! Eens Arme var med et mildt Udtryk uldne, og det knagede som et Skab i Ledemodene! Og alle Musklerne sveed, naar han blot bevægede sig den mindste Smule —:

Skulde han kort og godt faktisk være døds-syg?

Kunde det tænkes, at denne mærkeligt dybe Søvn

Digitized by Google

han havde haft, rent ud havde været en dødelig Feber, Maladie eller en tropisk Besvimelse?

Eller skulde han virkelig have tømt et Par Whisky-Flasker, lige inden han lagde sig; og vaagnede altsaa nu, sprutforgiftet over det Hele?

Han saa' ned ad sig — stadig siddende paa Sofakanten, med Fødderne ud ad Gulvet, og Kroppen hvilende sidelænds ned paa Skraapøllen —: og opdagede saa, at han havde min Sæl og Salighed ligget her og sovet aldeles splitternøgen, uden en eneste Trævl paa sin kyske og kranke Krop!

Ehe!

Hvordan i al Verden ....

Han kiggede langsomt rundt. Og bemærkede derved sine Benklæder. De laa sku paa Gulvet, tæt indenfor Døren —: bogstavelig talt, som om man lige var naaet ind over Tærskelen, med Bukserne hængende paa Armen, og saa havde man selvfølgelig tabt dem ud af Fingrene i det samme!

Hvordan Kristus var dette her altsaa gaaet til!

He!

Han kunde da vel ikke være vandret herned, oppe fra hans Majestæt Kejserens Dæk, uden Pantalonserne paa?

Vel?

Men hvordan .....

Paany undrede han sig — grinende, endskønt han forøvrigt ikke fandt nogetsomhelst latterværdigt ved denne mystiske og højst nerve-sprøjtende Situation.

Han forsøgte at mindes bagud, om han muligvis skulde have drømt et eller andet under sin opsigt-

Digitized by Google

vækkende Søvn nu, der kunde vejlede hans Hukommelse.

Men han fandt ingenting, gu gjorde han ej, kéhé —:

Drømt, det havde han med andre Ord ganske bestemt ikke! Snarere det modsatte: hele denne forbandede Slummer forekom ham nærmest at optræde, som var den aldeles ikke andet end et eneste, ganske vist ualmindelig stemningsrigt, Hul i hans Tilværelse! omtrentlig en kulsort Grøft — muligvis fuld af hemmeligt Soda-and-Brandy — imellem Øjeblikket nu og Samtalen oppe under Kommandobroen!

Ikke sandt!

Men hvad da?

Hvorfor laa alt hans Tøj saa dèrhenne ved Indtrinet? ....

Der blev banket paa Dørfyldingen, udefra.

„Kéhé! Javel! Værsgod! Kom ind!" — sagde Luschinskij, bredende en Flig af Divantæppet ærbart ud over Maven paa sig, med Knæene drejede indad, og Albuerne støttede derpaa — „Kom ind! Kanske kan De give mig Oplysninger, imod Dusør, om nogle faa Timer jeg har tabt for lidt siden!

Ehe!

Træd nærmere!"

Det var imidlertid bare Hovmesteren der kom.

Han stak selvfølgelig — aldeles utilgængelig for Tiltaler, som sædvanligt i den senere Tid — blot de svovlgule Voksrester af sit fordums bulne og himmelkolorerede Fjæs ind ad Sprækken, sendte sin stinkende Aande forud for sine Ord, og averterede

Digitized by Google

ellers i dém: at Klokken var syv og Dineren klar, Herr Officer! ...

Meget vel!

Luschinskij fik sig rejst med et Sæt. Og mens hans Ben dernæst sundede sig en Smule ovenpaa denne Anstrængelse, vandrede hans Blikke tilfældigvis en Gang eller to hen over Bordklappen med alle de blaa Kort og de forbløffende kridhvide Papirer. Han hikkede ganske lidt og oprømt ved dette Skue, gled samtidigt ned paa Sofaen igen — uden rigtigt at vide af det —: og sad nogle Øjeblikke dèr, for at unde sig selv saa megen Hvile som muligt; lod sig en Stund efter rutsche langsomt ned paa Gulvet, fnisende af Kildskhed ved at mærke nogle Støvfnugg, der øjeblikkelig klæbede sig fast til visse specielt varme Partier af hans Hud dernede — og gav sig saa i Lag med, siddende paa denne vittige Plads, at rode sine Klædningsstykker paa sig Stump for Stump.

Imedens han saa, nogle Minutter senere — skurende sin højre Skulder som et Støttepunkt langs samtlige Vægge han kom forbi — saa at sige kurede sig sidelænds hen til Messen, bemærkede han: at der sad ham en viss ildesmagende Kvalme oppe omkring Drøvelen! En Fornemmelse der aabenbart var en Følge af Trang til Mad! Og som forøvrigt muligvis ogsaa kunde tydes som et Tegn paa *Lyst* til Mad, ikke sandt?

Og dermed faldt det ham løseligt ind, at i de sidste Par Dage (rimeligvis fordi han, sit venia verbo, var bleven *mættet* ved sin store Glæde over Affæren med Gorkin, kisss, hvad!) —: baade i For-

Digitized by Google

gaars, i Gaar og ligesaa idag til Frokost havde han sku, med Skam at melde, Gang paa Gang straks maattet lade Opvarteren bringe al Føde langt væk fra hans Synskreds!

Men netop af den Grund var der jo altsaa Anledning til at haabe paa, at nù kunde man dog maaske være i Besiddelse af nogen Appetit! Eller har jeg ikke Ret i, at end ikke en Helt duer til synderligt, naar han mangler visse Procent af Sukker og Stivelse i Maven paa sig, haha ....

Og Luschinskij slap med disse Ord den rare Væg, greb om Haandtaget til Messedøren, stivede sig stolt af, traadte ind, nikkende fornemt frem for sig, satte sig til Bords og vilde til at spise uden videre.

Men det gik ikke.

Tværtimod.

Thi i samme Nu hvor Suppen, dampende, salt og brungul stod foran ham, saa paakom der ham min Salighed nøjagtig den samme Fornemmelse som før, dernede i Lukafet, da han et Moment tænkte paa at ville tage sig et Styrtebad: en Følelse, som om der var et eller andet ildelugtende Minde deroppe i hans Næse, en dunkel og snavset Erindring som, hver Gang han bare forestillede sig Væsker der røg eller var gullige, lynsnart fik ham til at fornemme Stanken af Urin, hæ, fy for den onde, sikken et Ekskrement-Helvede i moderne Stil, hvad, tag den væk den Tallerken! ...

Dèrfor altsaa gik det ham ikke bedre ved Middagen her, end igaar og iforgaars: i en Fart maatte Peter Romanowitsch, uden at have faaet blot en eneste Mundfuld af Bouillonen, skyde sin Portion

Digitized by Google

fra sig —: kiggende rundt, og grinende en lille bitte Smule over de andre, der aabenbart slet ikke havde mærket den Dunst der klæbede ved denne skidne Kost, de Møjdyr!

Men da saa den opvartende Matros som næste Ret ovenikøbet kom med de evige, smaa, fedladne Madagasi-Østers, saa var allerede Synet af dem, og den salte og bitre Odeur der hang dem i Skægget, mere end tilstrækkeligt for Luschinskij: han mærkede det, som om det øverste Stykke af hans Spiserør hurtigst muligt kravlede op i Munden paa ham og laa dèr, Side om Side med hans Tunge, som en fingertyk, blød-ringet og fimre-behaaret Larve —:

„Væk!“ — sagde han derfor til Matrosen, der stak Fadet ned imellem ham og Praxin — „Bort! Rub sig!

Eller tror De ikke, Bobr —“— fortsatte han, pludselig uden at ane sine egne Ord, blot talende ud af en eller anden sagtelig Rystelse og Latterlyst, der bevægede sig nede i hans Bug —:

„Tror De ikke, at jeg vil faa Kvaler nok —: med det duftende og overbevandede Skaldyr, som jeg har gemt til mig selv, til i Aften! Ké!

Stik saa af!

Videre!

Kéhé!“ — og dermed puffede han sin Albu — ligesom i en Anelse om at have sagt noget formidabelt muntert — ind i Ribbenene paa Praxin og lænede sig tilbage i sin Stol, puttende en Brødkrumme mellem Læberne for at sløjfe sit Fniis ....

Digitized by Google

Under Resten af Maaltidet sad Peter Romanowitsch altsaa og var fri for at skulle bestille mere.

Han anbragte sig bekvemt, med det meste af Ryggen nede paa Sædet, stirrende mildt frem for sig, og adspredte sig selv ved at udmale sig de mest sprøjtende, dampende og krydrede Forhaands-Billeder af sit og Iwans Møde i Aften —: jo, han havde da vel ... husket at glemme sine Nøgler dernede i sit Lukaf, i Vinskabsdøren, ikke sandt, haha, ih du almægtige, hvad! ...

Nu og da, naar det passede ham, hørte han lidt af hvad Kammeraterne passiarede om.

Men det var iøvrigt ikke ret meget de talte.

Starck gloede lige ud for sig som sædvanligt, med sit nøgne og knoklede Stillads-Ansigt. Bogduroff suttede paa sit sorte Skæg, eller morede sig med at lade Sovs dryppe ned paa Dugen derfra, saa det lavede hans egne Forbogstaver i brune Prik-Linier. Praxin lod som om han spiste, men sad hele Tiden med Haanden nede ved det venstre Knæ af den lille søde Kadet, som han havde faaet anbragt ved den anden Side af sig. Og Lwow — hvem ingen mere gad tysse paa, lad ham blamere sig saa galt han vil, hvad Fanden rager det mig —: han lavede ustandseligt Musik med Kniv, Gaffel og Vinglas; og sang til dette Akkompagnement uendeligt op om den Dags Eftermiddag omsider afdøde Herr Mikael —: dette hensynsløse Kræ, denne Selvmorder der, selvfølgelig ene og alene af Ondskabsfuldhed, ikke havde villet hverken spise eller drikke dernede i Lazarettet! Blot for at snyde sin Officer for de Glæder man endnu kunde have hentet hos ham:

Digitized by Google

naturligvis ved at hænge ham op og stege ham peu om peu nede i sit Lukaf! Haha! For Spøgs Skyld, tror De maaske —: men De kan bande paa Nej! — — sagde Timon Wladimirowitsch, uden at have nogensomhelst der gad høre paa ham, men det generede ham ikke Spor; med eet blaa i sit Aasyn, med store Øjne og skæv Mund; og straks efter lænede han sig paany frem over Bordet, knurrende ganske sagte, det Bæst, og begyndte igen forfra paa hele Geschichten: med nøjagtigt de samme Ord og akkurat de samme Bevægelser. Hans Øjne saa' pludselig ud, som var de pudsede med Wienerkalk, saa blanke var de og fulde af hvide Klumper i Krogene.

Og Gregorow, endelig, Herregud, den af alting skuffede Chef, han sad dernede for Bordenden, lige ret paa Stolen som en Stok, med sit usigeligt graa, udskaarne Benfjæs, glippende med Øjnene, ladende som om han hverken hørte eller saa', men med smaa rare Ryk hoppende fra den ene Skulder til den anden, tværs hen over Ansigtet paa ham! ....

Saa var der et Par Herrer der pludselig begyndte at vrisse ad Starck, fordi han havde lovet dem Regn til i Eftermiddag —:

„Men dèr skrød De nok, min Ven, rent ud sagt!

Og naar De altsaa ikke havde nogetsomhelst faktisk at holde Dem til, angaaende den Sag —: saa veed jeg Fanden tage mig ikke, hvorfor De styltede Dem saadan op, og lod som vidste De bedre Besked med Nedbør, end Vejret selv!

Kæ!

Lad os være fri for Deres Vigtighed!

Digitized by Google

Jeg siger Tak for den Slags Spaaeri!"

Javist, tænkte Peter Romanowitsch, vrikkende en Ubetydelighed paa sin Plads, af almindelig Sympati med alt hvad der hed Venligheder —: vel har De Ret i at beklage Dem, mine Herrer! Klem paa ham! Sprøjt ham over med alt muligt, denne Sandsiger der giver os den Art altfor billige Løfter om gratis Styrtebad! ...

Ja, hvor kunde det nu ogsaa falde Starck ind — fortsatte Luschinskij indvendigt, paany lukkende sine Øjne for at have det Hele for sig selv —: hvor kunde han hitte paa at tro saadan noget: Luften stod jo fedladen og ræbende lige ret op og ned rundt om os allesammen, og besad øjensynligt ikke Spor af Lyst til Motion! Ikke engang de viidaabne Vinduer i Koøjnene plus de aftagne Skylighter i Loftet, evnede jo at aflokke den de allermindste Livstegn! Og, for saa vidt, Skidt med dét ogsaa: selv Elementerne gjorde altsaa hvad de kunde, for at hjælpe Een med at skulle gøre et svedende Indtryk paa Herr Iwan i Aften, ké! Javel saa, ikke sandt! Hvor bedaarende! .....

Paa trods af Øvelsen — der jo krævede at Krigstilstand skulde nøje overholdes paa Skibene — havde Chef Gregorow, eftersom Farøjet for Øjeblikket befandt sig alene, endelig for en Gangs Skyld været forstandig nok til i al Stilhed at lade et Solsejl blive sat op over Agterdækket, imens Officererne var nede at spise.

Efter Bordet inviterede han altsaa hele Messen derop i Skjorteærmer for at ryge.

Og nu mærkedes det, at en Svaling var alligevel ved at komme.

Digitized by Google

Den steg som ganske vage og tynde Dunsthvirvler op fra de funklende Kamme paa de smaa bitte Bølger.

Det var begyndt at blæse en Smule.

Himlen var mere blaalig end før. Og Solen lidt mere rød, imod sin Nedgang. —

Peter Romanowitsch havde straks stanklet sig hen i en Krog og foldede sig sammen dèr, paa en Tremmebænk. Uden at gøre sig klart, at der var sket en Forandring i Vejret, fornam han ganske lidt efter lidt, at hans Aandedræt ligesom var en Ubetydelighed mere frit end før — og i den Iagttagelse fandt han for et Øjeblik paany Kræfter til at kunne glæde sig overlæggende til Festligheden i Nat —: Ehe! Oh Kristus og Gud! Ja! Ikke sandt! I Aften! Naa: og hvad var det nu altsaa at han, angaaende den fine og mysteriøse Cognac — som Iwan selvfølgelig i dette Moment allerede var i fuld Gang med at stjæle af — havde bestemt sig til at ville indlede Sagen med, hvad? Hvordan var det nu? Æh? ....

Men saa fornam han, at han var alligevel lidt for træt, endnu. Rent ud sagt!

Ja —: enten var han endnu en Bagatel overanstrængt i Kæberne, efter at have skældt Iwan saa morderisk ud hele Dagen igennem, eller ogsaa var der en højst besynderlig, svimmel og vuggende Fjærnhed etsteds inde i hans Hovede! Som kunde han, hvad Øjeblik det skulde være, meget godt vente med eet at trimle ned fra Bænken her, og pludselig være fuldstændig væk fra det hele, ikke sandt! Skulde han mon simpelthen være søvnig og

Digitized by Google

snorkelysten? Efter den dejlige og dybe Slummer han havde haft lige inden Middagen?! Vist ej! Eller var det ikke langt snarere en svulmende og mild Fornemmelse inde i hele hans Væsen ... saa at sige, som om han engang i Dagens Løb, før eller senere, uden at tænke over det, havde udført en eller anden overmaade vigtig og livsbevarende Handling?! Een, som han lange Tider igennem vilde kunne leve højt og hyggeligt paa? Een der, reverenter talt, tilmed havde givet ham baade Forhaands-Absolution og Held, for alt muligt hvad han endnu kun havde *i Sinde* at ville gøre?! Hvad! Vist saa! I høj Grad mærkeligt, hvor han befandt sig samvittighedsdulmet, salig samt trygg ved Tanken om hvad der skulde hænde i Aften! Gud var visselig med ham i den Affære! Ak ja, baade Gud og Elementerne! Eller hvordan skulde man ellers kunne forklare, at ikke engang Varmen mere forekom Een slet saa slem! I og for sig var den næsten begyndt at blive helt behag ....

Men i det samme ragede der sig pludselig et endnu hedere Pust end nogensinde før rundt om ham.

Det svøbte et Baal ind om hans Ansigt, sveed sig i et Nu gennem Porerne i den hvide Uniform, og stak Ild paa alle Aarer.

Hvad var nu dét — tænkte han, med et Ryk, og løftede Hovedet, gispende.

En Klynge Officerer havde stillet sig op paa Kommandobroen, skraat oppe foran ham, og pegede fremefter.

Dèr kom Regnen.

Digitized by Google

Den stod som et Niagara og spærrede Luften langt borte. Lodret op og ned. Rækkende lige fra Himlen, der var bleven kulsort derfremme, og ned til Søen.

Som var selve Havet, med sin Nat omme bag Horisonten, bleven brækket over derhenne og rejst paa Højkant, med sin Bræm af Dunkelhed øverst oppe; og nu styrtede Oceanet i fraadende Fald ned ad den stejle Flade.

I lange, lynsnare Spring vandt Uvejret frem.

Det rejste Vandet imod sig hvor det kom, og jog Heden afsted fordoblet foran sig.

Oppe i Himlen svimlede der graagule Glimt ud, her og der.

Dybt inde derfra buldrede det sagte ....

Kommandør Gregorow raabte et eller andet. Matroser kom pludselig frem og løb omkring. Solsejlet klaprede med eet, og var allerede ved at rive sig ud af Hænderne paa Folkene, imens de tog det ind — pludselig graat og grofttraadet, i Stedet for blændhvidt som før.

Der ulede som fjærne Fløjtesignaler forbi Master og Vanter. Luften var dunkel paa een Gang. Som Tusmørke.

Luschinskij havde rejst sig op og var, uden at vide det, gaaet de ti Skridt hen til Lønningen. Han stod, bøjet en Smule i Knæene, med Huen i Nakken, sine Øjne større end ellers, og med begge Hænder støttet til Rækværkets øverste, graa Stang. Inde i sine Haandflader fornam han en ganske sagte Rysten — som var det Havets Dybder der pludselig, urolige og skælvende, forplantede sig op til ham igennem Fartøjet der var kommen til at sitre.

Digitized by Google

Med eet var der en stor, lunken Plet paa Knoen ved hans højre Pegefinger — som var den i et Nu smeltet ud fra ham selv.

Straks efter var der to paa den venstre Haand.

Det gav et Sæt i ham.

Han saa' op.

Og saa skogrede Regnen ned over dem.

Den gik fingertyk ned, næsten uden Mellemrum mellem Straalerne. Den skraalede imod Dækket, drønede mod Ventilatorrørene, sang paa Jærntrin, fløjtede forbi Øret —: som et Orgelværk af Glasrør stod den ned.

Skibet knurrede brat og vred sig, fra Stævn til Stævn.

Der rejste sig et rygende Taarnsprøjt op over Forenden. Med Brag stod det højt tilvejrs, og tordnende faldt det sammen straks efter, smadrende hen over Fordækket, plaskende, skvulpende ...

Under det første Sekunds Fald var Draaberne endnu varme af Luften. Men saa vaskede Køligheden sig igennem — som i et Styrtebad hvor Gassen slukkes. Officererne rev Huerne af sig og blev staaende under Straalerne; deres Uniformer saa's pludselig blaahvide — i Dunkelheden der i et Nu var væltet ned fra Himlen.

Men et Minut efter, saa snart Væden var naaet helt ind over deres Hud og saaledes ikke mere fornemmedes som en Afsvaling — saa satte de med et Ryk deres Hovedtøj paa igen. De gav sig til at bande og skælde ud — kunde man se, paa deres viidaabne Munde — de vingede med Armene, puffede til hinanden, plaskende om paa Dækket hvor

Digitized by Google

Opsprøjtene stod saa højt, som gik man i Vand indtil Knæene —: hylende op, over dette fordømte Svineri til Skybrud der ødelagde endogsaa deres Klæder for dem ....

Saa skyndte de sig under Dæk.

Tordenen smældede frem med eet, ligesom kulsort, efter Lynets lagenhvide Moment —: Brag paa Brag, først skarpe som Knald, derefter ramlende, og tilsidst langsomme, rullende, hensvindende .... og saa brast nye Glimt svidende frem, fem, ti, tyve paa een Gang.

Allerede ved Titiden kunde Peter Romanowitsch ikke mere dy sig, selvfølgelig.

Nu skulde det gaa fòr sig; ikke Tvivl om den Sag! Eller hvad mener Dé, maa jeg spørge? ....

Straks ved Stormens Begyndelse var Luschinskij kriblet ned i Messen — officielt under Paaskud af at skulle overtænke sin Beretning til Admiralen, de Torske, kan De fatte at nogensomhelst vilde tro paa dén, kisss — og havde gemytfuldt lagt sig for tvende Ankre dernede, urokkeligt fastskruet inde i et Hjørne af Vægsofaen: i en prisværdig Ulyst til, idetmindste under sine forhaandenværende skørnede Knokkelforhold, at blive kylet skiftevis fra Gulv til Divan eller Loft ved Skibets Bevægelser!

Saaledes fortøjet — med en Arm ud til hver Side og Fingrene hagede rundt om Overkanten af Rygpolstringen — havde han ligget hele Tiden, smilende vidunderlig lyst frem imod det der skulde ske i Aften.

Han glippede med sine Øjenlaag, eller lukkede

Digitized by Google

dem helt til, nu og da — for ikke at røbe eller miste nogetsomhelst af disse blanke Forhaabninger, der lidt efter lidt tændtes i hans Hjærne! Disse tindrende Fornemmelser der efterhaanden gav Een en Slags Tro paa, at Eens Øjne var vist blevne til et Par refleksfulde Brillanter, eller tvende kostelige og fantasirige Krystalkugler, eller et Par alt-dirigerende Fyrtaarne, ikke sandt, haha, og om ganske kort Tid skulde man jo sandelig ogsaa nok vise Herr Iwan den Vej der førte til Himlen, Faneme! ....

Med stor Anstrængelse — men ogsaa med en righoldig, indre Henrykkelse — havde han formaaet, under disse Par Timer siden Middagen, ikke et eneste Øjeblik at vise sig personligt for Iwan —:

Han mente det nemlig rigtigt at benytte ogsaa Pavsernes Værd — navnlig i en saa psykisk Sag som denne!

Han ansaa' det, klogeligt, for at være en strategisk Finesse: efter alt hvad der var passeret i Formiddags, nu at forære Oppasseren den nødvendige Tid til at opsuge disse Begivenheder (plus et passende Kvantum af den ligesaa indholdsrige Cognac!) grundigt i sig, til at fordøje dem helt og holdent, at faa dem omkring i Blodomløbet paa sig, rent ud sagt!

Derfor, altsaa, havde han fundet Styrke nok til at resignere og forholde sig udelukkende afventende, dernede i Messen.

Kun paa eet Punkt havde han troet det korrekt at gøre et Brud paa dette snilde Offer-Princip: tvende Gange i Løbet af Aftenen havde han sendt Bobr, en af Messeopvarterne, ned med Besked.

Digitized by Google

I første Omgang bad han ham blot om at sige til Oppasseren: at Iwan huskede jo nok, hvad Premierløjtnanten smilfuldt havde lovet ham til i Nat, ikke sandt Kam'rat!?

Men anden Gang føjede Luschinskij hertil desuden følgende Bemærkning — som han, pirkende Bobr omkring Knæet med sin højre Fod (i Mangel af frie Hænder), nøje indskærpede ham Ord for Ord —:

„Og siig ham saa dernæst, Bobr!

Hvisk til ham, fra *mig:* at *hvis* han endnu mindes min Paastand fra i Formiddags, om at endogsaa Himlen hjælper mig med det der skal foregaa i denne Midienat!

Hvis han altsaa endnu erindrer den Sætning, men derimod er dum nok til at tvivle om dens Sandfærdighed — kan du forstaa mig, dit Dyr —: saa forklar ham, at om han blot kaster et eneste Blik op paa den Lyn- og Vand-Himmel der hænger over Hovedet paa os; eller om han bare gidder lytte et eneste Nu efter Tordenen, Guds Røst, der ustandseligt triller rundt uden om Skibet paa Lur efter ham: saa vil han øjeblikkelig blive helbredet for al Tvivl om mine Ord!

Og han vil paa et eneste Sekund være fuldstændig klar paa, hvor nøjagtigt jeg havde Ret —: i enhversomhelst Henseende er Gudherren med mig!

Ké!

Begriber De, lille Boble: alt det skal De sige til ham fra mig!

Skynd Dem saa!

Og husk: De behøver aldeles ikke, saadan som

Digitized by Google

forrige Gang, at komme tilbage her og meddele mig det pluskæftede Forbløffelses-Fjæs han sætter op: herfra hvor jeg ligger i dette Moment kan jeg nemlig, med al ønskelig Tydelighed, se Punkt for Punkt hvordan hans modbydelige Wladimir-Grigoriewitsch-Aasyn vil tage sig ud —: Mit Blik, skal jeg sige Dem, gaar nemlig baade igennem Vægge og Kød, i Aften, det lyser som en Røntgensk Stjærne! Haha! Naa!

Forsvind saa!

Galop!

Det haster!

Og grin bare dygtigt ad ham, selv, hvis De har Lyst til det! Og det har De selvfølgelig, De Flab! Dy Dem lidt, for Satan!" — —

Eh bien; men nu, Klokken circa ti Aften, et Par Timer tidligere end sædvanligt, fornam Peter Romanowitsch altsaa: at nu var han efterhaanden bleven saa ovenud energisk og spændt indvendig, at han desværre — i Betragtning af sin temporært delviis slimformede Muskeltilstand — ikke længere kunde opsætte Sagen! Det galdt jo dog om at handle, baade inden man endnu havde slidt al Glæden derved op forud, imens man idetheletaget var i fuld Vigueur, og ogsaa forinden Iwan ventede sig at man vilde komme!

Go ahead!

Kkks ...

Ergo stivede han sig med begge Hænders Hjælp op fra sin Hjørneplads i Messen, og dinglede dernæst — støttende sig skiftevis til alt fast han kom i Nærheden af — Stuen rundt for at savle Godnat til Kammeraterne, fnisende mysteriøst og oplivet.

Digitized by Google

Derefter forlod han Rummet, saa vidt muligt trampende dygtigt i Trinene — saalænge han mente at hans Skridt, formedelst en eller anden eventuel Pavse i Stormlarmen, maaske vilde kunne høres derindefra.

Men saa saare han var kommen tilstrækkelig langt bort — omtrent lige udfor de to syvogfyrretyve Millimeters Hurtigskydende — lod han sig forsigtigt og selv-hensynsfuldt glide ned langsmed Væggen, indtil han laa paa alle fire.

Og i denne Stilling — der egner sig fortrinligt for Enhversomhelst der ønsker at spare paa sine Bens Kræfter, til der bliver den virkelige Brug for dem — krøb han videre gennem den dunkle og svinglende Batterigang, nu og da trimlende omkuld ved Slingringerne med et Fnis.

Gulvet var saa at sige krydret at røre ved med Haandfladerne: baade fiint støvnubret og tilmed svalt, var det —: altsaa allerede af den Grund var der en stor Opmuntring ved at bevæge sig firbenet.

Han følte sig frem om Hjørnet og kom til sin Skydedør.

Der stod en skraa Lysstok ud gennem Nøglehullet, ned til en lysegul Plet henne paa en Kanonrappert.

Støttende en Haand imod hver Side af Dørfatningen bøjede Peter Romanowitsch, klukkende i Halsen, sin Nakke en Smule bagover, satte Øjet til den lille, aflange Aabning, og kiggede saaledes med andre Ord ind til sig selv.

Der gled en lunken og ligesom ganske lidt blomsterliflig Luftstraale ind under hans Øjelaag, derinde fra Lukafet. Uden at han endnu rigtig forstod

Digitized by Google

hvorfor, varmede den hans Blik herligt op, forenede sig bedaarende med det klare og tindrende Skær der fyldte hans Hjærne, og livede ham kort sagt prægtigt i Vejret.

Men endnu mere følte han sit Hjærte blive stort, taknemligt og varmt, da han opdagede Indholdet af Rummet —:

Iwan havde slængt sig paa hans Sofa — aabenbart fuldstændig overbevist om, ifølge Officerens Sædvaner, endnu at have et Par trygge Timer for sig!

Samtlige elektriske Blus havde han i alle Tilfælde ugenert tændt (Kæ: eller skulde han mon ogsaa være bleven bange for Dunkelhed, med eet, haha, visselig et godt Omen!) —: Lamperne dinglede frem og tilbage i deres Snore; med smaa Klip-Lyde ramte de af og til med deres Staaltraadsbure imod de smalle Messingringe der begrænsede deres Bevægelser. Reflekserne fra dem løb uafbrudt hen over Iwans Ansigt og lavede paa den Maade den ene Skygge-Vittighed efter den anden: baade med hans gemene og hvidlige Arr-Næse, og især med det bulne Brandsaar han havde til Mund, fy for Satan i Helvedes Svovlpøl hvor han saa' ud i Aften, den miserable Hundetarm!

Iwan laa altsaa paa Ryggen, med den venstre Arm yndigt ind under Nakken.

Iwan havde en stor Cigaret i den styrbords Viig. Røgen stak i en tynd, graa Linie ud gennem den anden Mundkrog: som var endog selve hans Aandedræt bleven fuldt af Snavs og Os. Thi naturligvis havde Iwan aldrig evnet at ryge ud af Næsen, saa-

Digitized by Google

dan som andre ordentlige Folk: bogstavelig talt, som skulde man tro at alt muligt overhovedet skulde besørges ene og alene gennem Kæften paa ham! Saadan et Papel-Dyr, hvad, der kun ejede en eneste Kloak- og Madrepor-Aabning til al Slags Brug! Esch, æv, bæv, men nu kan du jo selv faa at se om lidt, din Selv-Elsker, hvad det fører til, saadan noget Svineri!

Iwan støttede selvfølgelig den højre Fod nonchalant og romantisk ned paa Gulvet — enten det nu bare var for at kunne vedligeholde sin Balance i al Magelighed naar Skibet hev, eller endnu rimeligere blot for at unde sig selv den Forlystelse at ligge og skræve af al Magt. Hans Ansigt var endnu mere svullent end nogensinde før. Mest af alt saa' det ud, som om han i Virkeligheden vendte Nakken til Een: saadan et overmenneskelig rosenrødt, glinsende, overfedet, dellet og totalt skaldet Nakkeparti; til syvende og sidst slet ikke andet end een eneste uhyre Brandbyld eller Filipens, hvor der bare var en hvidmoden Stribe til Næse og et Par væskefulde Smaasaar her og der, agerende Øjne og Mundtøj ....

Luschinskij druknede et sidste Fniis i et Ocean af Kvalmevand, ragede Neglene paa begge Hænder ind i Dørsprækken, benyttede et Moment hvor en eller anden ualmindelig energisk Styrtesø skraalende og bragende dundrede hen over hans Hovede, fik Døren skudt lydløst op, hejsede sig langsomt i Vejret langsmed Karmen, gjorde uden Spor af Støj et Skridt frem, ind i Lukafet — stadig støttende sig imod Væggen — trak Døren stumt i efter sig, lagde sine Arme overkors i en velvalgt Positur, lod den

Digitized by Google

førnævnte Styrtese pladske færdig, og rømmede sig derpaa pludselig midt i Stilheden —:

„Kkrremmm!“ — sagde han.

Der gik sporenstregs et Brøl ud af alle mulige Steder paa Iwans Krop.

Han foer op fra Divanen og stod, ravende paa Benene, ildrød i Ørene, blinkende, med Hænderne ned til Siden.

I det samme havde Luschinskij genkendt den besynderligt blomsteragtige og sødmefulde Duft i Luften — der paa en rent ud ophøjet Maade blandedes med de gemene Uddunstninger fra Oppasseren —: aha, det Hele gik altsaa som det skulde! Iwan havde faktisk pillet ved den fine Cognac! Meget vel!

Ki! .....

Ja, vel var man noget ør og taagefuld — mærkede Oppasseren selv, samtidigt, forsøgende at stive sig af —: det var man rigtignok, ehikk! I og for sig ikke fordi Premérløjtnanten havde skældt Een noget mere svinsk ud end ellers, idag (for begge Parter var jo selvfølgelig, det manglede sku bare andet, forlængst komne ud over den Tid hvor de behøvede Paaskud, for at anse sig for berettigede til henholdsviis at stjæle eller at komme med Grovheder og Klø! Natyrligt! Premérløjtnanten og mig, vi er sku fine Venner!) Næ —: men det var skam Lummerheden i Formiddags; og det var ligeledes Herr Off'cerens forunderligt dybe og uimodstaaelige Søvn de Par Timer i E't'middags; og den elskede Premérløjtnants tutale Fraværelse hernedefra i Aften; og delvist ogsaa Hans Velb-Velbaarenheds mærkelige og ubegribelige og evigt gentagne Henviisninger til at der skulde ske et eller andet i

Digitized by Google

Nat — —: alle de Ting var det ganske simpelt, der havde lokket Een til at holde endnu mere end ellers et vaagent Øje med Flaskerne idag, ehikk! Og, hellige Wlasz, hvor havde den Kunjak smagt forunderligt, i den lille, slevne Butelje! Saa meget havde man da lært af at omgaaes med velbaarne Folk, at man kunde kende Forskel paa Skidt og Kanel, hva'ba'! Naa, og endelig var det jo heller ingen Manér af Herr Peter Romanowitsch Luschinskij saadan lige med eet (allerbedst som man netop havde lagt her og var ved at fundere sig tilbunds i, hvad det mon kunde være der skulde gaa for sig i denne Aftenstund) saadan lige p-ludselig, uden at nogensomhelst aner nogetsomhelst, at staa dèrhenne og stirre galt paa Een!? Vel?! .....

Iwan bøjede sig til Hilsen, strittende en Ubetydelighed med Armene — og masende sin Cigaret og dens Glød inden i sin højre Haand.

Han hikkede fremdeles en uskyldig Smule ud mellem de sammenklistrede Læber og tabte en usigelig lille Stjært af Forskrækkelses-Luft den modsatte Vej.

Og saa vilde han til at kravle ned under Sofaen for at faa Sengklæderne frem af Bundskuffen og lægge dem tilrette i en Fart —: for, i sin Ubegriben af Officerens Løfter til i Nat, kéké, havde han skam gaaet hen og været tankeløs nok til at komme til at anbringe omkring treogtyve af de allerbedste Rygepapyrosser nede i Skridtfoeret i sine Bukser (det for Tiden allermest fredlyste Sted i denne Verden — for alle andre end for Een selv i alle Tilfælde, ehik, desværre, kiki) og bare han nu ikke

Digitized by Google

là' her og tabte dem, disse Cigaretter, det vilde dog være skamfærdigt, hvad! .....

Han skrabede Puder og Tæpper frem; bredte Lagenet ud over Divanen: først over Benenden, rejste derpaa Hovedpuden paa Højkant, lagde Lærredet ned om dens Underside, og pressede den derpaa igen tilbage paa Plads, saa at Lagenet strammedes — — i al Hemmelighed hele Tiden støttende sine Knæ imod Sofakanten for at holde den gaaende; og stadig skottende til Premierløjtnanten.

Luschinskij var bleven staaende lænet op ad Dørkarmen, med sine Arme overkors over Brystet, kiggende langsomt og stilfærdigt ned efter Oppasserens Færd. Han fornam i den ene Nerve efter den anden, hvordan der ræsk væk brusede Verdenshave af Kræfter op i ham — fra Iwans Befippelse og Nervøsitet! Aha! Hvad! Gud være lovet og priset! Endogsaa inde bag sine Øjne mærkede han det, som tændtes der endnu nogle flere af de store, funklende Glædeblus, der havde illumineret hans Blikke saa skønt hele Aftenen igennem!

Han følte sit Hjærte give sig til at svanse omkring derinde i Barmen, geskæftigt og oprømt — smilende tilfreds og lykkelig over alle disse Tegn paa Styrke og Kraft. Og omme i Nakken fik han lidt efter lidt dette velkendte og buldrende Paradis-Drømmeri, som han mindedes med saa tyk og dyb en Fryd fra Gorkin-Affæren!

Men endnu beherskede han sig —: saadan som det forlængst var besluttet i hans minutiøse Planer, der jo i eet og alt var baserede paa hans grundige Kendskab til Oppasserens Væsen og dets ømme Steder —:

Digitized by Google

„Oh, Rusland, mit Hjem!
Den langsomme Flod
langsmed Højenes Fod,
og Børnenes Glæde, Nastasia's Smil....“

— sang han endogsaa, rokkende spøgefuldt med Hovedet — endnu ikke stærk nok til at vove at forlade sin afstivede Plads her ved Væggen.

Men saa var Iwan bleven færdig med Sengeredningen —:

„Er der mere Deres Velb....Deres Velbaarenhed befaler?“ — spurgte han, med en forunderligt ømladen og selv-nedsættende Røst.

Luschinskij drejede sit Ansigt imod ham, smilende som aldrig før, saa blidt og skønt min Salighed —:

„Om der er yderligere du skal gøre for mig — spørger du?!

Nej!

Ikke det mindste!“ — svarede han venligt, rystende eftertænksomt paa sine Lokker —:

„Men siig mig for Resten engang, min egen Ven, ké!“ — føjede han til, straks efter, og saa' aabenlyst hen paa Matrosen — „Hør nu her!

Jeg kan jo se paa dig, min Elsker — og jeg kan ogsaa mærke det paa den aparte Lugt herinde —: at du har nok smagt paa min fine Cognac! Nægt det ikke! Mit kostbare og .... hemmelige Brændeviin har du drukket af!“ — han havde gjort sin Stemme dyb og langsom, og løftede nu sit Blik omstændeligt, under rynkede Bryn, ind over Oppasserens Aasyn.

Iwan fik i et Ryk begge sine Hænder smækkede

Digitized by Google

op foran Hovedet, trak baade Mave og Bagdel til sig i et Svup, og skulde — inderst inde øjensynligt henrykt ved Tanken om: at hèr slap de altsaa ud, alle Premérløjtnantens Trusler om i Aften: ikke andet end dét, kæhæ — aabenbart lige til at begynde sine sædvanlige, hyklerske og tudende Forsikringer.

Men da mente Luschinskij, at *nu* var Øjeblikket kommet!

Nu skulde det ske!

Det — som var hans sidste og eneste og glade Haab! Hans eneste Vej til Hjemland og Karskhed! Hans eneste Middel imod Iwans intime og morderiske Planer! Hans sidste Forsøg paa at udføre Guds-Dommen! Dét — der utvivlsomt baade skulde og vilde lykkes for ham, saa velsignet handledygtig som han var i denne Stund —:

„Javist!" — bemærkede han derfor videre, med en mild Røst, og lo paa een Gang ganske lidt — men anderledes end før, saadan at Latteren lød, som sagde den tandfuldt det modsatte af hans Ord. Han gjorde et Skridt frem i Stuen, bort fra Væggen —: men for alligevel ikke at være altfor dumdristig og saaledes risikere at hans Ben brat skulde opgive Ævret midt i Slagets Gang, hittede han paa at skaffe sig et nyt Støttepunkt: ved først at hægte sig spøgefuldt fast i begge Oppasserens Øren, og derefter skynde sig at daske ham vekselvis og gemytligt paa Skuldrene. Og samtidig fæstede han fra dette Moment — følgende en pludselig Idé der med eet gnistrede sig frem i hans eminent oplyste Hjærne — ufravendt sine straalende Krystal-

Digitized by Google

Blikke ind i Iwans! Saa at sige blændende, fortærende og udsugende ham helt og holdent — for derefter at fylde og forgifte ham med sine egne, luende Hensigter —:

„Haha, min kæreste Ven!

Min berømte ... og fortroligt tilberedte Cognac har du smagt paa! Hvad!

Den der koster tyve Rubler for en eneste Bouteille — og som kun aftappes nede i favnedybe og dunkle Kældere, ovre i Frankerige, Lastens Hjem veed du nok, af Folk hvis Sprog du ikke forstaar et eneste Muk af, og som hverken tror paa Czar eller Pope! Skopzere og Adamister alle til Hobe, Djævelens Yngel!

Og hvorfor ikke?

Hvorfor i Guds Navn skulde du ikke pimpe lidt af den Cognac! Vel?

Haha!

Vist har du drukket! Jeg kan jo lugte det paa dit pludselig forandre.... dit paa een Gang *karske* Aandedræt, mener jeg!

Paa min lægevidenskabelige Cognac har du smagt! Fordi du følte dig syg og træt — og troede at den vilde maaske gøre dig frisk og flittig igen! Derfor drak du af den! Du Stakkel!

Og du var altsaa slet ikke bange, for at der skulde være ... et eller andet mærkeligt, ved saadan en dyr Flaske, som jeg lod staa fremme i mit uaflaasede Klædeskab, naar jeg vel vidste at du allerede forlængst havde faaet Øje paa den? Du var ikke Spor af ængstelig? Du stolede blindt hen paa mig? Du erindrede i og for sig meget godt, at

Digitized by Google

Premierløjtnant Lwow ganske stilfærdigt, uden Spræl har slaaet sin Oppasser ihjel, fordi han stjal — men til *min* Taalmodighed besad du Alverdens Tillid! Hvad! Hvor smukt! Ikke sandt!

Og naturligvis har du ogsaa handlet fuldstændigt rigtigt, haha!

Det manglede bare andet!

Men netop derfor siger jeg nu til dig, hører du, jeg siger: at jeg ønsker af mit ganske Hjærte, at de Snapse maa bekomme dig vel — *bedre endnu, end Lwows Spark bekom Herr Mikael!* Smagte de dig, hvad? Lagde du Mærke til den fine og besynderlige Aroma? Eller har du maaske allerede begyndt at fornemme, *paa hvad Maade* den virker helbredende?

Ak ja, min Snut —: du var syg, derfor drak du af den! Jeg kan jo endnu se paa dig, hvor du er bleg — eller er du muligvis først bleven det nu i dette Moment? Du har i alle Tilfælde en Mængde matte Prikker inde i begge dine Øjne! Og der er smaa, gule Gryn og Pletter paa dine Kinder —: een her ved Næsen, og to deroppe ved Kindbenet! Vil du laane mit Spejl? Eller vil du hellere bekigge dig selv, saadan som du tager dig ud i mine reflekserende Blikke? Eller tror du muligvis, at Lægen kan hjælpe dig — lige saa godt som han hjalp Oppasser Mikael?

Ak, hele Natten bliver jeg altsaa nødt til at ligge og bede til Gud —: trygle ham om, at den maa styrke og glæde dig, den Brændevin!" — Luschinskij strøg ham bekymret over Vommen, sveed sine straalende Øjne endnu et Stykke længere ind i hans,

Digitized by Google

stejlede sig op i Knæene med al Kraft, lo højt, og fortsatte derefter — stadig sugende mere og mere Styrke, ved at beskue de Forandringer der ganske lidt efter lidt begyndte at ske i Skurkens Fjæs — og stadig talende med et stort og mystificerende Eftertryk paa hvert eneste Ord —:

„Ja! Gid de Dramme maa virke netop saadan paa dig, som jeg ønsker og har planlagt — allerede forlængst! Saadan som jeg ogsaa har *lovet dig det, hele Dagen igennem!* Siig mig, kender du de vanvittige Virkninger af Ta'Ngena? Den ... Medicin, som de bruger saa meget hertillands! Du har da hørt Tale om den? Den udfolder sig langsomt og dejligt i Een, som en yndig Spiral af Ild og Skrig — er det ikke pudsigt? Og den helbreder først efter tre Dages grænseløst bedaarende Fornemmelser! Husker du den nu? I alle Tilfælde mindes du da Kaptajn Nikitjew fra „Knjas Ssuwarow" den arme, der blev begravet forleden! Han havde nu kun faaet tyve Draaber af denne Læskedrik i sig —: Dag og Nat laa han fraadende og skreg! Han vreed sig som en gal! Og han lagde tilsidst Haand paa sig selv, i Form af en Pistolkugle! Han kunde aldeles ikke holde det ud mere .... saa fortvivlet var han *over ikke at kunne faa endnu en lille Dosis!* Haha! Tror du ikke?

Hvad?

Husker du den Historie?

Kendte du ham ikke af Udseende, det kraftige Mandfolk, bred over Skuldrene som et Læssetræ — og han havde altsaa bare faaet tyve, smaa Dryp af Ta'Ngenaen!

Digitized by Google

Men hvor mange store Snapse har dù slugt — af min lige saa sjældne Cognac?

Eh??"

Iwan stod, ravende om sig med Hænderne efter noget at klæbe sig fast til, med Øjnene flakkende til alle Sider i Forsøg paa at undgaa Premierløjtnantens Blik, paa een Gang bleggraa i Ansigtet, med Hjærnen pludselig ligesom blændet og blind af alt det Lys der funklede i Officerens Aasyn, med Munden paa viid Gab, saa hans tykke Underlæbe hang og daskede ned i Hareskaaret paa ham — paa en mærkeligt besudlende og smitsom Maade, der med eet ligesom lokkede Luschinskij til et Øjeblik at gøre det samme —:

Og, lænende sig til hver sin Side af Mahognibordet, stirrede de i et Sekund begge to, spejdende og svinglende, paa hinanden — som var de tilsammen een døddrukken Mandsperson der stod, foroverbøjet, med Panden støttet til et stort Rubin-Spejl, eller ved en dyb, rød Pøl, og gloede, uden at kende sig selv igen, skummende, lige ind i Billedet af sine egne, glødende Øjne.

Luschinskij følte imens, allerdybest inde i sig selv, hvordan hans Ord og deres Betoninger allerede havde pirket forskellige Rifter i et eller andet inde i Iwan — smaa, bævrende Kød-Revner, hvorigennem allehaande beske og bemøjende Anelser begyndte at trænge sig ind i Fyren, raakolde og febrilske Fornemmelser: som om Iwan ganske vist nok begreb i og for sig *hvad* Officerens Ord maatte betyde — men med hele sit Blods fortumlede og skraalende Smerte nægtede han at ville tro paa

Digitized by Google

denne sin egen Forstaaelse, tydeligvis fordi det drejede sig om Liv og Død for ham! Var der, eller var der *ikke* noget galt og fordægtigt ved den Cognac han havde drukket? — blev han øjensynligt ved at spørge sig selv, Gang paa Gang, fjoget — altfor vanvittig angst til at turde opfatte det Svar, som han meget vel læste i hvert eneste af Peter Romanowitsch's Blikke!

Og denne Bevidsthed om saaledes at være paa rette Vej, den forlenede Luschinskij med endnu en ny Dosis Styrke, saa han straks efter tog sine Hænder væk fra Bordkanten, strakte den højre ud imod Oppasseren og fortsatte —:

„Du trofaste Sjæl! Du renlivede!

Ræk mig din Næve og lad mig over-bekysse den —: Gud har jo i sin Naade givet endogsaa dèn et Tegn paa sin ganske særlige Bevaagenhed!

For du veed jo nok, Iwansebasse —: at ligesom Kejseren er den fineste af alle, fordi der kun er en eneste Czar i hele Verden, saadan er ogsaa de seksfingrede fornemmere end alle andre: fordi der er saa faa af dem! Først idag, min elskede, først idag ved Middagsbordet har jeg faaet dette her at vide — ellers havde jeg jo forlængst bøjet mig for dig!

I min Ignorance har jeg altid troet tidligere — og vistnok ogsaa sagt det til dig, Gudbedre —: at netop kun flæbende Idioter, eller savlende Drankere, eller de skafotbestemte Mordere var mærkede paa den Maade som du er: *Kainsmærket*, veed du nok, ikke sandt!

Men vist ej! Kéhé!

Langt ifra!

Digitized by Google

Selve Dr. Nakinskij — den berømteste Læge paa Jorden, ham der hjalp Lwows Oppasser saa storartet —: ham er det der omsider har aabnet mine Øjne! Du Guds udvalgte — det kaldte han dig for!

Og netop derfor er jeg bleven saa rædsom angst, for at Vorherre skal *tage dig til sig altfor snart!*" — og for hvert Ord saa' Luschinskij — borende sine brillante Øjne grænseløst ind i Iwans inderste Væsen — dette Fænomen, som han havde ventet og haabet og beregnet forud! Det, der skulde være hans splinternye og overjordiske Bonus i denne Forretning! Det der, med eet Slag, skulde holde ham mere end skadesløs for alle de lange, uendelige Uger hvor han, trøstesløst, havde stirret sig syg paa Iwans Fjæs!

For hver Sætning skelnede han, hvordan der inde i Oppasserens slimede og pestfulde Dranker-Hjærne begyndte at ske denne skraalende og dødelige Forgiftning, som den fuldstændige, forvildende Betagelse af en Tvangsidé er: Iwan fattede øjensynligt heel vel, at al denne pludselige Kærlighed i Officerens sidste Bemærkninger ganske ligefrem bare var en ny Slags Skæld-ud! Thi Premierløjtnanten mente jo aabenbart, saa forunderligt og mærkværdigt et saadant Kunststykke end var, hele Tiden lige det stik modsatte af hvad han sagde! Herr Luschinskij løj altsaa, med andre Ord! Alt hvad han udlod sig med var simpelthen Løgn! Ikke sandt? Jo vist saa! Og skidt med selve dét, i og for sig —: men det forfærdelige ved denne Sag var jo: at naar Hans Velbaarenhed saa samtidig kaldte Cognacen for helbredende — *saa var altsaa ogsaa det i Vir-*

Digitized by Google

keligheden Usandhed! Ikke? Enten lyver man — eller ogsaa taler man Sandhed! Og netop derfor kunde al denne bratte Roes aldeles ikke betyde andet: end at Brændevinen, stik imod Officerens Ord om at den var sund — netop var giftig! At den var ren og skær Edder og Fraade! Hvad! Ikke Tvivl om dét! Selvfølgelig! Og hvorfor blev Herr Premierløjtnanten ved at glo saadan paa Een! Hans Øjne var saa grulige og saa blanke! Allevegne hvor man saa saa' hen, stirrede de paa Een. Man mærkede dem helt ind i Hjærtevandet paa sig! Og hele Tiden ligesom syntes man at der mumlede en Røst indvendig i de Øjne: Gift — sagde den ganske tydeligt! Gift! Noget der var Ild og Skrig — hviskede den! Noget som man vilde dø af — sagde den og grinede! Dø! Som Kaptajn Nikitjew! Dø —: blive syet ind i en Sæk og derefter kastet i Vandet! Ned til de her store Fisk med Munden siddende paa Maven! E-é-é-é .....

Peter Romanowitsch vuggede sit Hovede langsomt til højre og venstre, uden at slippe Matrosens Blik — pludselig forstaaende paa Iwans Færd at, endnu mere end alle de planlagte Ord og forudbestemte Handlinger, var det aabenbart hans Øjne der skulde skaffe ham det afgørende Held i denne Sag! Han kom til at lè indvendigt ved denne Opdagelse, nede omkring ved sine Indvolde. Han mærkede det som en ti—tolv dødskrampende Fingre, der satte deres allerede iskolde Kadaver-Negle i ham, paa Kryds og tværs, langs nogle følsomme og muntre Riller i hans Bug —:

„Gud Herren signe dig, du benaadede!" — sagde

Digitized by Google

han med en sagte Stemme, ustandseligt lokket og kildret til at kile paa —:

„Siig mig: *nu* mærker du da de overraskende Virkninger, af min for-under-lige Ta'Nge .... eller Snak: Cognac, vilde jeg sige, i den slebne Krystalflacon?" — hviskede han. Han blev ved at rokke og stirre, og kunde atter og atter fornemme i sig selv, hvordan Iwans tykke Hjærneskal var ved at lette i Vejret under Trykket indefra af alle de Forvildetheds-Bobler der brast deri.

Han ravede baglænds i det samme, under et pludseligt, voldsomt Slinger i Fartøjet, og greb for sig i Bordkanten.

Der skraalede Slaget af en eller anden Styrtesø igennem Skibet.

Koøjets Glas, lige foran ham, blev svidende lyseblaat et Nu — og saa faldt Tordenen ned med et Skratt, bragende, henbuldrende, atterkommende, mumlende.

Iwan var dinglet forover ved Skraldet.

Han stod krummet sammen, hen over Rygstødet paa den fastskruede Stol.

Da han fik sig rettet op igen, saa' han Premierløjtnanten der havde løftet sin højre Haand i Vejret, pegende opad med tre Fingre, stirrende, med den venstre Skulder ind til Væggen —:

„Hører du, Iwan!" — sagde han, ganske sagte, med et Gys, med et pludseligt Ryk i Ansigtet, foldende sine galopperende Hænder og rækkende dem frem efter bedste Evne — „Hørte du Stemmen der kaldte! Der raabte dit Navn! Den store Røst! Du Guds Søn!

Digitized by Google

Skynd dig, inden du ... gaar bort, at tilgive mig *alt det usigeligt onde jeg har gjort imod dig i Aften!*

Jeg trygler dig derom!"

Og Peter Romanowitsch gættede — saa godt som splittende Iwans Øjne og Pande op paatværs med sine skarpe Blikke, og derpaa lænende hele sit Hovede endnu længere ind, igennem disse blodrøde og hylende Huller — bævende af en grænseløs Henrykkelse og Kraft der følte, hundrede Gange stærkere end under Kampen imod Gorkin: som et Tarmslyng af Grin, som en trillende Brok-Klump af Lattervrid derinde i ham — — han begreb, hvordan hans Slagplan allerede *var* lykkedes i sine videste Konsekvenser!

Han fattede, hvordan hele hans Væsen her i Aften pludselig havde bevist Iwan, for første Gang i Oppasserens Liv, hvilket nattefyldt, uoverskrideligt Svælg, hvilken spøgelsefødende, uoverbroelig Afgrund der i Virkeligheden var imellem ham selv, Matrosen, Bonden, ham der kun kunde angribe med Grovheder og kun forsvare sig med Tyverier — og paa den anden Side Premierløjtnanten, Officeren, Generalsønnen, der formaaede saa langt mere —:

Det var en helt ny, en aldrig før anet Verdensvidde der flammende spaltedes aaben for Iwans Blikke og sveed ham blind i et Nu — som stirrede han uden Øjenlaag ind i en Sol!

Iwan opdagede, i dette ene Sekund, med eet, at Jorden var uendeligt stor — og han følte sig synligt iskold og jammerfuldt ene og ensom i dette umaadelige Rum!

Digitized by Google

Iwan forstod — ganske vist kun dunkelt, men netop derfor ogsaa saa meget mere uigendriveligt — at Livet ejede Kundskaber og Evner, Troldomsgaver saa at sige, som han end ikke havde drømt om, før; men som Luschinskij nu pludselig viste sig at være en Mester i at haandtere!

Iwan svandt, i eet Blink, ind til at føle sig som et uendeligt lille og dødeligt vaabenløst Væsen i en uhyre Kuppel, overfor en overjordisk Fjende!

Premierløjtnant Luschinskij steg, lynhastigt og med Tordenkilen i Haanden, op til at være en almægtig Gud!

Den der bredte sig over Jord og Himmel!

Et alt i Alverden formaaende Væsen!

Den ENESTE!

Den der kaldte Uvejret til sin Hjælp — bare ved at sige: i Aften! Den der forvandlede kosteligt smagende Brændevin til dræbende Gift — blot ved at stirre paa Een, leende, og hviske: den gør dig sund! Den hvis Øjne blev til Sabler og Sværd — naar bare de ønskede at se tværs igennem Een! Den der gjorde Een til Dødens Bytte —: simpelthen ved at bede om Tilgivelse, saadan som man kun gør det overfor en døende! Den der, med andre Ord, evnede at vende op og ned paa alt, ganske efter Behag! Liv og Død var i hans Haand! Han var en Sol-formørkende Fyrste, som det paa Forhaand var grinende, djævelsk, desperat haabløst at ville kæmpe imod! .....

Iwan ligesom sank sammen i Knoklerne.

Hans Rus revnede et Nu, for straks efter, genskabt helt paany af Luschinskijs koglende Diamant-

Digitized by Google

Blik, at slaa endnu tættere sammen om ham, isnende ham i Marv og Blod.

Underkæben faldt dybere ned.

Hans Aandedræt næsten standsede, og sad som en skarp Kniv i hans Hals —: eller var det, muligvis, allerede de begyndende Trolddoms-Virkninger af Premierløjtnantens Ord angaaende Cognacen?

Han fornam en gurglende Kogen i sine Øren, som vandrede han — pludselig Barn igen — igennem en uendelig Nat, hylende indvendigt, af de Rædsler som han anede rundt omkring sig! Eller havde mon Herr Luschinskij, sammen med Gud Herren Zebaoth, slagen ham med en forkert Hørelse? Hvad? *Hørte* han fremmede og løgnagtige Ting: saadan som hans Fa'r dengang i forfjor — kravlende omkring paa Gulvet derhjemme, tudende sig ihjel, af Druk — baade Dag og Nat havde *seet* alle disse frygtelige og djævelske Ting som ingen andre kunde faa Øje paa? Eller var det kanske Hans Velbaarenheds giftige Cognac der, blærende og skoldende dernede i Eens Bug, skraalede sine Dampe ud gennem Eens Øre?

Der gik en pirkende Sved frem af Huden ved Iwans Næse —: var ogsaa dét maaske de bidende Dunster fra denne fortærende Edder, som han havde været dødeligt letsindig nok, til selv at tylle i sig?

Han følte sine Ben ligesom smelte bort under sig, som var han det lille Voks-Helgenbillede derhjemmefra, som han engang, som Dreng, i vanvittig Helligbrøde havde stillet op paa en glødende Ovnplade for at se hvad der vilde ske? Eller var det muligvis hans Daabens Pagt der rivende rislede ud

Digitized by Google

af ham, ned i Jord og Helvede, og lod ham aldeles ubeskyttet tilbage?

Han ravede paa Gulvet; uden at vide om det var Skibet der rullede mere end før — — eller var det allerede Djævelen der havde faaet Tag i hans Hæle, og vilde trække ham ned til sig i en Pøl af Svovl og Ild og Skrig ....

Men da Iwan var naaet til dette her, saa var der paa een Gang et eller andet aller-allerindvendigst i ham — noget der ligesom var strømmet sammen lidt efter lidt nede i Bunden af ham, fra selve Smerterne og Angsten i hans Arme og hans Ben, i Mave og Hjærte og Hovede — noget der nu vilde prøve elendigt paa at gøre et sidste Forsøg paa Modstand : fordi dette her visselig galdt saavel Død som Grav for ham!

Han vilde, bare denne eneste Gang, forsøge — ikke at slippe velbeholden fra denne Historie, for det var jo selvfølgelig ugørligt, men i alle Tilfælde at hale ogsaa Premierløjtnanten med sig, saa langt som muligt!

Han vilde smide alle Hensyn overbord!

Han vilde skrue sin Grovhed og Frækhed op over alle rimelige og menneskelige Grænser! Han vilde nedefra kappes med Luschinskij selv, i Uopnaaelighed og Almagt —:

„E-é-é-é..“ — lallede han derfor, som en Slags Latter, og det lykkedes ham, et Sekund igennem, at krænge hele sit Ansigt, der pludselig havde faaet hoppende og blaakolde Pletter rundt omkring i Kødet, op imod Officeren —:

„Je' ingmælle dej, fordi a' du ha' gi'et me' Gif....

Digitized by Google

Fordi at du ha'...
Fordi a'....."
Mere formaaede han ikke at sige.

For han havde allerede nu set, paa Premierløjtnantens Sol-Øjne, at ogsaa dette sidste var mislykkedes —: at det var fuldstændigt, for hele Livet, at det var ganske og aldeles gaaet i Stykker for ham!

Thi Hans Velbaarenhed bredte sit gyldne og blændende Blik endnu længere ud — over hele sit Ansigt bredte han det, saa at det ganske Aasyn skinnede lyst og svidende, som var han i Sandhed ogsaa legemligt den almægtige Gud Fader selv —:

„Du vil indmelde mig — siger du?

Men har du da aldeles forglemt, at Premierløjtnant Lwow blev frikendt — og at Dr. Nakinskij ikke gav Mikael hverken Mad eller Drikke? At Lwow blev roest — og Mikael langsomt sultet ihjel? Og dine Kammerater der hader dig og taler ilde om dig — husker du heller ikke dèm mere? Eller Gud Herren der satte Kainsmærket paa begge dine skyld-dryppende Hænder? Hvem, tror du dog, skulde bryde sig om *dig*? Ingen paa Jorden vil løfte en Finger blot, for *dig!* ...

Eller mente du maaske naivt, at du vilde anklage mig, fordi jeg kun har givet dig *et Par enkelte Snapse* af den helbredende Medicin?

Javist!

Saa forstaar jeg dig!

Du har Ret —: jeg burde forlængst have givet dig hele Flasken! For saa havde ogsaa *du* været ganske

Digitized by Google

sikker paa Virkningen! Naturligvis! Fra dit uvidende Synspunkt er det aldeles berettiget, at du føler dig forurettet! Men vær du blot rolig! Jeg giver dig mit Æresord paa—: at der *er* ingen Tvivl om det Hele! Husk paa Kapt'n Nikitjew der kun fik tyve Draaber!

Men alligevel vil jeg tage Hensyn til dine beskedne Indvendinger! Alt, er jeg parat til!" — og Luschinskij fandt i sin Triumf Kræfter nok, til at kunne tage sin højre Haand bort fra Bordkanten hvor han havde klemt den fast.

Han flængede Skabsdøren op med et Ryk. Bøjede sig forover. Fik fat i Cognacsflasken der endnu ikke var halvt tømt. Tog Vandglasset op af det runde Hul hvori det sad ned, og skænkede det derpaa hurtigt, spildende over alle Bredder — stivende sin Ryg af imod Væggen, dansende paa Fødderne for at kunne holde Ligevægten — fuldt til Randen —:

„Dèr!" — sagde han, rækkende Bægret frem imod Oppasseren, med sine Øjne skruede ind i hans Hovede, med et Smil skrævende rundt om sin Mund, pjaskvaad paa Fingrene —: „Drik saa!

Nu!

Helt ud!

Med det samme!

Mens jeg ser paa det!

Saa veed jeg da, at det aldrig vil forfejle sin Virkning!

Drik, siger jeg dig!

Hvad venter du paa? Haha! Naa! Ned med det! Eller prøver du virkelig endnu paa at bilde dig selv

Digitized by Google

ind, at du ikke er fuldkommen rede til at gøre hvadsomhelst jeg fordrer af dig i denne Stund! Om det saa var *Døden selv jeg bød dig!* Ehe! Saadan! Det var flinkt! Se saa! Endnu en lille bitte Draabe er der tilbage i Glasset —: væk med den! Ned i Halsen, min Ven, i Maven, i Blodet, i Hjærtet ....

Og forsvind saa!

Stik af!

I Morgen, inden Midnat, eller i alle Tilfælde inden Hanen galer tredje Gang derhjemme, vil du begribe det Hele! Det sværger jeg dig til! Sagde jeg dig ikke forlængst at Wladimir Grigoriewitsch, din Tvillingbroder, var en Selvmorder? Og at du var Mikaels snarlige Følgesvend!? Som Ild og Brøl, siger jeg dig, at det virker! Tænk paa Nikitjew, den mandige, der kun taalte det i tvende Dage!"

Og Synet af Iwans Fjæs, pludselig drivende paa Panden, dryppende om Næse og Mund af det Brændevin der var løbet udenfor, imens han med hoppende Hænder ikke engang vovede at modsætte sig Ordren til at drikke— endskønt han flæbende følte sig viss paa at det var Gift hver eneste Draabe —: alt det forskaffede Luschinskij en saa mægtig, interiør Kraft, at han med eet kunde løfte sin venstre Haand op imod Himlen, og samtidig pege frem med den anden. Han smækkede sine Øjenlaag endnu højere op end før, saa han selv fornam det hvide om Pupillen vise sig som en grænseløs Ring omkring hans Sol-lignende Blik. Han hævede sin Røst, saa den dundrede i Rummet —:

„Gaa!

Digitized by Google

Slet dig ud!
Du har een Dag tilbage!" — — —

Den Nat faldt Peter Romanowitsch sent i Søvn.

Blæsten var taget endnu mere til, mærkede han.

Skibet rullede afsted over Bølgerne, hvert Øjeblik forsøgende at smide sig om paa Ryggen, det Svine-Dyr —: som var der en eller anden altbeherskende Kæmpenæve der muntrede sig med at befamle det i de inderste Dele!

Fra alle Sider kom der en dyb og hæs Klirren og Snærren — af og til overbrølet af Slaget fra Søerne.

Luschinskij hørte Luften der vandrede konstant hujende igennem Vanterne. Eller han skelnede dens brummende Drøn i Skorstenene.

Og hvergang Standkøjen ligesom ravede under ham, mens Vandtøjet kremtede og ramlede derhenne i Servanten — stemmede han ganske sagte med i denne lystige Støj —:

„Keherrr! Haharrr! Rrrr!"

Han laa paa Ryggen, med sit røde Overskæg oven over Kanten af det gullige Tæppe — som om det var to hudløse Mus der havde reddet sig derop, nede fra en eller anden slimet Oversvømmelse i Bunden af Skibet, og nu sad de, forpustede, med Snuderne tæt ind til hinanden, og bluffede lige under Næsen paa ham, Fanden tage mig han mærkede deres varme og stinkende Aandedræt!

Men iøvrigt smilede han glad frem i Dunkelheden —: for han kunde hele Tiden bogstavelig talt se Iwan for sig!

Digitized by Google

Kæ!

Javist!

Eller han kunde ihvertfald *høre* ham, inde i de mere indvendige Parter af alle Lydene der kom derude fra Fartøjet!

Oppasseren sov sikkert heller ikke, i denne charmante Nat!

Nehej!

Herr Iwan laa visselig og smed sig i Sengen, gjorde han. For hvert eneste Vask af Bølgerne hoppede han saamænd i Køjen paa sin ømme Bagside — saa man næsten kunde høre helt herind, hvordan hans Rygmarv den rallede! Jaha! Han var ganske absolut ildhed og skrigfuld og forgiftet, var den rare Oppasser, ovenpaa de fine, smaa Antydninger angaaende den medicinske Værdi af den Cognac — og ovenpaa de skarpkantede Metal-Blikke som man havde puttet milelangt ind i Hjærne, Hjærte samt Mave paa ham!

Maaske var det virkelig Iwans flydende og selv-bedærvende Flæb der nu tudede tværs ned igennem Skuden? ...

Iwan stirrede sikkert ufravendt op i Loftet, smækfyldt med Suggestioner, rystende af Feberdelirier, saa hele Dækket snurrede méd! Ikke sandt! Hvad! Ja!

Iwan laa saavist og stønnede og savlede og tabte Væsker i alle Ender og Kanter — muligvis kom det til syvende og sidst ligefrem fra hàm, alt det der plaskede og hulkede og sivede herudenfor! Selvfølgelig! Vist saa! Ikke Tvivl om den Sag! Ja! Javel! Fra Iwan — alt det der pjaskede lige her ved Siden af Een!

Digitized by Google

Fra Iwan — alt dette boblende og røde der vask ..

Jo! ...

Ké! ....

Iwan! .....

Javist! .....

Kisssss! .....

Og dermed sov Luschinskij ind.

Nu og da skvat han op af Slummeren, grinende omkring sig med toogtredive Tænder, over de Billeder han havde skuet i Drømme.

Og hastigt klemte han sine Laag til igen, for paany at se Iwan for sig —: Oppasseren helt og holdent opløst til et uendeligt Ocean af Mund-Dryp, Flæb-Vand og Raaddenskab, svulmende og svanger af maalløs og uhelbredelig Jammer, sprøjtende sine Ord fra sig i store Skvalp for at trygle om Naade, nu og da afbrudt af drønende Dødsbrøl — lallende og hviskende og hav-smaskende og skruebuldrende af Kval og Gru og Tænders Gnidsel og Rallen!

Men bagved det Hele sejlede Peter Romanowitsch selv, højt oppe i de flyvende Skyer. Han susede hvislende afsted, af og til lettende sig med næsten fløjtende Fniis.

Hans Blikke flammede svidende lyseblaa frem, her og der, i store, dolkende Zig-zag.

Og hans Latter rullede som en Guderøst igennem Rummet!

Altsønderknusende.

Bragende.

Sejrrig .....

Digitized by Google

Den næste Morgen, Søndag, var Stormen ved at tage til Ro.

Gregorow havde faaet Gnistbefaling om at Øvelsen var afbrudt: han skulde derimod gaa paa Rhed ved Nosi Bé og fylde sig med de sædvanlige tyske Kul. — —

Peter Romanowitsch talte aldeles ikke til Iwan denne Dag. Saa' ikke engang paa nogensomhelst Maade til den Side han var.

Det vil sige —: een særdeles ophedet Lejlighed var der ganske vist, hvor Luschinskij ærlig talt ikke evnede at forholde sig koldt. Og dét med Rette.

Det var nemlig under den i enhver Henseende ekstraordinaire Gudstjeneste, der fandt Sted i Anledning af og umiddelbart efter, at de forgængelige og allerede ret ubetydelige Hunger-Rester af den respektløse Mikael, Lwows Oppasser, var blevne hældte overbord i Tavshed.

Messen afholdtes, for denne ene Gangs Skyld, meget konsekvent, nede paa det tilsvarende lumre Banjerdæk, hvor et Alter var rejst i Baggrunden — rødt som en Slimhinde, af sit Fløjl.

Underofficerer og menige — til hvis oprørske Sind og Færd, de Skurke, hele Talen jo var rettet med Vægt og Varme — fyldte de tre Fjerdedele af Rummet, knælende, masede sammen i en Mængde Rækker lige bag hinanden, alle som Een med deres laadne Nakker vendende opad, saa det hele lignede et uhyre og rygende Dyreskind der laa, nyflaaet, bævrende og boblende, et Stykke ovenover Gulvet.

Digitized by Google

Herr Woldugirow, den velærværdige Zelot-Pope, stod dèrfremme, foran dem allesammen — baade Mandskab og Officerer —: mager som et Skelet, fosforescerende med sit hvide, furede Ansigt ovenover Skægget der væltede ham som Sod ned ad Brystet, med Panden flækket paalangs af den sorte, høje Hue, holdende begge sine rystende Hænder i Vejret, saa Ærmerne gled ned om hans Skuldre, og Armene vaklede deroppe i Luften som to gule Stænger af Os. Bagved ham viftede de fjorten blodige Flammer i Guld-Lysestagerne, som var der brændt Huller ind til Ilden indvendig i ham.

I tyve Minutter hulkede, rasede og stammede han derhenne, med sine rygende Øjne faklende frem i Rummet — svidende Mandskabet over fra Top til Taa med sine Fordømmelser.

Men saa dalede hans Stemme ned tilsidst. Han foldede sine lange Fingre ude i Luften foran sig —:

„Forstaar I det nu!" — sagde han, langsomt, med sin røde Mund flammende midt i Ansigtet — „fatter I det —: at Jeres eneste Vej til Frelse, er den hvide Czars grænseløse Magt! Kun *han* kan strække sin salvede og velsignede Haand ud og sige til Jer:

Lyd mig, saa vil Helvede ikke kunne naa Jer!

Følg mig, og Jeres Liv her paa Jorden vil blive langt og lyst, Eders Dage vil samle sig i Glæde!

Elsk mig, saa vil Paradisets navnløse Salighed tage Jer i sin Favn, Guds smilende Øjne vil kalde Jer til sig, Guds kæmpestore Hjærte vil være Jeres Hjem og Hus!"—Woldugirow foldede sine Hænder og spændte dem over sit Bryst. Hans Aasyn lyste opad, et Nu. Hans kulsorte Øjne var lyseblaa af Glød.

Digitized by Google

Mandskabets Nakker løftedes.

Der gik længselsfulde Sukke og Hulk fra deres Rækker.

Men saa skiftedes Popens Ansigt paany —:

„Paradiset?! Evigheder af Lyksalighed?!" — sagde han, og hans Røst var pludselig bleven hæs igen, hans Aande krøb stønnende hen igennem hans Ord, han rev sine Hænder løs fra hinanden og druknede sit Hovede deri — „Hvor vover jeg at tale om Guds Rige til *Jer*?

Jer — der er besudlede af Helligbrøde, af Døds-Synd! Jer — der formasteligt har knurret imod Gud Herren den evige selv! Ve Jer! I der har forglemt, at saadan som Kejseren er hellig og ukrænkelig, fordi han er Guds Statholder paa Jorden — saadan er ogsaa Jeres Officerer helliggjorte: fordi de er Czarens Redskaber! Fordi de er Guds Tjeners Tjenere! Og *dem* har I løftet Jeres Haand imod? I har hvæsset Jeres Tænder imod dèm? Og til *Jer* er det, at jeg har talt om Himmeriges grænseløse Fryd?! Om dets evige Glæde?!

Raser jeg da?

Har da ogsaa jeg selv et Nu forglemt, *hvordan* I har handlet?

Mindes jeg slet ikke mere at hver eneste Matros, som en Officer tager sit Blik fra — hans Vej vil blive dunkel! Hver den, som en Officers Hjærte vender sig imod — synker hen i usigelig Jammer! Hver den, som en Officers Mund siger Forbandelser over — hans Sjæl er naadeløst fortabt, gusten af Gru vandrer den hændervridende nedad, evigt ned, ned mod den evige Kval!

Digitized by Google

Se, Matroser — jeg ler ad den Smerte som Mikaels Død i Sot og Sult voldte ham! Thi intet at regne er dèn Pine — imod det der venter ham!

Se, Matroser —: men min Mund blegner, naar jeg nævner *Helvedes* Navn! Mine Blikke flakker og falder som forkullede til Jorden, mine Hænder skælver og brænder, mit Hjærte skriger og bliver hvidt!

Thi ingen levende har nogensinde rummet, hvad maalløs Jammer det kogende Dyb gemmer til Oprørerens Sjæl!

Med svidende Ild bliver hans Navn strøget af Dagenes Bog!

Hans Liv hører de evige Rædsler til!

Gud kender ham ikke mere! ....."

Peter Romanowitsch klemte sine Hænder sammen og stammede, han fornam sit Hjærte røre sig som Luer — og uden at vide det drejede han, et Sekund, sine Blikke henimod Oppasseren —:

Iwan laa midt i tredje Række af Matroserne. Hans Ansigt var løftet, blærende hvidt, med Øjnenes gabende Revner sorte.

Da han mærkede Luschinskij's Blik, sprang hans Arme op over hans Hovede.

Men straks efter brast hans Mund paa viid Gab. Hans Nakke knækkedes bagover. Hans Hænder, Ansigt, Skuldre forsvandt nedad. Som var han druknet med eet. Slettet ud. Som var hans Dag tilende ...

Peter Romanowitsch rev sine Øjenlaag i med et Ryk, og følte dem vaade.

Der gik en Is over hele hans Hud —:

„Ja!" — hviskede han pludselig, knugende sin

Digitized by Google

Hage mod sit Bryst — „Gud se i Naade til dig, Iwan!

Tilgiv du ogsaa mig!

Amen!" .....

Den meste Del af Dagen tilbragte Peter Romanowitsch altsaa i Tavshed og helligt Enrum, nede i sit personlige Lukaf.

Ihukommende Popens Ord om Officerernes Almagt var han vidtskuende og fordomsfri nok, til øjeblikkelig — straks efter Prædikenen — for en Sikkerheds Skyld at slaa den Flacon itu, som Iwan havde drukket af. Kæhæ, Fanden tage mig, selvfølgelig var man ikke Spor af overtroisk, men hvem kunde vide? Maaske var det virkelig sandt, at den Cognac var bleven til Ta'Ngena, bare fordi han havde antydet noget saadant overfor Oppasseren! Og saa var det dog aldeles unyttigt og meningsløst at risikere noget, ved at opbevare den fjollede Bouteille! Hæ! Hvad! Ikke sandt! Hahaha! Jaja: Guds Vilje ske! ....

Allerede tidligt paa Formiddagen havde Luschinskij iøvrigt været heldig nok til at faa truffet en vigtig Aftale med Kaptajn Kabartschschnick, Admiralens Souschef — som kom og mindede ham om den Rapport over Øvelsens Gang, som Peter Romanowitsch skulde aflevere til Partilederen.

Luschinskij var først bleven i høj Grad bestyrtet over denne Mindelse, selvfølgelig —: kæ, sagde han og opdagede først i dét Moment, at han havde jo forlængst forglemt hele den tossede Affære.

Men saa erindrede han i det samme et Par Udtalelser som han havde hørt her og der, angaaende

Digitized by Google

Souschefens ualmindelige Imødekommenhed og Kammeratskabsfølelse.

Og fem Minutter efter var Sagen ganske rigtig bragt i Orden: Peter Romanowitsch behøvede sku aldeles ikke at aflevere den fjumbede Rapport! Ikke Spor, kære Ven, saa vilde Kaptajnen simpelthen sige til Admiralen, at selvfølgelig havde han skam modtaget en større Skrivelse fra Premierløjtnant Peter Romanowitsch Luschinskij, og han havde jo ogsaa personligt besørget den videre, til Dem selv, Deres Eksellence, i en stor, gul Konvolut, jeg ser det Hele saa tydeligt for mig, Herr Admiral, De sad jo her paa Stolen da jeg rakte den til Dem: Mange Tak, kære Kabartschschnick — svarede De mig med Deres sædvanlige Elskelighed, min høje Chef, oj —:

„Vist saa, kære Luschinskij!" — fortsatte Kaptajnen, nikkende med sin Whisky- og Champagne-Aande ind i Ansigtet paa Peter Romanowitsch, lænende sin Kasketskygges Rand i smaa Dikkedik ind imod hans Næserod, fnisende — „Vær De rolig! Ved den hellige Nepomuk, hvad tror De forresten, at Admiralen eller jeg bryder os om de raadne Beretninger!

Jeg inviterer Schæfen paa en Veuve Cliquot (det Fæ, han drikker den desværre u-frapperet: er det Raffinement eller Dumhed, spørger jeg mig selv!) — og dermed er dén Sag ude af Verden!

A propos Bouteille: har De tilfældigvis halvtredsindstyve Rubler hos Dem? De skal faa dem tilbage imorgen!

Tak skal De have! En Hundredrubelseddel!? De

Digitized by Google

har ikke mindre paa Dem? Krøsus! Godt — om fem Minutter skal jeg have den vekslet! Forøvrigt: De forstaar jo nok, at naturligvis var alt dette her Spøg, det jeg sagde om Admiralen!

Selvfølgelig bryder vores høje Chef sig i en eminent Grad om Rapporterne fra sine Officerer! Han venter saa godt som i Spænding særlig paa Déres! Allerede flere Gange har han, gnidende sig i Hænderne, mindet mig om den — jeg ser det Hele komplet for mig —: Naa, sagde han, endnu i Gaar Aftes, han sad paa sin Stol foran Skrivebordet, De veed —: Nu skal vi nok snart have et større Opus fra vores kære Peter Romanowitsch Luschinskij!? — sagde han.

Javel, Deres Eksellence — svarede jeg, med et Buk ...

Vist saa!

Admiralen glæder sig umaadeligt!

Det gør mig næsten ondt for ham, at vi nu narrer ham!

Men vær De som sagt rolig!

Kære Luschinskij —: se, jeg noterer her i min Lommebog, at jeg D. D. har laant disse hundrede Rubler af en kær Ven! Skriver eethundrede R.u.b; l.e.r, ikke sandt! Orden i Alting — og hvis jeg tilfældigvis skulde .... gaa bort, hvem veed, saa har De altsaa dette Stykke Papir at holde Dem fast ved!" ...

Som Følge af dette militære Arrangement pakkede Peter Romanowitsch altsaa hurtigst muligt baade Søkort, Meldingsvaas og Dokumenter sammen, placerede det Hele med Omhu i Bunden af

Digitized by Google

sit Klædeskab, og tilbragte Tiden henne paa sin Sofa, stadigvæk halvslumrende og døsig, med Hjærnen saa at sige svævende et Par Fod ovenover dagligt Vande — men, bortset fra denne Smule Svimmelhed, iøvrigt straalende veltilpas inderst inde, paa Grund af Altings heldige Udfald for ham i disse Dage —:

Hellige Jomfru, hvadbehager! Gid Herr Woldugirow faa en salig Ende, engang naar han ikke vil leve længere, den Engel, som han forstod at belægge sine Ord! En klog Mand, viis og dyb! Aldeles ikke uden Viden om Tingenes indre Sammenhæng! Fuldstændigt rigtigt var det saaledes, det han sagde om at Officererne (der jo, igennem Czaren, var Guds Stedfortrædere her paa Jorden, efter ringe Evne) evig og altid burde tænke paa Matrosernes virkelige, sjælelige Vel — i Stedet for at lade sig forbløffe af korporlige Medlidenheder og denslags! Rent hen i det Blaa var det, at ødelægge sin egen Ansvarsfølelse ved Sødladenheder i saa Henseende! Durk und durk sandt, hvert Ord Popen havde sagt! Tyve, nej halvtredsindstyve Fold vilde Peter Romanowitsch komme til at fordunkle baade Gorkin og Lwow, i hele denne Sag med Iwan, ikke sandt!

Maaske kunde man ligefrem udlede af Herr Woldugirows Tale, at det under disse Omstændigheder vilde være mest af alt Peter Romanowitsch's Fortjeneste, om Gud tillod at Eskadren slap velbeholden hjem! Om Armadaen, muligvis en af de første Dage allerede, med eet snurrede rundt paa Bagbenene, spilede Næseboerene op, og stejlede sporenstregs hjemad for fuld Hestekraft!

Digitized by Google

Hahaha!
Hvad! ....

Nede i Messen, hvor Officererne sad adskillige Timer denne Eftermiddag og Aften — fri for Tjeneste i Anledning af Øvelsens Ophør — greb Luschinskij sig i, et Par Gange, at sidde og lytte af al Magt: som ventede han Minut for Minut at høre Støjen af en eller anden Forberedelse henne fra sit Lukaf.

Hvergang Forstævnen satte Bund og Vægge ned i Bølgerne, gik der et Stød og et Knæk igennem ham, han kniksede Hovedet bagover og hoppede en Smule i Vejret — som var der brat bleven affyret et Skud lige ved Siden af ham.

Af disse Aarsager havde han naturligvis ikke rigtig Tid til at høre efter Kammeraterne, der var saa veltalende idag —: hverken efter Praxin der, som sædvanlig siden Bogduroffernes definitive Overgang, havde fat i en af de unge og prækede sin Moral for ham. Lige saa lidt efter Starck som, knoppet af Sved paa Panden, var midt i en forunderlig Historie om Madame Mura-o-a, den gule Flamme af en Bastardpige, et vidunderligt og altfortærende Brand-Skød! ... Endelig heller ikke lyttede Peter Romanowitsch til Lwow der selvfølgelig, siddende muttersalene, daskende sig selv paa Laarene af Grin og Hik, hvislede ustandseligt op, om hvordan hans Oppasser burde skulde være bleven behandlet, hvis han havde levet endnu, den nidsyge Selvmordertamp! ....

Ak nej!

Digitized by Google

Luschinskij havde sine Øren og sine private Tanker bedre Steder henne end som saà!

Et Moment generindrede han, i denne Sammenhæng, Begivenheden med Kaptajn Nikitjew fra „Knjas Ssuwarow", den selvsamme berygtede Børste og Matros-Æder som han — ganske vist med lidt andre Epitheta — havde fremhævet for Iwan igaar, som et Eksempel paa Ta'Ngena-Giftens Energi!

Ja tak, thi denne Affære var jo alt i alt gaaet til paa følgende Maade —:

At Kaptajnen en skønne Morgenstund fornylig var vaagnet fuld af Bræk, med alle Ledemod flydende af Bylder, og ustandseligt hylende. Hans fordømte Oppasser havde nemlig — saaledes som det kom frem ved Forhørene: hos en eller anden gemen Ramatoa-Tøs inde fra Nosi Bé, der var bleven bedaaret af Matrosens svære Laar og andre, tilsvarende Velproportionertheder —: dèr havde Fyren altsaa faaet opsnuset en Recept paa denne meget omtalte Ta'Ngena, og havde derefter hurtigst muligt proberet den paa sin Officer —: skør i Hovedet af Varme, af længe hengemte Gengældelseslyster, samt af de Anstrængelser der fulgte med den Lykke han havde gjort hos Damen!

Peter Romanowitsch havde tilfældigvis selv haft Lejlighed til at beskue Kaptajnen et Par Timer efter hans Død: oppe i Tindingen sad det blaa Hul af Revolverskuddet, hvormed han havde afbrudt Giftens Virkninger; men bortset herfra var hver eneste Plet af hans Hud overtrukket med et forunderligt Spy af gult Flodd og grønt Blod, og hans vidaabne

Digitized by Google

Mund lignede mest af alt en Spand med kulsort og blankt Kloakmudder: De veed, det der stinker saa Helvedes! Et nogenledes u-glemmeligt Syn — og en evigt-huskelig Lugt! Jeg gøs, Fanden tage mig, da jeg saa' ham ligge dèr splitternøgen paa det hvide Voksdug i Lazarettet! Hvad!

Har De hørt noget lignende!

Eller antager De, at Iwan i dette Moment er i Færd med at berede *mig* en lignende multicolor Skæbne?

Æv bæv! .....

Det gav et lille Kip i Luschinskij, da han var naaet til dette Sted i sine Fremtids-Gætterier. Han drejede Hovedet med et Ryk: var der mon ikke en eller anden der lige nu havde nævnet Nikitjew's Navn? Hvad? Var der mon ikke?

Han kneb Øjnene sammen og kiggede et Par Skridt hen til venstre.

Dèr sad Dr. Nakinskij krøllet sammen i Sofaen, med Albuerne paa sine Knæ, Hagen paa sine Hænder — ved Siden af Gregorows hendryssende Personlighed.

Lægen havde den Aften anlagt sig en ny Røst, forekom det Peter Romanowitsch. En langsom og stilfærdig Stemme, min Salighed, hvad skulde nu dét betyde? Var det mon Meningen, at andre ikke maatte høre hvad den lærde Herre udlod sig med? Ké!

Og Luschinskij fnisede altsaa ganske sagte, bøjede sin Hals en Smule over tilvenstre, og stivede sit Øre i Vejret.

„Men Sagen *er* ikkedestomindre saaledes!" —

Digitized by Google

bemærkede Nakinskij, hævende sine blaa Stubbe fra Fingrene og nikkende ganske lidt — „Har De endnu ikke set Bunden i det Hele? Har virkelig ikke D'Herrer Lwow, Nikitjew, Kondratenko, Schmidt, Gorkin — og alle de andre som jeg ogsaa nævnede før —: har de endnu ikke overbevist Dem?

Vi er kordialt nok ... hinandens Mikrober, allesammen!

Lwow var Mikaels — og nu er Mikael Lwows! Se hen paa ham, vores fordums kære Timon Wladimirowitsch Lwow! Bliver de Rester af Sjæl vi har tilbage mon ikke rystede: Manden er syvogtyve Aar gammel! Ikke sandt! Han bestod en retfærdig og mandig Duel med Glans for et Aar siden! Han var en Bedstefader for sine Soldater — og takkede Gud daglig, af Stolthed over at være Kriger! Og nu, min Herre —: kan De, ligesom jeg, høre hvordan han gurgler og savler af Fnis og Mord, derhenne i sin Krog?!

Ak jo — og De vil næppe søge at bilde Dem ind, at Lwow er en Undtagelse! Ikke Spor! Hvorfor skulde han dog ogsaa være dét? Vi er, rent ud sagt, Bakterier alle tilhobe! Set fra et medicinsk Standpunkt, er hvert eneste Skib i vores Armada totaliter fyldt med en Røg, en Atmosfære af denslags Smaadyr!

Min Herre —: gennem tusinde aldeles ikke lystelige Overvejelser er jeg naaet til dette Resultat!

Men, paa den anden Side: Jeg sværger Dem til —: Gud har forlængst tilgivet os alle!

De Stakler — siger han, muligvis i dette Moment, til Kristus, sin Søn —: de arme, siger han —:

Digitized by Google

se, de er blevne Mikrober alle som Een! Luften har rigtignok ikke været god for dem paa den Eskadre! De har faaet Lungerne, de har faaet hele Brystet fuldt af Snavs! De er henholdsvis blevne til Stav-Baciller, Raaddenskabs-Mikrober eller Mord-Bakterier, allezusammen! Men har jeg da ikke selv skabt Mikroberne — for at de skulde være Mikrober? — siger Vorherre! ....

Og han har, forstaar De mig, han har Ret!

Allesammen er vi hinandens uforskyldte og angerløse Mikrober — paa hele Flaaden!

Maaske alle Vegne er vi Mennesker saadan! Hvor mange Mord har enhver af os paa sin Samvittighed!?

Kæreste Gregorow —: jeg, Deres edsvorne Læge, videnskabelig Kretiner og Ihjel-Slager — jeg sidder her og spørger mig: hvormange af disse Herrer, som jeg ser her rundt om mig, og som ikke engang mere *tror* paa, at de selv er levende, hvormange af dem har mon *jeg* dræbt —: enten ved altfor megen Tavshed eller ved altfor megen Tale, snart ved Tro og snart ved Mangel paa Tro?

Aa Gud!

Ikke sandt!?" — og dermed slog Nakinskij Nakken bagover, klukkende et Sekund op i Luften — hvadenten han nu lo eller græd, det gale Asen — og hev derpaa sit Hovede forover igen, paany støttende de himmelfarvede Hagestubbe imod sine saa at sige røntgenske Skelet-Fingre —:

„Og svar mig saa, til Slut, paa dette —:

Kan det i Grunden vel tænkes at være korrekt, hvad vores moderne Philantropers Alvidenhed paa-

Digitized by Google

staar: at Krig, paa samme Maade som Fattigdom og Forbrydelser, blot er Atavisme — Tilbagefald til Urtidens Gorilla-Menneske! At de bare er Virkeliggørelsen, Resultatet af vores ældgamle og raa Abe-Længsler efter Druk, Hor og Blod — og dermed altsaa noget, som det upaatvivleligt staar i vor egen Magt baade at ændre, og endog at afskaffe!

Eh?

Eller er Krig, Proletariat og Mord — disse tre grufuldt forskellige og grufuldt ens Søskende, ikke sandt —: er de ikke snarere Guds Sendebud? Tre kritiske Herrer og Mestere, som vi sletintet formaar imod, og som til Opgave har at pille dèm af os af Vejen, der ikke er anvendelige til at leve?

Hvad, Gregorow, tror *De* ikke ogsaa — undertiden?

Og *vi*, min Herre: De, jeg og alle de andre her paa denne Armada, vi er vist netop iblandt dem der er vejede og fundne for lette — af disse trende blodige Gesandter!

Vi duer ikke!

Alle vi Russere tilsammen — vi, Czar Iwan den Forfærdeliges Bøddelbørn, Katarina's og Elisabeth's Bastarder, Sønner af Knut og Forviisninger, Døtre af Fængsler, Pisk og Sibirien, Misfostre af Aarhundreders dyrisk Livegenskab og hundsk Bureaukratisme, ke, Gud hjælpe os —: kæreste Ven, vi vejer vist ikke saa meget som et Duun, er jeg stundum bange for, i Guds, i Livets positive Fremtidshensigter!

Dag for Dag synes det mig mer og mer: at vi repræsenterer blot den Sum af Elendighed — som

Digitized by Google

Menneskeheden altid maa vælte over en Part af sig, for at Resten kan være glad og tryg!

Rusland, højstærede, er Fandengalemig Evropas Mødding — stinkende, fuld af bidske Bakterier!

Aa, Gregorow, vi er, uden Undtagelse, allesammen hinandens Mikrober paa denne Flaade!

Hverken mer eller mindre! ....

Forstaar De mig saa?

Jotak, men — som jeg fortæller Dem —: Vorherre har forlængst tilgivet os! Baade os her og alle de andre, Verden over, der er fattige og fortvivlede og som bukker under i Livet, hører De! Jeg selv har jo sat dem paa Jorden — siger han — for at prøve hvad de var værd. Og nu viser de sig at være Slim og Snot de fleste af dem, de Stakler!, se hvor de skriger og lider! Lad mig skynde mig at tage dem hjem til mig igen! Lad dem faa Lov til at hvile sig ud her hos *mig*, indtil de faar Mod til at forsøge paany — saadan siger Vorherre!

Alt ondt vi har gjort — det har han glemt forlængst; han husker bare vores Smerter — han græder sammen med os, Mikrober som vi er ....

E-é-é-é, ké, kéhé, kæ, hahaha!

Er De *saa* mèd, Gregorow?

Hva'?"

Kæ — skyndte Luschinskij sig at tænke, med en tyk Byldt pludselig midt i Spiserøret, synkende —:

Absolut korrekt!

Vel var man — i og for sig aldeles meningsløst og fjoget — hinandens Mikrober og Mordere her paa dette Skib!

Se nu bare hen til vores egen forfærdelige Iwan,

Digitized by Google

den Skurk, havde han ikke aabenlyst nok søgt at komme sin gudindsatte Herre og Officer tillivs? Det havde han rigtignok!

Nu, i dette Øjeblik, laa Herr Iwan saamænd dernede, gemt et eller andet skummelt Sted i dette Fartøj, og rugede over en ny Bacille-Streg! Her paa denne Skude, hvor Mikroberne fløj omkring saa tæt som Krudtrøg, eller hvad det nu var Nakinskij havde sagt! Fanden-tage-os-tilhobe! Gu gør han saa, denne Iwan! Og hvad mon dét nu vil udvikle sig til?

Mon det virkelig bliver noget i Stil med Nikitjew, føj, hvad?

Eller ....

Og Luschinskij mindedes i det samme et andet af de Navne som Lægen havde nævnet —: nemlig Kadet Kondratenko, fra et af de andre Skibe; denne forhaabningsfulde Grønskolling, der brugte alle sine Fingre et Par Timer daglig til at faa sit eget Skæg til at vokse, eller Matrosernes til at formindskes — hàm, hvem fire af hans egne menige forgangen Dag, mens den unge Mand stod og stirrede i en lang Kikkert, havde moret sig med at kvase om til et Gulvtæppe, rødt og hvidt: de hoppede nemlig, den ene lige efter den anden — selv kede af Livet, de Slubbert-Mikrober — direkte ned i Hovedet paa ham, oppe fra et af Mersene; bogstavelig talt bredende ham ud over en Kvadratmeter Dæk, de Svin, samtidig med at de altsaa ogsaa selv knækkede deres Arme, Ben og Halse, Gudskelov!: midt i Dyngen stak Kadettens Sérør lodret i Vejret, og en af Matroserne var sku falden saa besynderlig, at hans Ansigt ramte lige imod Kikkerten med det ene

Digitized by Google

Øje, og dèr hang Hovedet altsaa fast, helt maset ned over Messingrøret, som om Fyren prøvede for en Gang Skyld at se med Nakken, det arme Kræ, det skulde han hellere have ladet være med!...

Husch!

Hvad!

Var det nu ikke et Par bedaarende Prospektkort at sidde her og beskue?

Og hvad havde Iwan altsaa i Sinde at skænke Een?

Vilde det blive noget der nærmede sig henimod Kondratenko's originale og komplet effacerende Død — eller mere i Retning af Kapt'n Nikitjew's noget skrigende Farvepragt??

Ikke nemt at skulle træffe det Valg, vel?

Haha! ....

Naa, paa den anden Side —:

Ganske vist var der jo selvfølgelig, i og for sig, en viss Risiko for alt dette her! Men, *dersom* Sagerne gik som det var planlagt, og som det burde: saa vilde det jo unægtelig være et helt anderledes Resultat man naaede her! Eet der, fra Iwans Standpunkt betragtet, baade var mere radikalt og mere afrundet, ikke sandt ....

Igen hikkede Peter Romanowitsch i Vejret, ved et Brag — af Bølgerne, som nu, efter den forandrede Kurs, kom ind agtenfra. Larmen løb, rullende og skraalende, hen over Rummets Loft, og ligesom klukkede væk, langt borte, rislende.

I god Tid brød Luschinskij op.

Undervejs til sit Lukaf, langs med Væggen, holdt

Digitized by Google

han den venstre Side af Hovedet fremad, spejdende med hele Høreevnen; og med Cigaretten uden Ild hængende i den samme Mundviig.

Inde i ham var det, som om Blæsten endnu sejlede af Sted for fuld Kraft. Hans Mave gyngede uafbrudt oven over hans Tarme, der skiftevis knudede sig sammen og strakte sig igen — svulmede og sank som Bølger. Javist, lige fra det Nu hvor han havde rejst sig op, dernede fra Messen, var det rent ud sagt, som om samtlige hans buede Indvolde betragtede sig selv som et kompliceret Sæt Vuggegænger, hvorpaa hans Hjærte tulledes sagtelig ind, ggé, ggéhé, é....

Han standsede et Sekund, og gned sig over Panden, for at prøve paa at skubbe den forbandede Blyhue væk, som han hele Tiden syntes at hans Hjærneskal var bleven lavet om til. Han tvang sig til at fnise en Bagatel, og famlede sig derpaa videre frem, indtil han var ved Lukafet —:

„Meget vel!" — hviskede han, slikkende sine mumiske Læber — „Lad os nu se, hvad Mikroben Herr Iwan har kunnet hitte paa!"

Forsigtigt aabnede han Skydedøren en lille bitte Smule: der var ikke en Lyd derinde! Skulde Iwan Fanden gale mig allerede være gaaet derfra igen? saa tidligt? Klokken var jo ikke nær saa meget som i Gaar? Umuligt!

Luschinskij stak Næsen og det venstre Øje ind ad Sprækken.

Lyset gloede gult og betændt — det var næsten som det lugtede lidt sødligt og svinsk, hvad: kendte han ikke den Lugt igen? For Eksempel fra et eller

Digitized by Google

andet der var hændet i Gaar nede i Baderummet, men som han havde forglemt indtil dette Øjeblik?

Han pressede Ansigtet lidt mere ind.

Og opdagede derved, at der ligesom svømmede nogle graablaa Laser af Røg, rundt i Luften.

Det gav et dybt Ryk i ham. Han kom til at tænke paa Nakinskij's Ord om, at samtlige Fartøjer var saa at sige fyldte med en rygende Atmosfære af Baciller. Og pludselig mindedes han dernæst ogsaa, uden at vide hvorfor, Lægens yderligere Bemærkning om „at Lwow havde været Mikaels Mikrob — men nu var Mikael Lwows!"

Hvad var nu dét egentlig for noget Sludder?

Hvordan skulde den afdøde Mikael kunne være Lwows Mikrob?

Kæ!

Bavl og Vaas! ....

Luschinskij rynkede sine Bryn, rev Døren helt tilside, og saa' at han havde visselig naaet tilbunds med sin Plan —:

Thi dèr, lige overfor Tærskelen, paa den fastskruede Stol foran Mahognibordet, dèr sad ....

Kehirrr!

Kisss!

Jo!

Gu var det Iwan! Ikke sandt! Vist saa! Hvem ellers!

Javel, selvfølgelig var det Iwan, den Mikrob! Ja! Dèr sad han! Med sine store, nøgne Fødder; og Brystet vendt mod Døren!

Et Gevær stod inde mellem Benene paa ham. Den højre Stortaa stak laadden og lang, som en

Digitized by Google

grumset og bleg Abefinger, ind ved Aftrækkeren. Hans Krop sad lige ret op og ned, iført sin snavsede og skjoldede Drejlsfrakke, støttet tilhøjre mod Bordklappen, og tilvenstre imod Væggen. Hænderne hang ned til Siderne, som to store, tjavsede Klatter af et eller andet klæbrigt og gult der sivede ud af Ærmerne paa ham.

Men hele hans Hovede var borte.

Eksisterede ikke, ehe.

Var sprængt væk!

Forsvundet!

E-é-é-é!

Der laa bare nogle røde Slimtrevler ned over hans Skuldre.

Og en Stump af Underkæben hang fast ved Halspartiet, dinglende. Tænderne glanede frem af den svulne Gumme, som en Række smaa Klumper af dette samme sejge, gule.

Paa Væggen bag ham og over ham var der en Mængde Pletter, vandklare, højrøde, eller graalige og flossede ....

Luschinskijs Hjærte skred med et Hyl ned igennem Kroppen paa ham.

Han stolprede et Skridt frem .

Stirrende paa Oppasserens Hals og Nakke som, uden Hovedet paa, lignede et mægtigt, frynset og udtraadt Kødrør eller Tarm.

Han følte Lugten derfra, oversød og silende, ramme ham i Maven som et Spark. Han huskede med eet hvad der var hændet dernede i Baderummet igaar. Og begreb i det samme, ved Hjælp af et eller andet grænseløst indvendigt og smer-

Digitized by Google

tende: *hvad* det var Naskinskij mente med, at Mikael nu var Lwows Mikrob —:

„Mord!

Han dræber mig!“ — skreg han derfor, uden selv at vide af det, spjættende ud imod Stolen.

Han mærkede alting inde i sig med et Ryk blive flænget op i Svælget. Fornam sin Hjærne blive pustet ud, kulsort i et Nu.

Hans Arme løftede sig ud til Siderne, og det forekom ham som stod Gulvet, tordnende ham i Nakken, lige ret op og ned langs hans Ryg, som en Væg .....

Digitized by Google

II.

Et Par Timer efter at Luschinskij hin Nat var falden omkuld paa Gulvet i sit Lukaf ved Synet af Iwan uden Hovede paa — blev han samlet op af Brandvagtspatrouillen, stadig bevidstløs, med Mundviigene hvide af Bobler, som en Klud i Ledemodene.

De bar ham ned i Lazarettet — og dèr tilbragte han saa de paafølgende otte Dage. —

Den meste Del af denne Tid anvendte hans Hjærne og øvrige Korpus til ustandselig Slummer.

Han var, med andre Ord, saa godt som konstant borte fra det Hele —: liggende lige ret ud i den fjedrende Seng, med sin spidse Næse op i Luften, og Skægget groende som en blaa Betændelse ud af Hagehuden; med en stor, svulmende Snorkepude dybt inde i sin Pande, og Nakken uafladeligt gennembuldret af Jordskælv, Brøl og Ild.

Nu og da vaagnede han delviist op — med et Skvat og et Hyl, med Nerverne svimlende af en viss modbydelig Fornemmelse af Slinger og Skvulp; og med en gungrende Anelse i Øret om at have hørt eller maaske selv udstødt en Mængde Skrig og Suk: eller havde han mon snakket i Søvne?

Digitized by Google

Han hejsede forvildet et af sine Øjenlaag en Smule i Vejret, blinkede et Nu op imod det hvidlakerede Loft der strammede sig krumt lige ovenover hans Ansigt, forsøgte at dreje sit Hovede, og opdagede derved en Mandsperson i kridhvid Frakke der syntes at sidde permanent her ved Siden af Lejet, med et Par spidse Tænder udenfor Munden af en eller anden Grund og med et lyserødt Glas i sin Haand.

Efter ringe Evne skubbede Peter Romanowitsch Fyrens Arm tilside — pludselig dumpt advaret, ved en Slags vagt Drømme-Minde om, hvor livsfarlige og forgiftige de Sager kunde være, som bødes Een at drikke ombord paa denne gensidige-Mikrob-Armada —:

„Ta' .. Ta' ... Ta' Nge .... Ta' det væk!" — lallede han derfor og rullede sin Nakke paa Puden for at faa sit Aasyn udenfor Drikkens Rækkevidde —:

„Je' vi' ikke!

Gaa di' Vej, Iwa' ....!"

Han mærkede et Par Fingre, der gik hen over hans Pandebrask — og som derved klemte ogsaa hans andet Øjelaag op; og saaledes genkendte han, tøvende, endnu lidt usikker, forfjamsket og angst: at det var nok Dr. Nakinskij der sad her —:

„Hva' er der?" — sagde Luschinskij saa, paa eengang med en himmelhøj Røst — syntes han selv — og tjattede igen efter Pokalen — „la' mig være!"

Men i det samme bøjede Lægen sig forover, satte Glasset til hans Læber og hældte til.

Digitized by Google

Peter Romanowitsch opgav al Modstand; den bitre og ramme Lugt fra Væsken fyldte desuden hans Næse og vakte dunkle Erindringer om Apothek og Medicin oppe i hans Gane — og trods alt vendte han altsaa Øjnene i Hovedet paa sig og hivede en to—tre Slurke ind. Han naaede akkurat at fornemme, hvordan de løb som en krydret og alenlang Ispose dejligt ned igennem Eens tørre Hals — saa tabte han igen begge Laag ned over sine Øjne, sukkede, følte sine Hænder smelte bort: Iwan . . . ingen Hovede paa ... Hjælll — mumlede han, og var dermed paany væk fra det altsammen .....

Imens havde ogsaa Skibet nok at gøre.

Nogle faa Dage efter at Luschinskij var bleven syg, lagde Armadaen nemlig ud til endnu eet af de altfor sædvanlige Øvelsestogter —: forøvrigt et af de allersidste, inden man for ramme Alvor om kort Tid skulde videre, over mod Østen og Herr Morgensol-Togo.

Manøvrerne foretoges dennesinde paa Højden af Maoto-Øen der revnede den lilla Luft med sine grønne og violette, lodrette Klippespir — udfor den vestlige Kyst af Madagascars Nordspids altsaa —: og de formede sig dennegang til en endnu mere end almindeligt oplivet Tur, formedelst den uafbrudte Række af Cykloner der paa denne Aarsens Tid skraalende og hujende forkyndte: at nu var Monsunvekslingens Dage Fandenfløjtemig nær!

Langt ude fra fo'r Stormene frem, Døgn efter Døgn, kredsende, springende, uhyre.

Snart kom de, sydende, fra det grulige Neger-

Digitized by Google

lands Ørkner, med deres Feber og Brand — snart, gysende, fra Sydpolens tindrende Bjærge af Is.

Idag føg den hid, fra Afrikas Tørke og Flammer. Rummet kogtes til Damp med eet, under gnistrende Byger af Sand og Scirocco. Horisonterne disede svimlende hen, i Røg og Pift. Taagerne væltede sig frem. Søerne rejste sig grumt. Skibene stønned i Mulm og Fog. Lyn brast ud — blodrøde Skær i den svovlede Gus. Folkene ravede forrykt i Bælgmørket der faldt ned; med et Gisp rev de Frakke og Skjorte af. Storm og Støv skoldede Øjne, Næse og Svælg. Havsprøjtet bed deri. Bulderet stod som en gungrende Hob deroppe, i Emmen over Eens Hovede — bedøvende, sønderknusende.

Sirenernes sindssyge Hyl flakked hulkende omkring.

Tordenen luskede mumlende rundt.

Bølgernes bragende Slag ....

Men mod Nat segnede Orkanen dønnende hen. Den tav et Minut, baskede sig frem et Nu igen, sukkede klagende væk, blaffed op paany.

Og saa standsed den brat omsider — efterlod Luften stum, hed og tom. Taagerne tyknede og sank bort. Himlen skred frem med eet, dunkelblaa deroppe og dyb, men rød i Vest — som en Verden i Baal. Maanen vandrede ud, som Fosfor og Bly. Gaa til Ro, Manne, skynd Jer til Ro, hvil og sov, Tørnen er forbi ... janok, Herr Kommandør, gid det var saa vel! — Folkene gik tilkøjs, dødstrætte, snorkende i det lumre Vejr; med Øjnene smertefuldt store; deres Lunger skurrede hæst. De skød

Digitized by Google

Tæpperne af sig, under vilde Forsøg paa at slumre; prøvede en Stund at ligge med Lagenerne over sig; men ogsaa dét blev for beklemt. Nøgne kastede de sig, gurglende af Feber og Tørst. Stille, lig nu stille, Kammerat, forstyr mig dog ikke, jeg er træt og syg, mit Knæ gør saa ondt, Saaret i min Nakke væsker og værker ..... ja, ja, men hører du ikke, Broder, hører du ikke: allerede tuder det fjærnt; lyt: gennem Slummerens Fjæld kan jeg skelne de dumpe, ulende Lyd, aa Jesus og Gud, skal vi da heller ikke i Nat faa sovet ..... Og saa kom de jagende paany, langt borte fra, de stigende Hyl. Paa ti Minutter trak Luften sig klam og kold. Cyclonen svang frem igen — fra Sydhavenes Kulde og drivende Is. Rummet revnede med Suk, splintredes til Hagl i et Hvin. Vandene brødes tordnende i taarnhøje Sprøjt. Lynfladerne vaklede rundt, svidende blaa.

Masternes mægtige Brøl stod larmende deroppe, Basuner af Frost og Død.

Skyernes Vægt brast fraadende ned.

Nætternes svimlende Dyb ....

Og Stormene blev ved, enorme, vekslende — svulne af Ild, skarpe af Is.

Bølgerne gik — Døgn efter Døgn — stejle, dundrende og hvidtoppede afsted, kolossale, som et Himálaya paa Rundrejse. Nætter og Dage smadredes sammen til eet skraalende Rod —: mulmsorte af Byger, kridhvide af Lyn, sønderknuste af Torden, flængede paa Kryds og Tværs af Hav, Hagl og Hyl.

Fartøjerne smed sig bugnende, med gungrende

Digitized by Google

Støn fra Maskiner og Skrog, hen over de uhyre, kulsorte Kløfter.

Staalspanterne kremtede hæst.

Luftenes knurrende Hvin ....

Øvelsen var forlængst bleven afbrudt.

Halvparten af Eskadren havde skyndsomst maattet søge Læge og Læ, rundt omkring —: Master var splintrede, Agterdæk raserede, Skruer knækkede, Skodder maste. Og paa Luschinskij's Skib skete det saa, en af de sidste Morgener, hvor Uvejret Natten igennem havde faret allervildest frem, at en af Formersets Kanoner med et Brag sprængte sine Bolte (eller havde en Slyngel løsnet dem i Mulmet!). Med et Knald brødes Stiverne over, Mersets Panser flængtes og i tre dundrende Hop faldt Bæstet ned. Den sønderslog Lyskasteren. Kvasede menig 87 flad og død, uden Tid til et Gisp — han blev tilbage paa Kommandobroen som en Las, med en gul Tarm ud mellem Tænderne. Og saa ramte den Bryst og Hofter paa den lille Sekondløjtnant Wester, der var undervejs op ad Lejteren. Med et Støn sank han ned, Kanonen tværs over sig, bragende imod Dækket. Og da Folk kom til, laa han dér med Laarene knust, i en Pøl af rødt, sparkende vildt med de Stumper der var tilbage.

Men Dagen efter forbarmede Gudherren sig jo omsider — og ogsaa dette Skib fik sin Bekomst.

Javist.

Gud magede det saà (han være takket og priset), at den forvildede Skude endelig slap til at erhverve sig et tilstrækkeligt alvorligt Kniks.

Jaha, selv de menige kunde tydeligt skelne, trods

Digitized by Google

al Udmattelse, hvordan Stempler og Stænger gik med Hik og Hak derinde: Gud straffe mig, Kam'rat, kan du høre det, Ven: stampende siger Maskinen jo: Mange ... Tak, mange ... Tak, mange ... Tak! — En Propelle var desuden knækket og en af Kedlerne nøs grimt — sikken en Svir!

Javel —: den Almægtige skænkede os i sidste Stund et behageligt Havari i de indvendige Dele — eet der, endog paa denne benaadede Armada, maatte regnes for at være forunderligt omfattende og Hvile-krævende, ikke sandt?

Gregorow saa' sig i hvert Tilfælde nødsaget til at stive sig yderligere op efter sine fire Nætter uden Søvn; og øjeblikkelig — Klokken fem en halv Eftermiddag — afholdt han en dødstræt Slinger-Konference med de magre Rester af Overingenieur Levinsohn og sine fem Maskinmestre.

Officerer og Mandskab udtømte paa Stedet deres sidste Kræfter i et fjantet og savltykt Fnis —:

Thi allerede en halv Time efter at Mødet var sat resulterede det i tvende Gnisttelegrammer: eet til Eskadrens Højstkommanderende, det andet til de franske Autoriteter i Diego Suarez; og deri anmodede Kommanderen om at maatte faa Tilladelse til at lægge sig intimt i Ro i ovennævnte Rede for at søge uomgængelig nødvendig Reparation, hvadbehager, og S. u. med det samme!

Yes, værsgod! —

Altsaa fik Panseren Dagen derpaa en kvalificeret Lods ombord, og famlede sig henad Aften i fiint Vejr langsomt ind igennem det smalle Indløb, mellem de to velforskansede, vaabenblinkende Klippe-

Digitized by Google

øer der lukker som et Staal-Spænde for Havnens Vande. Lydløst — bare med en hvid Vandstraale ud af det styrbords Afløbsgat — gled den forbi de svære, brune Landbatterier (Kip, sagde Tricolorerne derovre; og Andreaskorset blafrede blidt til Svar), svingede rundt inde under de høje, gule Brinker der bærer selve Byen — lavede et sagte Ring-Krus i den glatte Sø, og lod Ankrene gaa med et Hvin .... blot syv—otte hundrede Favne fra Land, midt i Bassinet. —

Luschinskij var paa dette heldige Tidspunkt vaagnet saa vidt, at Dr. Nakinskij den næste Morgen — lallende af utilstrækkelig Søvn — erklærede ham udskreven af Laza-Lazarettet —: navnlig, ikke sandt, hvad, særlig i Betragtning af, at der vilde jo nu følge mindst en Uges tvungen Stilleben (hvor kan det være, jeg kommer sku altid til at sige Stille-ben, eller er det bare min forbandede Tunge der ikke gider lystre idag!) paa Grund af dette her Eftersmæk og Havari kort sagt —:

„Men, det er sandt, det havde jeg nok nær glemt, højstærede" — tilføjede Lægen, siddende paa sin Stol dernede i det snævre Rum, med Øjnene næsten lukkede, talende i en rivende Fart for ikke at fristes altfor meget til at falde hen midt i Sætningerne. Men nu vaagnede han en Del mere — „hør, lad mig endelig huske det kære Ven, se her, jeg skriver en Notits paa Papiret, at De skal holde Dem kvartersyg foreløbig.

Tag altsaa jævnlig i Land, hvad, tag altsaa jævnlig i ...

Naa, nej, hør nu, hvad det var jeg vilde sige

Digitized by Google

Dem!“ — sagde han pludselig, bøjende sig nærmere, lysvaagen ved at have faaet fat i det rigtige, paa een Gang mild under de svulne Laag — „hør, kæreste Luschinskij, der er en bestemt Ting, som jeg synes det er min Pligt at .... Hør nu her: De har snakket saa umanerlig i Søvne, under hele Deres Sygdom. Forstaar De mig, Rub og Stub, og det var sku gennemgaaende ikke saa rare Ting ... Er De mèd: Deres Sjæls Vinduer har staaet paa viid Gab fra Morgen til Gry igen, som Kapelportene hist i Diego, hvad. Naa, og det var visselig ikke Myrrha-Dampe der stod ud af Deres Krypter. Navnlig ikke naar Deres intimere Sjæl holdt Justits og Rettergang med Deres arme Hjærne (kære Ven, lad os nævne det rent ud:) angaaende en viss Cognacs-Historie med en viss Oppasser Iwan. Eller á propos den stakkels, forleden begravede Leonid Ssemenowitsch Gorkin. Peter Romanowitsch, hør nu her, jeg er træt og sløj, jeg former mine Ord skidt, og maaske kommer alt dette her slet ikke mig ved, vel? Naa, men alligevel siger jeg det til Dem, fordi: dét er jo *mit* Arbejde under dette Togt, saa vidt muligt at søge at bevare en Smule af Folks Liv og Lemmer. Derfor beder jeg Dem nu om at passe lidt bedre paa Deres Hovede for Fremtiden: thi ogsaa *andres* Velfærd synes jo at afhænge ikke saa lidt af Dères momentane Tilstand, ikke sandt! Jaja, Herregud, vi er jo Mennesker tilhobe!

Ja, kort sagt —“ — og Nakinskij lænede sig tilbage, rokkende langsomt med sine lange Haartjavser — „og nu kommer vi til det vigtigste af det Hele.

Digitized by Google

Jeg tror, kære Luschinskij, at mellem Kammerater som Dem og mig, dèr har jeg Lov til at sige følgende: mens De var syg har Deres ... Mindelser altsaa plaget Dem slemt. Jeg er mere end een Gang blegnet, ved Deres Skrig og Suk .... Men netop derfor er jeg viss paa: at hvis De nu bare vil love Dem selv, at være flink mod Deres eget Helbred for Fremtiden — saa kan jèg til Gengæld love Dem dette: at De behøver aldeles ikke mere at bebrejde Dem nogetsomhelst! Forstaar De mig: hvis det skulde vise sig at De ogsaa i vaagen Tilstand skulde mærke noget til disse Samvittigheds-Udtalelser — saa garanterer jeg Dem, som Læge, Kammerat og Medmenneske, at De kan ganske roligt overhøre og afvise dem alle som Een!

Thi jeg sværger Dem til, at Vorherre er ikke saa ulogisk at forlange, at et Menneske paa eengang skal kunne være Soldat og dog have en menneskelig Samvittighed. Begriber De: for dét er jo den Ting som Gud atter og atter søger at faa os til at fatte: at hver eneste Stand og Klasse har Lov til at have sin egen specielle Samvittighed: Enlige Pigebørn *maa* have Ret til at hore. Krigere til at myrde. Købmænd til at snyde; og Tolstoy har Lov til at skrive om Himlen som han aldrig har været i, ikke sandt! For Vorherre er nemlig ikke Idiot, ikke Spor!

Nuvel!

Det var det hele! ...

Og hvis De forøvrigt skulde faa Lyst til det, nu og da: saa kom De ned til mig, hører De, *naar* De vil: til et Glas og en Ven; luk saa ganske ugenert

Digitized by Google

Deres lille Saffiansæske af en Brystkasse op, og forsøg at dulme Deres Hjærte-Slag i en Fælles Selskab. Kæreste Luschinskij: jeg tør bande paa at jeg har Ret til at paastaa: paa en Armada som denne, hvor Lungerne er fyldte til Randen med Mikrober m. m., dér er Tale sku Guld, men Tavshed langt mindre end Sølv!

Mener De ikke ogsaa?" — sluttede Lægen, bøjende sit Ansigt frem. Han havde en tyk, blaa og grøn Bule som en broderet Snor tværs over hele Panden, fra Stormvejret — og missede med sine sorte Øjne, der havde gule Prydelser i Krogene. Hans højre Skulder hang et godt Stykke for langt ned.

Peter Romanowitsch rejste sig, slatten i Knæene, op fra den Stol hvorpaa han lidt efter lidt var segnet ned under Doktorens Veltalenheds Byrde; han havde radikalt ikke faaet hørt et eneste Ord af hvad der var bleven sagt til ham, men han sad bare og følte sit Hjærte yndig blødt ved Bevidstheden om, at det var for håns Skyld at Nakinskij blev ved at snakke saadan, aa Gud ja, en prægtig Kammerat var denne Læge skam, hvad!

Nu sukkede Luschinskij altsaa lettet og fornam til sin Overraskelse tvende Perler, der langsomt steg frem af hans Øjne —:

„Meget vel! Jeg forsikrer Dem for, hører De, Doktor, jeg lover Dem at — ja, jeg lover Dem paa Æresord at gøre alt hvad De forlanger af mig!

De er en storartet Ven og Kollega, det veed Gud De er!" — stammede han, trykkende Nakinskijs højre endnu en Gang, og derpaa vandrende hen til

Digitized by Google

Døren, stadigvæk med Barmen siddende højt oppe i sin Hals —:

„Det veed den højeste Himmel jeg lover!" — gentog han paany — men mere for sig selv — idet han lukkede Døren efter sig. Og i det samme kom han til at tænke paa, at han længtes ogsaa saa umaadeligt efter Gensynet med de andre Kammerater, ikke sandt! Der var jo gaaet hele otte Dage, saa man havde rimeligvis næsten glemt endogsaa hvordan de saa' ud, disse kære Venner som Gud havde givet Een, hvad!

Ja, vist saa!

Men hvad derimod den rare, gamle, skikkelige Oppasser Iwan angik ...

Luschinskij standsede et Nu paa sin Vej gennem Batteriet, for at hulke en Smule ogsaa ved denne gribende Erindring —: Iwan, ak nej, nej, nej! Ham fik man aldrig mere at se — hvor gærne man end vilde! Han var jo forlængst død og borte — men Nakinskij havde jo selv sagt, at man havde opført sig bravt imod ham nu i den senere Tid, under Sygdommen, Gud være lovet! Ja, den Stakkel: han havde lagt syndefuldt Haand paa sig selv, og Vorherre havde taget ham til sig med Hovedet under Armen — ak, Iwan, du veed ikke hvor jeg er ked af, at jeg kom til at bære mig saa forkert ad imod dig dengang, inden du døde ....

Paa dette Punkt i sin Rørelse var Peter Romanowitsch snøftende naaet ned til sit Lukaf — som han ved denne Lejlighed gensaa' taknemligt, for første Gang siden den Stund forleden, for en Uge siden, hvor han pludselig havde observeret den

Digitized by Google

uforglemmelige Iwan derhenne paa Stolen uden sit kære Ansigt paa!

Luschinskij lod, af en eller anden Grund, Døren blive staaende aaben bag sig, mens han langsomt gik ind i Rummet, gnidende Taarerne væk fra sin Kind.

Han stillede sig svulmende op, et Par Skridt indenfor Tærskelen, og saa' sig vemodigt omkring, løftende Haanden frem for sig i en passende Stilling —: Iwan, min Fælle og Ven, med Smerte og Sorg staar vi atter her, saa at sige ved dit sidste Leje, og dybt greben beskuer jeg paany dette Loft... dette Loft og disse Vægge, som for saa nyligt bar Spor ....

Men ved denne Overvejelse rynkede han med eet sine Bryn og begyndte at kigge rundt, paa en ganske anden Maade end før —: Javist, een Ting var at savne sin Oppasser, og at ville mindes ham med kærlige Ord — men en helt anden, at derfor ønskede man dog ikke at blive erindret altfor hyppigt om ham, vel? Selv den bedste Ven kan komme for ofte i Eens Hus uden Hovede paa, er det ikke rimeligt nok?

Han standsede altsaa paany sit Blik ved det Sted paa Væggen, hvor de røde, graa og vandklare Sprøjt havde siddet og ageret klæbrige Tæger hin Aften.

Han traadte et Fjed nærmere og satte tøvende Spidsen af sin venstre Pegefingernegl ind imod Lakeringen, kradsede let op og ned, for at overbevise sig totalt, om at enhversomhelst Art af Spor nu ogsaa var bleven skaffet virkelig bort .... og da han

Digitized by Google

var bleven sikker paa dét, fyldtes han brat igen med denne smeltende Betagethed, rystede taareblændet paa Hovedet over sit eget Hjærtes næsten altfor ømme Omsorg, og saa' med andre Ord ikke anden Udvej end hurtigst muligt at gribe sin Dolk der hang derhenne paa Krogen, spænde den laadne og haarde Silkesnor, som bar den, omkring Livet paa sig inde under Frakken, sætte Huen tilrette, tage et Par Handsker i Bundskuffen og vandre hen til Chefens Kahyt, for personlig at melde sig rask ifølge Reglementets Paragraf tolv — og paa denne Maade finde Trøst i nye Omgivelser! Ak ja, og han længtes jo ogsaa saa umanerligt efter Kollegerne, ikke sandt!

Aa Gud ja — tænkte han undervejs, stirrende bekymret henover den tomme Batterigang —: og hvad vilde mon Gregorow nu sige til Een, angaaende denne brave Iwan og hans beklageligé Bortgang, hvad?

Eller skulde Oppasseren mon være bleven ikke alene begravet, men endogsaa forglemt — under de sidste Dages altforstyrrende Forhold?

Burde man i saa Fald ikke selv tale ud og tage sin Part af Skylden paa sig — spurgte han sig selv, skrævende over et uventet og ukendt Par svære Bjælker der stod skraat ned til Gulvet —:

Eller var det Eens bitre Tilgift og Pligt ogsaa paa dét Punkt at lystre Lægen og tie stille?

Hvad? ....

Luschinskij snublede over tvende Maskinister der kom slæbende med en svær Staalstang imellem sig, glemte derved sine Tanker, mindedes pludselig sin

Digitized by Google

Længsel efter at gense Kommandøren, den stive Pind — hilste svømmende paa de to Skildvagter foran Kontor-Døren, stivede sine Knæ i Vejret med svulmende Forventninger, bankede korrekt paa —: een .... to-tre, og skred ind, huldsaligt smilende: den kære Gregorow, ikke sandt!

Men saa langt fra at falde i Favnen paa sin Chef og faa et Kys paa hver Kind af ham, forglemte Peter Romanowitsch endogsaa selv helt og holdent sine sødmefulde Ønsker, og svaledes grundigt af fra yderst til inderst.

Javist, naa saaledes!

Ehé!

Kk! —:

I samme Nu nemlig, hvor han og Kommandøren fik Øje paa hinanden — var de begge to ved at dingle omkuld.

Der gik et Rusk over Gregorows Aasyn. Hans Blikke sprang paa viid Gab. Han stivnede, stirrede og gøs ..... og ogsaa Luschinskij selv fornam sit Hjærte gaa i Staa; han tabte sine Arme der var strakt favnende frem, følte sin Hals bulne, og gloede vildt, fuldstændigt lammet ved Synet af Chefen: Herre Jesus, sikken et afgnavet Fjæs Kommandøren havde raget sig til! Næsen hvid, skarp og spids. Kindbenene byldede sig frem. Øjnene i dunkelblaa Huller. Knebelsbarten frynsede ned over en skæv og bævende Mund!

Gregorow slog Hænderne fremefter —:

„Er det Lu..... er det ....!“ — lallede han, hæs, forvildet — „hvorfor har De listet Dem væk fra Laza.....!“

Digitized by Google

Men ved denne Bemærkning vækkedes Peter Romanowitsch brat. Han kom i et Nu ud over sin Lamslagenhed over den andens Ydre. Naa saadan! — Han trak sine Bryn sammen, rystende paa Benene endnu, gispende, og fornam sine Pupiller blive hede og smaa.

„Er De virkelig .... De er altsaa rask, nu?" — spurgte Gregorow videre, synkende, med sine stive Blikke stadig klæbende hen over Luschinskij's Ansigt — men han naaede dog at stikke en skælvende Haand ud til Hilsen — „De er altsaa endelig kommen Dem, hvad! Men De ser .... ja, De ser egentlig ... mere ud til alt andet! Kkké! Det har nok taget slemt paa Dem, den Tid De har ligget! Herregud! Fy for Pokker. Føj. Hvad!

Men det er vel ogsaa snart det meste af en Maaned De har været daarlig, ikke sandt?

Eller ... seks Uger, hvordan er det?.. en Maaned ... seks Uger .... en Maa...."

Peter Romanowitsch slog sine Øjne ned —: Hvadfornoget, tænkte han —: denne Maxim Mikailowitsch! „Seks Uger"! Kæ! Og saadan Een, der ikke engang kunde holde Rede paa, hvorlænge hans egne Officerer havde været syge, gav sig altsaa alligevel til at snakke om Udseende! Gid Herr Gregorow bare havde et Spejl her ved Haanden, saa man kunde vise ham paa Stedet hvor for-Dødenliggende han selv var at beskue! Kkkk! Og saadan en trævlet Strandvasker undsaa' sig ikke for at gøre Bemærkninger om en anden Een, saa skulde dog ogsaa den Onde ...

Luschinskij rømmede sig, og var lige ved at kunne svinge sig op til at være knotten.

Digitized by Google

Men saa havde Chefen aabenbart allerede svedt ham ud.

I alle Tilfælde vendte han sig aldeles ugenert om imod Ingenieur Levinsohn der sad ved Siden af ham, paa en Taburet, med begge Albuer paa Skrivebordet, og Hagen langt nede imellem Næverne —:

„Hvad?" — spurgte Gregorow, med sin mærkelige og nye Røst uden Spor af Gane, drejende sit behaarede Kranium i smaa deliristiske Ryk, gnidende sig fælt over sin svedige Boble af en Pande med den højre Klo, stirrende fjottet ned paa de Papirer der raslede selvstændigt i den venstre — „Det meste af en Maaned, eller seks Uger — siger De! Naa! Jaja! Meget vel! Hvad mene' De? De va' altsaa paa det rene med de Maskine', hvad — eller fik De fortalt mig, hvor lang Tid 'eparationerne vil kræve? En Reservepropelle har vi jo endnu?

Elle' nu gaar vi vel ned for at se de Kedler efter, med det samme?

Er alt mon klar dernede?

Hvad?"

Levinsohn løftede Nakken bagover —:

„Alt klar!" — snærrede han, med sin sorte Fip langt inde i Munden og pjaskvaad; han skelede arrigt — „har jeg nu ikke staaet her i en halv Time bei Gott og forklaret Dem det Hele, at gu er det klart! Det vil sige meschukke, er det!

Klart — spørger De?

Osch, jo, om otte Dage er det klart — og otte Dage senere er det selvfølgelig u-klart paany, har De endnu ikke lært den Melodi efterhaanden, her ombord?

Digitized by Google

Nuvel, kom saa Maxim Mikailowitsch!

Lad os saa kravle ad Helvede til, ned i den forbandede Mistbænk af et Fyrrum og faa en hastig Ende paa den Inspektion!"

Det gav et Kip i den højre Side af Gregorow, som om han vilde gøre omkring og traske afsted med det samme — men saa trak han pludselig sin Haand til sig, strøg sig over Mustacherne, nikkende, glippende med Øjnene —:

„Meget vel!" — bemærkede han langsomt, kiggende rundt, viskende sig op og ned ad de forsvundne Kinder — „Lad os saa kravle ad Helvede til ned i den forbandede Mistbænk af et Fyrrum .. og faa ... en hastig ...." — saa rykkede det igen i hans Hovede, han opdagede med eet Luschinskij der rodfæstet stod et Par Skridt ude til Siden, strakte sin Haand ud imod ham et Sekund, hejsede Øjenlaagene op i Haaret, tabte dem straks efter helt ned igen og slog derefter ud med Armen som i gamle Dage —:

„Godt! Well! Jeg takker Dem! Mine Herrer, lad os nu faa lidt Fart paa det Hele! Det er, under disse Omstændigheder ikke værd at spilde et Minut! Jeg holder af, baade selv at have fuldt op at gøre — og at skaffe mine Officerer det samme og at skaffe mine Officerer det samme og at skaf..... I fire Døgn har jeg ikke luk... jaha, eller siig mig, Herr .. Herr ... Maskiningenieur, har De ikke .. har De ikke forlængst .. lagt Mærke til, at jo mere man har at bestille, des mere naaer man at faa gjort. Men har man kun lidt at skulle besørge, saa bliver ikke engang dét ført til Ende, æh, ført til Ende ...

Digitized by Google

under Forhold som disse .... det Arbejde som man *har* faaet....

Ødddø ...

Mnø ....“ — og han rev pludselig Øjnene op, gned sig i Nakken —:

„Sese!“ — sagde han, lænende sig mod Bordkanten — ,,undskyld min lange Tavshed. Jeg skal sige Dem, mine Herrer —: i de sidste fire Døgn under Stormen fik jeg, for saa vidt, ikke rigtig sovet ud; og i Nat .... Naa!“ — saa smilede han ganske lidt, plirede med sine Laag som om hans Øjne var knastørre, drejede Hovedet et Par Gange for at faa det paa Gled, klappede Levinsohn paa Skulderen, stak sin Haand ind under hans Arm og ravede ud af Kontoret sammen med ham.

Luschinskij blev alene tilbage.

Skæret fra Vandet kom ind gennem de to store, runde Koøjne i Rummets Bagende, laa vrikkende paa Bordpladen og Papirerne dér — og stak ham i Pupillerne. Rappertboltene i Gulvet inde imellem Bordbenene saa' i deres Dunkelhed ud som en eller anden Slags graalige, vorteformede Dyr — og fik ham til at skotte uroligt. Luften steg og faldt sagte foran hans Øren.

Han gloede et Moment efter de to Herrer — altfor betuttet over at være bleven saa komplet forglemt, til at kunne fremføre blot en eneste Stavelse.

Men straks efter fnisede han rigtignok ogsaa tilgavns, fuld af Haan og Spyt, og smed dernæst sin Friskmelding foragteligt fra sig paa Skrivebordet, paany smækfyldt med Erindringerne baade om det Indtryk som hans eget Udseende havde gjort paa

Digitized by Google

Maxim Mikailowitsch — og om det som han selv havde følt ved Synet af højstsamme —:

Den Sut, tænkte han —: den Morder, der ikke generede sig for saa at sige at raabe lige ind i Trommehinderne paa en Kammerat, at man ligger for Døden!

Aa Gud, havde man nogensinde hørt noget lignende af Ubarmhjærtighed og Raahed?! For selvfølgelig kunde det ene og alene være for at dulme sin egen Elendighed, at Kommandøren havde givet sig til at hyle saadan op over en anden Eens!

Ja, fy for den Ledeste ....

Og for fjerde eller femte Gang i Løbet af denne Morgenstund gav Peter Romanowitsch et Hulk og en spinkel Vandstrøm fri Bane — lænende sig med begge Haandballer til en Skyderapport der laa paa Bordet, stirrende ned paa de Blærer og Udtværinger som hans højst berettigede Graadvaadt frembragte paa Chefens Papirer, hvad, ki....: en Hævn, der kvikkede ham en Smule op, indtil han med eet kom i Tanker om, at rimeligvis havde Gregorow fuldstændig aflagt sin tidligere Pertentlighed, i den afrakkede Tilstand hvori han nu befandt sig, og altsaa vilde han sandsynligvis næppe nok opdage disse smaa Ødelæggelser, vel?

Næ! — og Luschinskij rettede sig derfor op paany, saa godt han kunde det, og tørrede sin Hage med Bagen af sin højre Glacé —: nej, der maatte nok en mere energisk Protest til! Hvorfor i Alverden havde man dog ogsaa været saa skikkelig og musefrom før, ikke at svare igen med samme Kød-Mønt paa staaende Fod, hvad, hvor harmeligt!

Digitized by Google

Men, forresten —: der var jo da i og for sig Tid nok endnu, til noget saadant!

Ikke sandt?

Var det ikke i den forbandede Mistbænk af et Fyrrum, at de var gaaet ned nu, de tvende Pragteksemplarer, jo, min sandten: altsaa rejs Dem i Deres hele Vælde, højtærede Herr Luschinskij, og lad os uden et Sekunds Opsættelse følge efter dem og faa en hastig Ende paa den Sag! ....

Ergo drejede Peter Romanowitsch, ved denne Beslutning endnu mere fornærmet end nogensinde før, taarekvalt, endnu engang sit Hovede til højre og venstre — i Fortsættelse af sine ubevidste Imitationer af Gregorows Ord og Væsen for lidt siden. Men ved dette Blik fik han sku en kostelig Idé — og udførte den Fandengalemig, fnisende, lige med det samme —:

„Herutt!" — sagde han, rev Tolden ud af en stor Blækflaske, der stod i et Hjørne af Bordet, og vendte resolut Bunden i Vejret paa den, klukkende om Kap med den, af Grin og af endnu ikke helt standset Graad. Han tværede derpaa den violette Strøms Bølger yderligere ud — hen over Papirer, Tegninger, Skemata, Skitser og Protokoller — ved Hjælp af Kanten af et Trækpapir. Han pustede ovenikøbet smaa pittoreske Bifloder og Indsøer ud i alle Retninger og Himmelstrøg, skabte med en Fingerspids et Kanalsystem mere rigt end paa Mars, forbandt alle større Have med Bugter, Fjorde og Aaløb, byggede Broer med Blyanter og Linealer, fremtryllede et glimrende Isdække paa et Par af Vandene med Dokumenter og lignende — lavede

Digitized by Google

kort sagt hele Bordpladen med Tilbehør om til en nøje Kopi af alle flydende Foreteelser, altsammen paa to eller tre Minutter; knækkede derefter midt over af Henrykkelse, snappede efter sit Vejr, fik fat paa det, bed sig i en Negl af Lydløshed og Sjov, og trippede paa Fodspidsene ud af Rummet.

„Javist, kære Børn, I tapre!

Gudforbarme sig, hvor I passer storartet paa Maxim Mikailowitsch's Ejendele, hvad!

Tillykke!" — sagde han hikkende til Skildvagterne, og var under fortsat Munterhed naaet midt ned paa Batteridækket.

Men dér standsedes han brat, ved at løbe lige ind i seks menige, der stod stillet op med to Skridts indbyrdes Afstand, i blaat Tøj, blanke Knapper, Sidegevær, og blev synede fra øverst til nederst af Fedtperlen, Baadsmand Uschoff —:

„74!" — brølede Underofficeren, ildrød i Hovedet, forandrende Luften bagved sig af Anstrængelse — i en saadan Grad, at Peter Romanowitsch med et Fnis og et Rimp hev sit Silkelommetørklæde op og viskede sig i Ansigtet, for at antyde at han fik den Opfattelse, at hans Næse og Luftrør med eet var bleven til en ganske anden Udførselsvej — „Ak, du Djævel, du Hundetarm, saa dét synes du er at være klædt ordentlig paa! Dét troer du er et passende Par Bukser, naar man skal bevandre fremmede Forter, Bastioner og Landbefæstninger! Sikken en Plet dèr paa Knæet — og det kalder du for Tjære! Løgn og Vaas, min Ven, det er Møg er det — eller bilder du dig maaske ind, at du har mere

Digitized by Google

Forstand paa Møg end jeg, der har været Underofficer i toogtredive Aar, lille Fa'r!

Tag du og æd denne Lussing her — og dén med!"

Peter Romanowitsch studsede og traadte nærmere, glemmende sit Vid til Fordel for sin Nysgærrighed —:

„Siig mig en Gang, De dèr: hvad Fanden er det De staar og fabler om, hvad, Uschoff?" — spurgte han og greb Baadsmanden i et Ærme — „hvad mener De med, at 74 skal besøge fremmede Forter, Bastioner og Landbefæstninger! Digt og Bavl! Gu skal han ej!

Ud med Sproget!

Skynd Dem lidt, Perle, jeg har travlt!"

„Deres Velbaarenhed!" — svarede Uschoff, det fede Asen og Hykler, altid parat til at levere hundrede Ord hvor allerede eet var formeget. Han strøg sit sorte Skæg af Vejen, spyede sin Skraa ud og vendte Øjnene, mens han endnu engang spjættede ud efter 74 — „Se nu her. Sagen er den, med Deres Tilladelse, at disse Slyngler her, sammen med min Unævnelighed og Herr Premierløjtnant Alexej Porphyriewitsch Simoff om et Øjeblik skal afsted, ned til Tanana.... Tana.... eller hvad det forbandede Sted nu hedder, jeg husker det aldrig, ikke Spor! Jo —: Hans Højvelbaarenhed Herr Gregorow har nemlig befalet os at tage derned idag, for at afhente en Kadet og et Par andre, mere menige Desertører som er paagrebne dernede, ved dette forb....."

Mere hørte Luschinskij ikke, for straks da

Digitized by Google

Uschoff nævnte Kommandørens Navn, mindedes Peter Romanowitsch paany sit Ærinde —: hvad Pokker kom det ogsaa hàm ved, om en eller anden Flygtning havde baaret sig dumt ad og ladet sig hugge af de her smaa Franskmænd og deres altfor pralende Tjenstvillighed overfor Czaren! Ak nej, ikke Gnist ragede det ham, men højst vigtigt var det derimod hurtigst muligt at faa Revanche over Hans Højvelbaarenhed Herr Gregorow, Fanden tage min Søster, ikke sandt, afsted, afsted ....

Altsaa skyndte Luschinskij sig alt hvad han kunde, og et Moment senere stod han foran en af de gul-aadrede Staaldøre, der lukkede af for den agtere Reserveskakt ned til Fyrrummet.

Han rev Døren op — saa Bulderet tumlede ned igennem hele Skibet.

Et Nu tøvede han med eet — med lang Hals, Hovedet paa Skakke, Hjærtet pulsende tungt og Brynene rynkede —: ved en eller anden vag men særdeles mørkfarvet Erindring (var det mon ikke noget med Fyrbøder Zwess, hvad, føj for den Onde, jovist, og noget med en varm Stang, jo Tak!) — et Glimt af et grimt Minde altsaa, der pludselig slog ham under en Vesteknap, i samme Moment hvor han lænede sit Ansigt og Overkrop ud over Mulmet i det snævre kvadratiske Rum: saa dybt som var det Trappehullet til et fireetages Hus, saa engt som en Skorsten. De smaa Jærnhanke — der forestillede Trin og som stak ud fra alle fire Vægge under hinanden i en uendelig Række dernedigennem — skinnede hvidligt og blankt. Helt nederst syntes de at være saa tæt ved hinanden,

Digitized by Google

som var Hullets Sider dér ikke andet end et stribret Metalbændel uden Støtte for Foden.

Tre Petroleumslamper lavede tre gule Kugler af Bluss i det sorte Rør —: een her lige ved Mundingen; den næste, halvt saa stor at se til, midtvejs nede. Den sidste var bare en blinkende Prik i Dybets Bund.

Luschinskij lagde Nakken bagover, erindrede sig selv atter engang om den Forhaanelse han havde taalt for lidt siden: Fanden gale mig, Snik og Snak med Herr Zwess og hans private Spid-Historie, ikke sandt, men derimod har Kommandør Gregorow baaret sig kvalmt ad og Hævnen er sød, allons de la patrie, hvad ..... og, saaledes paany optændt af Handlekraft, begyndte han, men langsomt og temmelig famlende, at stige ned.

De tvende Staaltraadstove, der hang løst ned igennem Skaktens Midte, smattede sig bugtende igennem hans Hænder.

Lydene af hans Støvler klappede sagte mens han, vrikkende fra højre til venstre med Overkroppen, med en Fod ud til hver Side, rokkede sig nedad, Trin for Trin.

Luften kogte i hans Øren, tørket og sødlig af Petroleumsflammerne — mere og mere svulm og svær efterhaanden som han kom ned.

Dybt under sig saa' han engang den nederste af Lygterne, som en glødende Spids sad den og sved dernede .... og ved dette Syn standsede han med et pludseligt Gisp, stivede sine Knæ stramme, klemte Fingrene sammen om Tovene til Knoerne spændte sig, og lukkede Øjnene i: javist, ja, nu

Digitized by Google

huskede han .. ja, nu huskede han sku brat, mere end tydeligt nok ,hvad det var for en beskidt og blodig Begivenhed, dén med Zwess: jo, for en Maanedstid siden havde der jo været en lille Krig gaaende mellem den nævnte Gorilla af en Fyrbøder og fjerde Maskinmester Trifon Kalganoff; de drillede og ærgrede hinanden et Par Uger igennem efter rund Evne: Kalganoff sparkede, skældte og slog, satte Zwess til de grimmeste Dele af Arbejdet, lod ham Timer i Træk staa sammenkrummet og rode op i et eller andet viidaabent Fyr, indtil Huden i hans svulne Ansigt brast i fine Rifter af Heden; og Fyrbøderen trøstede sig paa sin Side med at smide med Kullene, naar Mesteren var i Nærheden, saa der føg sneseviis af Splinter op i Øjnene paa ham, eller han kom temmelig hyppigt til at køre ham over Tæerne med sin fulde Bør ved en sjov Forseelse, ogsaavidere i samme Stil. Men tilsidst kunde Zwess ikke vente længere, komplet skør af Ild og af utilfredsstillet Harm, og en skønne Morgen — for en fjorten Dages Tid siden — havde han stablet et Par af disse morderlig tunge Kulspande op over Karmen paa en af Dørene dernede — i det emme Haab at de skulde smadre Hovedet paa Mestren naar han traad ind. Javist, Planen var sku god nok, men Kalganoff slap alligevel. Thi, ledet af snilde Instinkter, kom han netop ved den ene Lejlighed ikke busende ind ad Døren, saadan som han plejede van — men sparkede den op, foran sig; og nøjedes altsaa med at fnise haansk og at aflevere et Par blide Løfter, mens Kasserne buldrende braste ned for Fødderne af ham og slog lange Fliser ud

Digitized by Google

af Tærskelen. Selvfølgelig blev Zwess jo helt kuldret ved dette her Uheld. I et Nu blev han sorteblaa i Ansigtet, af Blod. Han røg lige hen til et af Fyrstederne. Snappede en alenlang Rager der stak ind deri. Og satte sporenstregs efter Mesteren, svingende den hvidglødende Ende af Jærnstangen frem imod ham. Dævel og Død, du Skurk kom her .. kom du her ... kom du bare her .... jeg skal min Salighed ..... Men Kalganoff „kom" Fanden tage mig ikke, ikke Spor, nej, tværtimod: han stejlede omkring, gal af Skræk. Zwess efter ham, hele Rummet rundt. Kalganoff naaede hen til Skakten her, og en to tre begyndte han at vugge sig opad. Zwess stadig i Hælene paa ham, galopperende op ad Trinene, stikkende efter ham med den osende, blaahvide Geit, fire Alen lang ... men saa snublede Fyrbøderen med eet, højt deroppe i Røret, lige paa Nippet til at indhente den anden. Han tabte sin Rager: den ramlede ned og klemte sig fast med et Smæk, med den kolde Ende kilet ind i et af Trinene dernede; den blev staaende og dirrede, med den røde Spids midt ud i Skakthullet. Men i samme Nu havde Kalganoff set sit Snit, deroven fra: han foer de Par Trin ned, klemmende sig fast med Hænderne, og knaldede begge sine Støvlehæle af al Magt ned i Skallen paa den anden. Med et Brøl mistede Zwess Fodfæstet og skvat ned, lige imod Ragerens gloende Stump ..... Mesteren hørte, pludselig bævende, den Lyd det gav: et svirpende Gys og et Flæng, et Hyl ... og saa var der stille med eet .....

Luschinskij prøvede et Sekund paa at fnise en Smule.

Digitized by Google

Han lagde Hovedet bagover og tænkte et Øjeblik paa at kravle op igen hurtigst muligt .... men saa huskede han paa, at det var jo netop undervejs *opad*, at Zwess havde snublet, hvad, føj, var det saa ikke meget bedre alligevel at komme ned i en Fart, og blive af med hele den brankede Mindelse ved at faa sine egne Affærer arrangerede ...

Han trak Vejret dybt, og rokkede altsaa videre nedad —: jo, min Salighed, nu vilde han sku have sin Hævn! Intetsomhelst i Verden skulde mere forhindre ham i dét, vel? Det manglede sku bare! Trip-trip-trip, se saa, nu bare tre Trin endnu, og saa er vi her .... Fy for Pokker til Lugt hernede, holder de sig mon stadigvæk svedne Tarme til at fyre med i Stedet for Kul, hvad, kiss, nuvel!

Det uhyre Fyrrum, der strakte sig igennem Halvdelen af Skibets Længde — snævert, med svimlende, skraa Vægge der foroven nærmede sig til hinanden, som var de ved at styrte sammen over Issen paa Een — forekom Peter Romanowitsch aldeles at ligne et gigantisk Ligskrin, joho, og af dén Grund var det formodentlig, at De Herrer Fyrbødere altid var saa kadaverisk og dødbringende anlagt i deres Vid, hvad, uf for den Onde, ikke for en Milliard skulde man faa hàm til at indlade sig paa at skulle forblive Maaneder igennem hernede, Dag ud, Nat ind ....

Den svulne, oversøde Stank af Os og Fedt gjorde ham pibsur i Munden, lagde sig besk og klumpet ind i Brystet paa ham, og fik Luften til at se blaalig ud, som endnu en Mindelse om Zwess og andre Arter af Raaddenskab, Grav og Fordærv.

Digitized by Google

Endskøndt Fyrene selvfølgelig maatte være slukkede idag, siden de skulde inspiceres — syntes det lange, smalle Tag ham at dingle og rave af Hede. De kolossale, runde Mundinger af Ventilatorrørene stod kulsorte deroppe, her og der. Han bøjede Ansigtet deropimod et Nu, fornam paa sine Kindben det svage Pust af en fjærn Svalhed, og hans Øre fyldtes med den dumpt kogende Lyd derfra — —: Ja, ja, kog og syng, alt hvad I kan, I vældige Struber deroppe! Nyn og fortæl, alt hvad I veed, om Himlens velsignede Luft! Spil for de Stakler der lever hernede, Aar efter Aar, borte fra alt — som sad de, slagne i Jærn, i de drivende Fæstnings-Kældre, under Peter-Pauls Milliarder af Sten! Oh, fløjt dem Solens Melodi af Vind og Lys og Ozon — af Morgen, Middag og Kvæld! Hvad, ikke sandt, aa Gud, I arme, forladte, I Dybets elendige Slakker og Aske!.....

De hvidblaa Nernstlamper drejede sig langsomt og lidt, i deres usynlige Snore. Som grimme Gopler af Ild svam de trægt i den tykke Atmosfære.

Endnu engang mindedes Peter Romanowitsch dèrved, for et Sekund, den afdøde Hr. Zwess og hin hvide Blomst paa Spidsen af Ragerkvisten, som Fyrbøderen altsaa havde inviteret Kalganoff til at nyse ved — men som han selv tilsidst var kommen til at snuse saa altfor ivrigt til, ovenikøbet med den forkerte Ende, hvad, Herre Jesus, det Kræ, jaja, lad ham nu hvile i Fred, hussssch, man bliver tilmed bare slat i Knæene ved at tænke derpaa ....

Han stak ergo begge Hænder i sine Jakkelommer, slentrede obstrueret fremad paany, prøvende paa

Digitized by Google

at synke den slemme Byld der sad ham omkring Adamsæblets Kærnehus — snublede i det samme over en Trillebør topfuld af blanke Kul, benyttede denne Lejlighed til at bande for at slippe væk fra sine forrige Tanker, hostede en Smule paa Grund af det Støv som han slugte under sine Eder, rynkede sin Pande og styrede videre frem gennem Rummet.

Langs Væggene, omtrent i Knæhøjde, sad de svære Jærnlemme til Indfyringerne.

Deres Bolte og Beslag slimede i Lyset.

Luschinskij skelede bittert til dem, fnisede en Bagatel uden at vide hvorfor: Javel, Fanden tage mig om disse Laager ikke erindrede Een om Fængselsportièrerne af Staal og Rust i Peter-Paul, hvad, hehe, meget vel; naa, denne forbandede Mistbænk til et Fyrrum, men hvor i Helvede var de henne, de Herrer Gregorow et Co.?

En Skare Fyrbødere hang osende lige foran ham og spærrede baade Vej og Udsigt.

De støttede sig til deres Skovle, eller til de lange, noksom bekendte Ragere; uden Spor af Tøj paa deres pjaskvaade Overkroppe med Ribben, Ar og Haar. De blaa Lærredsbukser med sorte Knæ bulede sig tomme ned til de sværtede Fødder. Mundene havde de paa viid Gab. Armene havde de tabt ned til Siderne; Aarerne svulmede dunkelt derpaa, som Mærker efter Pisk og Slag. Deres hvide Øjne bevægede sig dorsk og krøb. Deres Aandedræt hørtes, hæst —: med en sagte Rallen stod det harkende ud af Halsene paa dem; det suttede sig dødeligt og dødstræt op og ned igennem deres radmagre Bryst-

Digitized by Google

kasser; det boblede, brast og hev —: som havde de, alle som Een, hernede i det svimlende Staal-Bur, forlængst maattet vænne sig til at trække Vejret paa denne svæklingeagtige Maade: for at kunne kvæles uden altfor meget Spræl, for at kunne drukne og dø med den mindst mulige Kval og Pine i det gurglende Hav: dé, som altid stod fremmest for Tur og Død, om Skibet led Fortræd ....

Peter Romanowitsch masede sine Kindtænder sammen, holdt sin Aande, følte sin Hage blive bleg og kold.

Han gjorde sig specielt tynd og flad, gik paa Fodspidsene, stirrende lige frem for sig ..... slap saaledes igennem Klyngen, og trak først dèrefter Vejret paany —: Nuvel, sese, dèrhenne, endelig ....

Chefen og Maskinmestrene stod i Halvkreds foran et af Fyrstederne. Dets Laage var aabnet. En bred Planke stak ud derfra. Der var Lys derinde — saa' Peter Romanowitsch da han bøjede sig ned, pludselig optaget af disse Mærkværdigheder, og derfor opsættende sine Planer for endnu en lille Stund.

„Er ... er Maskiningenieuren derinde?" — spurgte han.

Ingen svarede.

Men samtidig opdagede han selv —: dybt inde i Ovnen, der ligesom var i Glød og Flamme, javel, dèr laa Levinsohn, som i et Krematorium, nøgen, paa Ryggen, udstrakt paa Brædtet der hvilede paa den graa, vældige Rist.

Luschinskij kiggede lige op i ham, og fik øjeblikkelig Munden fuld af vaadt: aa Gud, Herre Jesus, saadan ser altsaa et Menneske ud fra neden!

Digitized by Google

Ingenieuren rejste sig en Smule overende derinde, med en Glødelampe i den venstre Haand, og gav sig til at skrabe løs paa de svære Vandrør der gik i Mængdevis paalangs i Ovnen, oppe ved dens Loft, skraat opad bagud. Der var aabenbart bleven pumpet Vand op i disse Rør, observerede Peter Romanowitsch —: for Levinsohn harkede og spruttede for To, mens han kradsede med sin Lommekniv. Luschinskij forstod, at der var altsaa, med andre Ord, sprunget Revner og Læk i Rørvæggene, og dém var det Ingenieuren nu var i Færd med at konstatere Beliggenheden af, ikke sandt: javel, men dét var sku i og for sig kun en daarlig Aarsag for en anden Een, til at forglemme de sørgelige Rifter som denne Herre plus Kommandøren havde revet i Eens egen Rørthed, vel, ké, hvadbehager, kom altsaa herutt af din Peter-Pauls Celle, du grulige Karl ...

„Godt!" — blev der raabt derindefra, i det samme, med et klangløst Mæle. Meget vel, tænkte Luschinskij —: javist „godt", nu arriverede nemlig Revanchens Stund med Satisfaction ...

Et Par Fyrbødere kom til; nu bøjede de sig over Planken; deres Rygrad sprang frem — som en krummet Knortekæp, som en Rundsav takkede den sig op af Kødet paa dem; de greb langsomt fat med deres uhyre Næver uden Negle, gav sig til at hale forsigtigt i Brædtet der lidt efter lidt droges ud igennem den snævre Aabning — og et Øjeblik senere stod Levinsohn midt i Halvkredsen.

Luschinskij stak sin Arm ud, trængte sig frem, og vilde til at skraale op.

Digitized by Google

Men saa saare hans Blik havde naaet Ingenieuren — forglemte han fuldkommen sine Hævnplaner.

Hans Hjærte gav ham et Næveslag i Brystet — ved det Syn han saa'.

Han tabte Vejret med et Hik.

E-é-é....

Thi forrige Gang han havde set Ingenieuren nøgen — for en fire Maaneder siden, i de fordums Dage ved Tanger, naar Levinsohn pralende tog sine daglige Bade, springende ud fra Kommandobro eller Raa —: da var han bred som en Mur over Skuldrene, havde Arme som Bomme, høje og snorlige Ben, haard som Jærn overalt, med en Mave saa fast og flad, hvor Bugmusklens nedre Kant saa's som en Fold af en Pansersærk —: nøjagtig som paa de gamle Statuer, mine Herrer — plejede Levinsohn selv at sige —:

men nu,

hèr,

hvor Ingenieuren møjsommeligt rejste sig fra Planken, grumset af Aske og Vand, med Fjæset skævt og blisset, Halsen vind og krum, Skuldrene skraa og hængende, med Knæskallerne som Knyster ind imod hinanden, med de knudrede Laarknokler synlige øverst oppe som rødkantede Svulster .... og foran hans bulne Vom, hvor Huden hang jordslaaet, som havde han været begravet i Muld i mange Dage, dér blærede sig hans grulige Kød som en Hob af uhyre, forfærdende Orme —:

Ja, ved dette Syn sprængtes Luschinskij's Hjærne med eet af denne eneste Tanke, stejl som et Hyl —:

at saaledes saa' altsaa en af de Mænd ud,

Digitized by Google

der for fem Minutter siden havde tabt Vejret ved at beskue hàm, Peter Romanowitsch —: aa Gud, men hvordan maa jeg da selv se ud, hvorda.....

Under disse Omstændigheder stavrede Luschinskij blindt, rent instinktivt, hurtigst muligt, lallende, ud mellem Fyrbøderne der klæbede sig i Kreds rundt om Stedet.

Han skyndte sig snublende hen til Stigerne der førte tilvejrs, hulkende kravlede han op, glidende paa Trinene, dinglende, vild — og naaede, uden at vide hvordan, til sit Lukaf.

Og dér — segnet om paa sin Sofa, med Nakken hængende ud over Kanten af Pølen, med sit Hjærte hakkende helt om i Ryggen paa sig — dér opdagede han saa, lidt efter lidt, jaget af Gru, det første Glimt af den Sandhed, som denne Morgenstund allerede havde givet ham to Antydninger af —:

Det faldt ham nemlig pludselig ind, at nu forstod han vist den egentlige Grund til al den tindrende Arrigskab der var paakommen dem allesammen i de senere Maaneder, hver eneste Gang de bare fik Øje paa hinanden! Javist, aa Gud, aa Jesus og Maria .... Ja, ké, nu var han, nu var han, kéké, nu var han sku ude over enhver Uvisshed angaaende den Sag!

Forklaringen var simpelthen den at man gjorde sig gal i Skallen, for at dække over sin Angst! Javist! For at skjule og glemme, at man var bange for at man ogsaa selv saa' omtrent lige saa bedærvet ud, som de andre! Selvfølgelig! Aa Gud, aa Gud ... ja, ja, hver eneste Gang man bare strejfede en Kammerats kadaveriske Fjæs med sit Blik,

Digitized by Google

saa fik man en gemen og forfærdelig Anelse om, at al denne Væmmelighed som man saa' dér: den var vist bare et kridhvidt og bullent Spejlbillede af Eens egen, personlige Ormefuldhed! Ja, ja, og derfor var det, at Eens Selvopholdelsesdrift allarmerede saa rasende — derfor var det at Eens Hjærte tudede af Had, hver Gang den Slags Hentydninger blev stukne Een i Næsen! Javist! Ja! Ene og alene af den Grund var det, at man altid laa paa Lur efter hinanden, tævede hinanden, snigmyrdede hinanden! Ene og alene af den Grund var man hinandens ... Mikrober som Lægen havde sagt: man vilde restløst udrydde disse Fyre, der beviste Een dagligt hvor græsseligt man selv var redt til!

Ja!

Aa Herre min Gud, løs op, løs op!

Lad mig i Naade komme hjem til dig og din Favn!

Tag mig væk fra alt dette her, som er Rædsel og Vanvid og Død! ....

Peter Romanowitsch slog hulkende sine Hænder op i Ansigtet paa sig; han sad, med Albuerne paa sine Knæ, rokkende frem og tilbage; han følte Taarerne der var ganske varme naar de kom ud mellem hans Fingre, men paa Haandens udvendige Side var de allerede kolde og raa; han jamrede sagte.

Ja, ja, nu begreb han fuldt ud, først nu: *hvor* grufuldt og dødeligt det altid havde været for ham, at se paa de andre! Nu først forstod han den dybeste Bund i sit og Gorkins indbyrdes Slagsmaal og Had! Nu først fattede han den allerintimeste Aarsag til at Lwow dræbte Mikael, og til at han selv ....

Digitized by Google

Men hvàd, ja, men hvàd skulde han for Fremtiden da gribe til?

Hvordan skulde han bære sig ad, for at undgaa Synet af disse Kammerater, der straks stod Een efter Livet — og som man ogsaa selv vilde blive svimmel og morderisk af at betragte!

Havde de mon ogsaa ... hvad, havde mon ogsaa dè gjort den samme Opdagelse, som han nu var naaet frem til?

Var det derfor, at han ikke havde faaet Øje paa en eneste Kammerat endnu, i hele den Time der maatte være gaaet siden han forlod Lazarettet — og var det af den Grund at ikke en eneste af hans Venner havde besøgt ham, mens han var dernede, hvad, var det?

Men kunde man da ikke blive enige om — lidt efter lidt, i alle Tilfælde — kunde man ikke aftale allesammen, at man burde holde sig for sig selv, at man skulde undgaa hinanden ....

Kunde man ikke det?

Lægen havde jo ogsaa givet ham Ordre til at hvile sig, til at tage hyppigt i Land. Og der var jo Ferie for dem allesammen, for nogle Dage i det mindste, mens Reparationerne stod paa! Og om ganske kort Tid skulde man jo videre, over mod Øst, bort herfra, væk fra alt dette her! Aa Gud være lovet, javist! Ikke sandt! Hvad! Kéké! At blive færdig med denne afskyelige Ventetid, at komme ud i rum Sø, se de vekslende Dage i Møde, hvad! Jo, jo, selvfølgelig, naturligvis, absolut, det maatte kunne gaa! Man maatte kunne finde Midler til at blive fri for Synet af hinandens Modbydelig-

Digitized by Google

heder, hinandens flæbende Fjæs, hinandens bulnende Øjne ....

Luschinskij, der endnu sad paa Kanten af sin Sofa, rejste sig pludseligt op, da han var naaet til denne Tanke; han skelede til alle Sider, gik paa Fodspidsene hen til sit Skab, drejede Nøglen sagte op og krammede sit Barberspejl frem. Endnu engang kiggede han omkring sig, saa stolprede han tilbage til Divanen, tøvede et Nu, smed det runde Glas fra sig hen paa Mahognibordet, lænede sin Nakke tilbage mod Væggen, strakte pludselig Armen ud igen, fik fat i Spejlets Haandtag paany, satte sig med et Ryk overende, klemte sine Øjne til, holdt det op for sit Ansigt, fnisede brat, smækkede sine Laag op — og saa'.

Hans Hjærte brast med et Suk.

Han mærkede Metalrammen glide glat ud af Fingrene.

Og saa opdagede han med eet, noget efter, at han sad endnu her, helt foroverbøjet, med Hovedet nede mellem Knæene, fnisende, ragende rundt paa det ru Gulv med Ryggen af sine Hænder.

Han kom paa Benene i en Fart, satte sin Hue paa Hovedet og naaede hen til Skydedøren.

Men dér standsede han, gjorde omkring, samlede Spejlet op — og gav sig derpaa, langsomt, til at bekigge sig nærmere deri. Bag Billedet af hans Ansigt stod Koøjet rundt, dybt og blaat derinde. En hvid Sky gik forbi —: gaa væk og lad Solen skinne, ké!

Jaha — tænkte han, af en eller anden Grund fumlende omkring ved sine dunkle Tænder med et Par lyseblaa Fingerspidser — kssss!

Digitized by Google

Sikken et straalende Helios-Fjæs saa interessant, hvadbehager!

Ak Gud, eller husker De endnu at Eudoxia altid beundrede mit Gebis af Porcellænsfliser og Perler!

Javist, og sikken et nydeligt Ansigt man har nu, saa indtagende, frisk og belærende, hvad, har jeg ikke Ret ad Helvede til, min Ven!

Eller, svar mig, højstærede, hvordan er det: Dé har jo ikke set Fyrbøder Zwess efter hans spidse Død, har De vel? Eh bien, men i Stedet for har De maaske .... siig mig, ja, hør nu her! Jo, har De derimod tilfældigviis ... har De nogensinde været i den mærkbare Situation at kunne betragte en kær, men politisk anlagt Bekendt og Fælle, naar han kommer ud igen, efter — i Anledning af en eller anden Tale eller Artikkel eller Bog — at have faaet Lov af Staten til uforstyrret at rekreere sig fem eller seks Aar nede i Fæstningskælderne i Peter-Paul eller andetsteds af samme Kaliber, hvad, ikke dét — men *jeg* har! Fanden tage mig —: jeg hàr engang set saadan en Fyr. Han havde kukkeluret dernede i Bælgmørke, min gamle Skolekammerat Daniel Barisitsch Karsoff, fem-seks Somre og Vintre i Mulm og Nat, toogtredsindstyve Maaneder igennem. Grundvandet skvulpede melodisk ind til ham, op igennem Gulvet; det kildrede ham skælmsk op og ned ad Læggene saa saare han forlod sin Sovebriks. Tænderne skred lidt efter lidt ud af Gummerne paa ham alle som Een, detvilsige: de dunstede væk peu om peu af Mug, Stank og Kloak; de forsvandt, gjorde de, efterhaanden — og efterlod sig bare en grønlig Svulst Munden rundt. Han hørte forøvrigt

Digitized by Google

ikke en menneskelig Røst i dèn korte Tid — Dag og Nat derimod konverseret paa det yndigste af Rotter, Lus og Skimmel, hvadbehager ..... og da han saa slap ud igen, ved et eller andet Tilfælde som jeg ikke erindrer mere, saa skulde De have set hans Aasyn, da han pludselig mærkede at han ikke engang kunde huske at tale! Han følte desforuden selv, uafbrudt, den blaalige Pest der svumlede ud af hans skøre Kæft — han brækkede sig dagligt hvergang han havde spist, saa fuld var han indvendig af Osen fra sine egne Ekskrementer, der maanedsviis ad Gangen havde delt Værelse med ham i en Spand uden Laag. Javist, uden Spor af Kød i Kinderne, og med Huden dunset og koloreret, saadan som det passer sig for Skuepladsen for et aarelangt, hver Døgnets Time genopfrisket Slagsmaal mellem Sult, Savn og Sindssyge! Hans Øjne savlede sørgmodigt og gult deroppe under de fede Saar der agerede Laag — jovel, de flæbede sku Materie hver eneste Gang de mødtes af Dagslyset ..... é-é-é, ak Daniel Karsoff, éhé, tsé, kksss! Kkkk! Javel! Saadan saa' jeg dig engang, for mange Aar siden, derhjemme i Sankt Petersburg, og jeg glemmer dig aldrig veed Gud; og nøjagtig ligesaadan ser jeg altsaa selv ud nu, jeg bemærker det jo hèr i Spejlet, hvad, ikke sandt, jo vist! .... Eller nej, bedre endnu, nu opdager jeg først det Hele, nu ser jeg med eet den rigtige Lighed: det er jo Zwess jeg ligner! Jaha! Saadan saa' Zwess jo ud, da de fik ham halet op fra Stangen dengang, javist: med Munden siddende nede under Hagen, af et eneste Hyl. Med Øjnene revnede af Blod, Smerte og Død.

Digitized by Google

Med Næsen kridhvid og kort — af dét som han havde naaet at føle i dèn eene Brøkdel af et Nu inden Livet gik svirpende fra ham, ok jo, jaha, kéhé! Jo Tak! Hvadbehager! Ja vel! Kkk! Kæ! Me-me-meget godt, té, hvad! Llffff! Naa saaled..... og hvad vilde mon Eudoxia sige, om hu' saa' me' nu .....

Luschinskij indtog paany en ufrivillig Plads paa sin Sofa, klattende sit Spejl ud af Fingrene, gemmende sit bedærvede Fjæs i Hovedpuden. Hans Lunger klemte Hjærtet tyndt i Brystet paa ham. Alting i ham blev til Vand og Jammer med et Gisp, hans Ansigt blev pjaskvaadt i et Nu, og han hulkede vildt —:

Ja, som Zwess og Daniel Karsoff, aa-haa, de arme, de Stakler, de Dræbte!

Aa, hjælpe-pe-pe mig Gud!

Høw-høw, Eudoxi-hoxia!

Aa-haa-haa!....

Han stak Benene langt ud fra sig, følte et Moment sine Fodspidser skrabe bøjede imod Gulvet; kaldte — uden selv at forstaa hvorfor — paany Fyrbøderens og Skolekammeratens Ansigter frem for sit Minde, for at de skulde hjælpe hans Barm til forløsende Graad, og saa smeltede det altsammen væk fra ham, det dulmede hen, han daanedes bort, han løstes op, forsvandt, gled sagtelig ud, blev til Taage ..

Og Drøm ...

Og Forglemmen .....

Men saa skræmmedes han op, tilsidst, ved at høre hastige Skridt udenfor sit Lukaf.

Digitized by Google

Han smat op fra Divanen, forsøgte at bringe sit Vejr endeligt i Orden, masede med begge Næver hurtigt ned over sit Aasyn, stirrede forvildet hen paa Haandtaget, fornam sine Øjne bulne og svampede — og afventede hikkende hvad der vilde ske.

Og saa blev Døren bralret op.

Premierløjtnant Simoff ravede ind, kridhvid — daskende med Arme og Ben.

Han kiggede lynhastigt rundt i Rummet, skød Døren til bag sig, tyssede med begge Hænder og gled lydløst ned paa Sofaen, ved Siden af Luschinskij —:

„Hør, hør nu her, hør engang, kæreste Peter Romanowitsch!" — stammede han, læggende sin højre Albu op om Kammeratens Skulder, hoppende i Knæene, slaaende ud med den venstre Haand, leende, med forstyrrede Øjne — „Gudskelov, ikke sandt, at De er kommen Dem igen. Jeg har været henne i Lazarettet. Lige nu. De var der ikke! Godt at jeg endelig finder Dem her! Hører De: jeg kommer for at sige Dem ... for at sige Dem Farvel! Forstaar De: De og jeg har altid været gode Venner, Fanden gale mig, nægt det om De kan. Og derfor kommer jeg her, rent ud sagt for at byde Dem Farvel! Kæreste Peter Romanowitsch, jo, hører De: jeg møder op her for at tage Afsked med Dem! For at sige Dem *Levvel* — forstaar De, De er den eneste som jeg vil fortælle det til! Jeg var nede i Lazarettet, lige før, —: De var der ikke! Gudvære-lovet, at jeg endelig finder Dem her!

Jaha, haha, ak Gud, Herr Luschinskij, jeg kommer simpelthen for at omfavne Dem til Adieu, for

Digitized by Google

jeg ... jeg *kan* Fanden gale mig ikke holde det ud mere! Hør hvad jeg har at berette Dem: i seks Uger har de Slyngler glemt at sende mine Breve afsted, til min Kæreste! Forstaar De mig: jeg opdagede det først i Gaar, rent tilfældigt: jeg var nede hos Gregorow i en eller anden idiotisk Anledning, og dér ligger der en hel Bunke Breve, kylet hen i et Hjørne af Ordonnansstuen, og jeg kender jo da min egen yndige Klo skulde jeg mene, og saa raaber jeg jo op, naturligvis: Fanden skal fortære mig, hvad *er* dette her for noget Svineri, De Skurk — brøler jeg lige ind i Øret paa Skriverkarlen! Satan hente mig, jeg gav ham et Spark lige i *Røven*, forstaar De, té-té .. llffff ....forstaar De, javel, i seks Uger ikke et eneste Ord kommet afsted til Andruschka og saa begriber De maaske, hvordan jeg har haft det siden! Aa Gud, De kan tro .... jeg vil sige Dem, Uger igennem har jeg jo gaaet her og spekuleret Hovedet ud af Kroppen paa mig, for at regne ud hvad det dog kunde være, der var i Vejen med Andruschka i hendes Breve i den sidste Tid! Er De méd: for ikke en eneste Gang har hun nænnet at beklage sig! Hun fortæller bare .... hør her, jeg har visst hendes sidste Epistel tilfældigvis i min Lomme, haha, jeg har bare glemt at lægge den fra mig, ikke sandt ... hør nu her, blot et ganske lille Stykke skal De faa Lov til at høre, Gudværelovet at jeg traf Dem; det er midt inde i Brevet, men De kan jo nok fatte Sammenhængen....: „kæreste Alexej Porphyriewitsch" skriver hun — lægger De Mærke til det: „*kæreste* Alexej Porphyriewitsch": og saa har hun dog ikke faaet et

Digitized by Google

eneste Kvæk fra mig i halvanden Maaned —: ... „ja, kæreste Alexej Porphyriewitsch, min eneste Ven, og derfor føler baade din Mor og jeg jo dine Breve som det dejligste af alting i Verden. Du veed ikke, hvor vi er lykkelige naar Posten kommer med dem, og du aner ikke hvor mange Gange jeg læser dem allesammen; hver Aften ligger jeg her og læser alt hvad du har skrevet til mig, især alle de mange som jeg fik indtil Januar Maaned" (hører De det, Peter Romanowitsch, forstaar De hvor kærligt hun dækker over sin Angst og Sorg, for ikke at gøre mig bedrøvet: „de mange Breve *indtil* Januar" — men ikke et Ord om at hun ikke har faaet et eneste Eet *siden* den Tid, aa Gud, hør nu her, hør nu videre) ..... „i de senere Uger har vi jo ogsaa lært en hel Mængde andre at kende, af Officerskoner, og Kærester og Mødre, og det glæder os jo naturligvis meget. Nu kender vi hinanden allesammen efterhaanden, fordi vi kommer hver Dag paa Postkontoret, for at høre om der skulde være noget til os idag; undertiden taler vi ogsaa en Smule med hinanden, og saa siger vi jo altid allesammen: at vi kan jo saa godt forstaa, at det maa være svært for Jer at faa Tid til at skrive. Men i Reglen snakker vi forresten ikke ret meget — især ikke dem der kun sjælden faar Breve ... aa, Alexej, du veed ikke hvordan de allesammen stirrer paa dem der faar tidt ...." .... hører De, Guds Død, De veed ikke, De veed ikke, De veed ikke hvordan det ser ud inden i mig, de Slyngler der har glemt at sende dem afsted. Aa, Peter Romanowitsch: husk nu paa, at jeg har jo svoret hende til at jeg

Digitized by Google

elsker hende, ikke sandt, jeg har ligget paa Knæ foran hende saa mange Gange, med Hagen paa hendes Ben og har hvisket og leet og kysset hende og sagt, at der var ikke en eneste i Verden uden hende og aldrig nogensinde vilde jeg kunne glemme hende bare i en Time ....

Aa Gud, kender De vel nogen der vilde kunne holde det ud, alt dette her!

Jeg siger Dem, at .... ja, hvad Satan i Helvede rager det mig at være Officer, naar de ikke engang kan besørge mine Kradserier afsted til Andruschka! Sludder og Vaas! ... Jeg veed godt, at det er fejgt af mig — maaske, nej, det vil sige, det veed jeg slet ikke; det tror jeg aldeles ikke: Men jeg veed bare: at jeg *kan* ikke holde det ud. Og det er ogsaa Løgn, at de har Ret til at gøre os til Slagtere! Javist, De kan bande paa, Peter Romanowitsch, jeg gennemskuer sku det Hele, lige fra Ende til anden, Fanden tage mig: derfor er det netop at de kalder os for Højvelbaarne og hænger Guld paa Skuldrene af os og Pynt og Ordner og Pral: bare fordi de vil bruge os som Snigmordere og Skurke og Slyngler for deres egne Formaal! Javist! Haha! Ikke sandt! Har jeg ikke Ret! ....

Hør, hør nu her, De er den eneste som jeg vil fortælle det altsammen, De og jeg har altid været Venner og Kammerater: forstaar De, i Gaar Aftes var der en Kadet — De kender ham godt: Andreas Stern, ham med det gule Haar og Pige-Ansigtet, ikke sandt — han og tre fjollede, forstyrrede Matroser de deserterede i Aftes; de stak af engang i Nat; de kunde ikke taale at høre Lyden af Landet

Digitized by Google

som gror derinde, vel?, og saa flygtede de, er De méd .... men nu, for en Time siden, saa faar vi Telegram fra Tananabozuke, at dér er de blevne huggede igen, alle fire, af den franske Militærstation, ikke sandt, De begriber jo nok! Og saa sender Chefen Bud efter *mig* — Fanden gale mig: er de ikke ligefrem et Varsel fra Gud —: og siger at han agter at sende mig afsted med det samme for at hente dem tilbage, disse Fyre! Forstaar De mig nu: *men jeg kommer aldrig mere tilbage!* Torsk om jeg gjorde det! Veed Gud i Himlen, Peter Romanowitsch, siig De bare at jeg er fejg. Hvad Satan rager andre Folks Mening mig, naar det gælder at komme hjem til Andruschka!

De aner ikke hvad det vil sige for mig, at nu gaar hun omkring derhjemme, hører De, min lille Due og Tøs gaar omkring derhjemme kridhvid i Ansigtet nede paa Postkontoret og dør af Tapperhed, fordi hun ikke nænner at skælde mig Bælgen fuld! Peter Romanowitsch, maaske er det galt at jeg siger det, men jeg vil fortælle Dem: at først nu, under Togtet, da jeg havde været et Par Maaneder borte fra hende, først nu opdager jeg, at Andruschka og jeg vi har aldrig staaet i Forhold til hinanden! Hører De! Vi elsker bare hinanden .... jeg har aldrig kendt nogensomhelst andre Kvinder, for vi har jo været sammen lige fra vi var Børn, vi er jo sammenbragte Børn, det veed De jo godt. Alle mine Dage har jeg vidst at jeg elskede Andruschka, og vi har altid haft det saa vidunderligt med hinanden, jeg kan bare ikke forklare det, forstaar De: naar vi var ude at gaa Tur havde jeg hendes knyt-

Digitized by Google

tede Haand inden i min, Neglen paa hendes Tommelfinger rørte sig saa vidunderligt derinde; hun sad altid ved Siden af mig naar vi spiste, hver eneste Aften spillede hun for mig og sang, saa det var som om mit Hjærte rejste sig op af Fryd og stod og fløjtede Melodien uhørligt med, ikke sandt! Og vi har stundum staaet Time efter Time ude paa den brede Sten-Balkon foran Huset, i de blanke Vinternætter der er gennemsigtige som sort Is, og har stirret ud imod den store Himmels stjærneblinkende Dunkelhed, eller ud over Sneen der blev lyseblaa i Maaneskinnet — og har kysset hinanden uden Ophør: det er altid som om hendes Læber pludselig kommer til at dufte saa usigeligt, naar Nattevinden strejfer hendes Mund! Aa, Gud, naar der var Fremmede, hjemme hos vores Forældre, og vi en hel Dag igennem hverken kunde tale med hinanden eller røre ved hinandens Hænder, saa havde vi hundrede Methoder til at fortælle hvordan vi længtes: baade naar vi snakkede, naar vi drak og naar vi lo! Hører De: oh, Andruschka's Latter! Hun elsker at le, hun ler saa vidunderlig, naar hun ler lyder det aldeles som Kanebjælder langt borte! Hendes Latter er hvid og dyb, hun plejer at kaste Nakken bagover og saa kan man se Latteren rinde svulmende op igennem hendes Strube .. vi har evig og altid været saa glade begge to .... og om ganske kort Tid var det Meningen at vi skulde have haft Bryllup, men først nu har jeg opdaget det altsammen.

Aa Gud, men nu flygter jeg. Det er min Plan — for jeg har lært en Smule dansk engang, i København og Fredensborg — og saa flygter jeg ned til

Digitized by Google

de norske Missionærer, en halv Snes Mil syd for Tananabozuke, og jeg kommer aldrig mere tilbage her paa Skibet ...

Hører De, Peter Romanowitsch, jeg veed det godt, og jeg sværger Dem til: at jeg *har* Ret til at gaa hjem til hende ...

Ikke sandt, naar man bare har elsket en eneste Kvinde i sit Liv! ...

Og husk, at vi har aldrig staaet i Forhold til hinanden. Maaske *er* det sandt, hvad man hører allevegne, at endnu veed vi altsaa slet ikke helt ud *hvor* lykkeligt det er at elske hinanden! Maaske *er* det rigtigt, hvad Starck sagde til mig engang, fornylig: at der er noget besynderligt og hemmelighedsfuldt i vort Væsen, der først opstaar ved Favntag! At der er ligesom en ganske bestemt, usynlig Engel, der først vaagner til Liv naar to Elskende favner hinanden for første Gang — og saa kan den aldrig mere dø! Han siger, at dens Vinger fødes af al hendes hvide Hud, som Mørket gør endnu mere lysende og som Vellystens Hede faar til at blegne! Dens Blod bliver til, af hendes Rødme og Undseelse! Dens Øjne af den brændende Fryd som de begge to føler — dens Stemme af alle deres hviskende Suk! Han siger, at denne tavse og blide Dæmon ogsaa om Dagene, selv naar de to Elskende er langt borte fra hinanden, formaar at bære os højt op over hver eneste Mismod og Sorg! den gør ogsaa vores Angst til en vidunderlig Ting, vores Smerte gør den dybere og sødere, vores Uro og Længsel bliver til ligesom en gennemsigtig, fløjelsblød Nat fuld af Sne og Maanelys og Duften af mile-

Digitized by Google

fjærne, berusende Blomster! Og endog naar vores Læber visner og fryser hen engang: saa vil deres Kulde dog vedblive at være klar og høj og ren som i vores unge Dage — og deres Kys bestandig en livsalig Drik der husvaler alt Savn! Min Gud, og nu synes jeg ogsaa selv, at jeg kan pludselig mærke for visst, at han har Ret! Hører De! Ja, nu *veed* jeg at det er sandt altsammen! Jeg kan føle inde i mig, at jeg *vil* naa at leve alt det med Andruschka! Jeg vil hjem!

Peter Romanowitsch, farvel, jeg vil hjem til Andruschka!

Jeg vil hjem og leve vores Liv!

Jeg vil hjem!

Levvel! ...“ — og Simoff kastede sig med disse Ord rundt om Halsen paa Luschinskij, klemte ham ind til sig et Nu, sved hans højre Tinding over med sit Øjenvaadt, kyssede ham paa Kinden, og var et Sekund senere galopperet ud af Stuen.

Peter Romanowitsch rejste sig op, bævende, med Hænderne frem, vild, og vilde følge efter —:

„Jeg vil ogsaa hjem! Jeg vil méd!

Jeg vil følges med *dig* . . .

Vent, tag mig méd... jeg vil bort herfra... jeg vil hjem til Eudoxia og Rusland!

Hjem...

Je' vi' osse hjem!“

Men saa opgav han det, lige saa pludseligt, lod sig synke tilbage paa Sofaen igen..... og i det samme slog den Idé ham, at her havde han med andre Ord paany forsømt en Lejlighed! Javist! Havde Simoff kunnet hitte paa at ville stikke af —

Digitized by Google

saa havde han vel ogsaa selv kunnet det, æv bæv, hvor alting havde spundet sig sammen for at ærgre ham, ikke sandt!

Men saa faldt det ham ind, at Skidt med det Hele, maaske var det i og for sig meget godt, at han forblev her ombord, hvem kunde vide hvad det vilde føre til at desertere, vel? Muligvis sad Alexej Porphyriewitsch i Saksen og Kaschotten allerede i Morgen, og saa var det sku Eens Tur til at gnikke sig i Hænderne og smile med alle ti Fingre ad ham, mildest talt, hvadbehager! Ak ja, thi ingen kender Fanden tage mig Skæbnen og sammes skæve Hensigter, ikke det mindste!

Vist saa: dybest inde ønskede man jo naturligvis det allerbedste for Simoff — mest af alt maaske for denne hersens lattermilde Andrusčhka's Skyld, selvfølgelig, men...

Jojo... maaske havde den Dame ogsaa gjort Bekendtskab med Eudoxia, nede paa dette Posthus som Alexej vrøvlede om —: Herregud, Eudoxia, den Stakkel med sine hvide Tulipaner af Bryster, hvor var det nederdrægtig svinsk gjort af Een, at man i de sidste syv-otte-ti-tyve Uger ikke en eneste Gang havde skrevet til hende! Ja, min Sandten, fy for Katten hvor grimt.... endskønt, paa den anden Side: hvad i Alverden skulde man dog give sig til at grifle om, naar alt muligt ikke var nogetsomhelst andet end Ondskab, Bjæf og Djævelskab rundt omkring Een, vel?.....

Og for at undgaa en Fortsættelse af disse misliebige Tanker — samt for, oppe fra Dækket, at vinke endnu et sidste Levvel og Lykke paa Rejsen

Digitized by Google

til Herr Simoff, den jomfruelige Brudgom — gjorde Luschinskij endelig Alvor af det.

Han masede Huen fast paa sin Isse, stak sit Cigaretetui i Lommen, spyttede paa begge sine Pegefingre, pudsede sine Øjne grundigt med denne lægende Medicin, og vandrede derefter — ganske vist noget tungt og træt, med sine Lænder en Smule laadne inde i Ryggen paa sig — op ad de jærnbeslagne Mahognitrin, i sin hvide Uniform, for at anbringe sig i Ro og Mag paa Kommandobroen, under Solsejlet dér, og paa den Maade søge at blive fri for alle disse højst enerverende Foreteelser af enhver Art underdæks.

Straks da han var naaet derop observerede han, at Jollen laa allerede klar ved Rebet, blank og brun udvendig, men hvid og blank inden i —: javist, men i øvrigt var der endnu sku intet Spor af den lige saa solbrændte og lige saa hvidsjælede monsieur Alexej Porphyriewitsch! Og altsaa vilde Øjeblikket passende kunne anvendes til at kigge sig lidt rundt i disse Omgivelser, der nu skulde være Eens salige Bopæl mindst for en Uge, hva'ba', Gud være lovet for dét — maaske! ....

Altsaa lænede han begge Albuer paa det rundstangede Rækværk, kneb det venstre Øje sammen for Tobaksrøgen der sivede sig ud af den tilsvarende Mundviig, stillede sin venstre Fod om paa højre Side af den højre, sank lunt ned i sine Hofter, og sendte derpaa missende sit Blik afsted agter ud: tværs over Pansertaarnets graa Kuppelloft, over det lave Agterdæk med lysebrune Skylighter og Solblink i Ruderne, hen forbi den lille

Digitized by Google

Flagstang der stod dér og klippede længselsfuldt i Luften — og ud over de rare, blaa Vande. En lille bitte Blæst fik et Par Haar i hans Tindinger til at kildre ham i Ørene. Dybt nede i Skibet rumsterede Maskinisterne.

Lige agtenfor Skuden, langt borte, saa's den smalle Indsejling mellem Klippeøerne: Himlen hang som en lyseviolet Portière ned for den: ak ja, om man lige med det samme kunde løfte dette Silke-Tæppe tilside, træde frit udenfor, skubbe Huen i Nakken paa sig, og med et lettet Suk betragte Opholdet hernede som en nu tilendebragt Forlystelsestur, og sporenstregs vende Næsen hjemad, hvad! Hjem til Eudoxia, den hvide og brændende Unge — — og saaledes, med korporlige Ømheder, ophæve det stygge man havde begaaet imod hende ved ikke at tilstille hende Breve! Naa, Fanden tage mig, ak Gud, men det har nok lange Udsigter....

Og dette sidste Ord skaffede straks Luschinskij en plausibel Grund til paany at skikke sine Øjne andetsteds hen.

Han drejede Hovedet til højre, ind imod Land i bagbords Retning. Hans Blikke gik temmelig ugenert hen over et Stykke glat Sø med Sol. Tre Piroguer laa som Edderkopper og drev omkring paa Spejlet. Et Par Negere vred sig glinsende deri — som smaa, sorte Voks-Orme. Han syntes næsten at han kunde mærke Duften af dem helt herud: som Sæbeskum og Hyænefedt, føj, hvordan var det forresten: lugtede Fruentimmerne dog ikke en Smule mindre krydret? — En Negermø stod i alle Tilfælde ude paa Spidsen af Anlægsbroen som skræ-

Digitized by Google

vede ud fra Bredden med sine graa Pæle. Hun havde en mørkebrunt-gult-grønt stribet Kappe om sig uden en Fold, fra Nakke til Hæl —: kort sagt, en Hveps stillet paa Enden. Paa den knaldhvide Strand væltede nogle kulsorte Unger sig skrigende. Derindenfor kom et uendeligt langt, fordums hvidt Stakit; bag dét en Klynge Palmer — som Bregner paa Skaft.... og dérhenne, lige under den frynsede Flig af Solsejlet, midt i en snavset Klynge af forfaldne Barakker, dér opdagede han jo Fusel-Fruen Madame Mura-o-a's spidse og rødbrune Hyttetag. Det mindede Een Herren hjælpe mig ukysk nok om en rejst Brystvorte, ké, sikke noget uanstændigt noget, hvad, ak Jesus ja, de Kvindfolk, eller se nu bare hvordan Andruschka ligegodt, endskønt hun „ikke nænnede at skænde paa Simoff" og endskønt hun aldrig havde nydt denne her bedaarende Metamorfose som man kalder for Favntag, alligevel havde evnet at gøre Alexej baade kuller og tovlig, ikke sandt — hvornaar kom han?

Luschinskij gjorde omkring, skelede paany ned til Baaden, konstaterede for anden Gang at Fyren endnu ikke havde viist sig — og fortsatte derpaa sine topografiske Iagttagelser.

I en Kvartcirkel rundt om Skibet, en tusinde Skridt borte, laa med andre Ord selve Diego med sine kalkede Huse og Skur, oppe paa sin gule Brink. Nede fra Sandgraven her paa Forstranden stod Decauvillens to blanke Skinner lodret op ad Skrænten som tvende Ildstænger, endende i de forsølvede Palisandertræer, der omgav hele Byen. Himlen bølgede, fjærnt bagved. Solen blændede.

Digitized by Google

Man kunde ellers meget godt skelne Menneskene derinde: tre, nej fire kreolske Hunner svømmede i dette Øjeblik langsomt omkring paa Skyggesiden af rue-et-eller-andet; de saa's som nogle store og løsagtige Blomster i to Etager min Salighed: øverst deres uhyre Hatte med citrongule Bændler, og nedenunder dem den marineblaa eller blodrøde Lamba. De smaa Svin, ké, efter Sigende var de evigt parat til at vælte omkuld paa Ryggen med et Mandfolkefjæs over Øjnene paa sig og en stiv Pind i Fingrene, ad Helvede til med dem, de skinsyge og blomraadne Dyr — naar man har en Andruschka eller Eudoxia derovre, fuld af Rusland, Hvidhed og Hjem — som Simoff meget rigtigt havde sagt engang, hvad!

Naa.

Og lidt længere tilbage ude tilhøjre og venstre, i Halvkredsens Endepunkter laa ergo de franske Kystværker, ehem, til uglemmelig Amindelse om Faschoda-Affæren som ingen dødelig kunde hitte Rede paa. Altid saa's der Rækker af smaa bitte Folk kravle omkring derinde i Forterne: de stod skraat mod Himlen foran en Trillebør, eller de vandrede langsomt afsted med en Spade over Skuldrene; Redskabernes blanke Staal blinkede i Solen saa frydefuldt .... Ak, min elskede, hvem der bare kunde faa en lille Forflyttelse, hvadbehager, saa man kunde sidde den af sammen med Eudoxia, dérovre, mellem de rare, morderlig tykke Land-Kanoner, i Stedet for at skulle stole paa det lumske Blaa og være muttersalene ....

Nede foran Fødderne paa Luschinskij, endelig,

Digitized by Google

flød en Snes Matroser rundt paa Dækket og skulde vaske Plankerne.

De laa paa Knæ i deres ubestemmelige Drejlsbukser, og ragede langsommeligt omkring sig med Svaberne — der mildest talt lignede en beskidt Udgave af Eudoxia's lyshaarede Pigefletninger. Baadsmand Borstuscheff lænede sig dinglende op ad en Jærnstiver; man saa' ham lige ned i Kasketten; hans gule Hageskæg saa' ud som hørte det til Hueskyggen —

„Værsgod hæng i, 94!" — sagde han, sparkende den menige, der var ham nærmest, med et Knald i Bagen — „Eller har du kanske allerede forglemt den røde Rostbeef som jeg serverede dine Basunkinder i Benklæderne, igaar?"

Og saa skurede Manden videre med sin Mursten, saa der svuppede skidne Stænk ud fra Underofficerens splinterhvide Permissioner, kæ, dit Skvathus!

Helt nede fra, fra Kassematten, bamlede der allerede Hammerslagene fra Reparationen.

GONG-gong, sagde de, gid Pokker havde dem, de ramlede Een i Ørerne saa man fik den fikse Overbevisning, at man permanent led af en Helvedes og dundrende Hovedpine ....

Peter Romanowitsch traskede hen i den anden Ende af Kommandobroen, og smed sin Cigaretstump fra sig, opad og bagud — saa den faldt ned ovenpaa Solsejlet, og dermed skaffede ham den korte Fornøjelse at kunne betragte dens Skygge der laa som en lille, dunkel Streg paa det lysegraa Lærred.

Men han var nu alligevel bleven en Smule gre-

Digitized by Google

ben af Mismodet fra før — enten det nu var i Anledning af at se ind imod Land i al Almindelighed, eller fordi specielt Fru Mura-o-a's sjofle Hus blev saadan ved at minde Een om Ting, Personer og Handlinger, som det var adskilligt bedre at glemme for Tiden .... eller endelig, muligvis, fordi Alexej Porphyriewitsch lod vente saa længe paa sig, Fanden tage mig, den Desertør, kunde han nu ikke ogsaa snart ruppe sig ....

Altsaa skyndte Luschinskij sig paany hen paa sin forrige Plads, hvorfra han kunde iagttage Jollen — og opdagede saa, at Simoff, Uschoff og Folkene havde sku allerede taget Sæde dernede; nu stødte de fra og lagde de hvidgule Aarer ud. De seks fugtige, blanke Flader gik op og ned. Naar de var ude af Vandet gjorde de hele Baaden med eet til en guldbroderet Guldsmed i Solen.

Peter Romanowitsch følte pludselig sit Hjærte røre sig; det drejede sig tungt op i Halsen paa ham og klemte hans Øjne vaade —: Farvel, Farvel, ak Simoff, min Ven nu sejler du bort, kridbleg af Spænding og Længsel! Gud give din Vej maa lykkes! Vend hjem; skynd dig: vend hjem til dine elskede, til Andruschka og til Russia .... ja, rejs hjem, men glem ikke din Broder Peter Romanowitsch der bliver ene tilbage, høw-høw!

Ak Gud, mit Liv rinder hjælpeløst væk!

Eudox....

Han gjorde omkring ved en eller anden snublende Lyd nedenunder, stivede sig op, slap Gelænderet i en Fart, og vilde ikke være her mere, vilde gaa sin Vej, bort herfra — men saa hørte han Fod-

Digitized by Google

trin der kom op ad den Lejter til Broen, som han selv vilde ned ad.

Han snøftede hastigt til sig, halede sit Fuderal op af Baglommen, fløjtede falsk og gik derpaa, saa hurtigt som foreneligt med Situationen, forbi den knuste Lyskasterstang der hang med Næbbet, ned ad Trappen paa den modsatte Side —: Fanden tage mig, sikken et Uheld — tænkte han, imens han drejede tilvenstre, ned forbi de to 15,2-Centimeters og begyndte at vade ned ad de seks Trin der førte til Dækket; stadigvæk med den andens Skridt efter sig, og derfor ilende videre afsted for at søge Tilflugt i sit personlige Lukaf —: déroppe havde man dog troet, at kunne opholde sig i Fred og Ro paa denne Tid af Dagen! Hvem var det mon, der var fræk og raa nok til at komme og afbryde en Mand, der staar og hemmeligt ønsker Held og Lykke til en rejsende Ven og Kollegus!?

Luschinskij vilde dog ikke risikere at vende Hovedet for at se hvem Forbryderen var. Fodtrinene var tilmed naaet temmelig nær ind paa ham — og han rev derfor sin Dør op med et Rusk, smuttede ind og vilde i en Haandevending lukke til efter sig.

Men det var allerede for sent, aabenbart.

„Godmorgen, kære Peter Romanowitsch!" — sagde en Stemme nemlig i det samme, lige i Dørsprækken, og det var Praxins.

Luschinskij rakte Tunge i al Privathed — bare ind i Kinden paa sig selv, altsaa, for andet vilde kunne ses — men aabnede alligevel Døren helt, nikkende —:

„Javel! Kom ind! Godmorgen! Sese!" — gen-

Digitized by Google

mælede han, lænende sig flot til sit Bord, med Cigaretten mellem Læberne, Hovedet paa Skakke, begge Hænder i Lommerne, missende med Øjnene — pludselig med en vag Erindring om alt det som han havde tænkt før, angaaende sine Kammeraters Udseende: uf, heller ikke Praxin saa' skam for godt ud, føj, men egentlig forskrækket kunde man aabenbart ikke mere blive, over den Slags, hvad — „Naa, det var altsaa Dém, der forstyrrede mig deroppe. I mine Viftelser. Jeg stolede sku paa, at I andre endnu ikke var færdige med Frokosten dernede!

Javel! Jeg stod og viftede paa Gensyn til Alexej Porphyriewitsch min *Ven!*" — gentog Luschinskij, indvendigt frydende sig over denne afledende Snedighed à propos Simoff's Rejse; samtidig var han imidlertid ogsaa selv bleven stærkt rørt over dette Bevis paa sit kammeratlige Sind, og kunde derfor ikke dy sig for at træde endnu noget mere i Sagen —:

„Har Dé maaske sagt Adieu til ham? Jeg betvivler det, og læser nu tilmed et Nej i Deres interessante Aasyn — De skulde bare vide, i det Hele taget, hvad *jeg* har observeret, anbelangende vores gensidige Fjæs, ké, fy for Pokker, naa, lad os ikke beskæftige os med dét!

De har opsøgt mig her, kære Ven, og hvorfor?

Hvor er det egentlig, at Simoff skal hen?

Han kom ned .... jeg talte lige to Ord med ham, mener jeg, paa Batteriet, for lidt siden, han afbrød just mine morsomme Betragtninger over Deres og mit og andres Udseende og Ydre, haha! Men jeg

Digitized by Google

kan ikke rigtig blive klog paa, hvor Fanden det er han skal hen!

Er det maaske dét, De ønsker at oplyse mig om! Hvadbehager?

Kkkk!" — og dermed var Luschinskij's Rørthed og Ophidselse forbi, lige saa hurtigt som de var komne; han følte sig paany — uden at vide hvorfor — sløj og forladt, og lod sig tavs falde ned paa sin Divan.

Greven svarede ikke.

Derimod gik han pludselig et Par Skridt tilbage, hen til den lukkede Dør — med Brynene højt oppe i Panden — og lagde Øret ind til Fyldingen, som om han vilde lytte efter om der var nogen i Nærheden, derudenfor.

Han blev staaende i et Minut eller to dér.

Peter Romanowitsch havde under denne lille Evighed summet sig saa vidt, at han saa smaat begyndte at fortsætte sine Observationer; og derved blev han straks fuldstændig klar paa: at Praxin havde faktisk skæmmet sig yderligt, siden de saa's sidst: han var bleven længere end før, eller var det bare hans aristokratiske Ansigt der havde tabt endnu en sidste Smule Kød? ... Der hang forresten ogsaa et højst mærkeligt og fjantet Grin anbragt i nogle Folder omkring hans Mund; det venstre Øje havde sænket sig et godt Stykke nedad, som om Kindbenet derindenfor var bleven slaaet i Kvas, og saaledes gav Plads for en Sænkning af de øvre Dele. Javel, begge Grevens Synsredskaber gjorde desuden Indtryk af at skjule sig bag en eller anden grumset Hinde, der bare foer op, nu og da,

Digitized by Google

og tillod et rødt Lyn at pile ud; yndigt tordensorte var forøvrigt deres Omgivelser nedadtil — alt i alt noget, der forekom Een at tyde paa talrige, natlige Oplevelser af sælsom (eller selvsom, hvad, ké!) Art, ikke sandt! Og hans Hænder var endnu mere tossede, gule og formagrede end nogensinde forhen, min Salighed .... ja, og hvordan var det dog Manden bar sig ad nu?

Det faldt Peter Romanowitsch ind, at muligvis var Greven simpelthen i Færd med at ville betro Een noget lignende, som dét Simoff havde fortalt for lidt siden, skulde det virkelig være muligt, Fanden knuse mig, det manglede sku bare!

Luschinskij rynkede Brynene arrigt ved denne Tanke, og rejste sig halvvejs op.

Men saa stak Greven, med et Grin, Armen om bag Ryggen paa sig, trak sit pralende Guldetui frem, puttede en Papyros ind i det sorte Skæg hvor den øjeblikkelig blev drivvaad, og opfordrede Peter Romanowitsch til at give en Whisky-and-soda. Og et Minut senere, da de begge havde lavet sig en Pokalfuld af denne beske Drik, slog Praxin ud med Haanden, for at antyde at Luschinskij skulde tage Plads paa sin Stol; han selv satte sig med et Hak ned paa Sofaen, lige overfor —:

„Mon cher ami! Kæreste Barn! Gud velsigne den Dag, som ser Dem i den Grad helbredt og karsk, De ser ud som en Basunengel, struttende, mandig, jeg takker min elskede Gud, paa Déres Vegne! Og hør nu engang, jeg har saa at sige en Ærespost, som vil passe smukt for Dem!“ — sagde Greven i eet Træk, rykkende endnu længere ud paa Divanens

Digitized by Google

Kant, saa han og Luschinskij kom til at blande Knæ, saa tæt sad de overfor hinanden. Han havde sin hvide Uniform paa, der altid fik hans svarte Overskæg til at se ud som en Kulstribe. Paa hans venstre Kind kunde man iagttage, at han havde mistet et Par af de store Tænder i Undermunden. Peter Romanowitsch maatte lukke sine Øjne et Sekund, og fornam Grevens sydende Aande som en Glød under sin Næsespids —:

„Dr. Nakinskij var det, der for ti Minutter siden frydede mig ved at fortælle, at De var bleven frisk igen! De ser jo ud som en Landjunker, saa sund og stærk, til Lykke!" — fortsatte Praxin, baskende sig i de hule Tindinger med sine Fuglehænder, øjensynligt for at overdøve Staalspektaklet nede fra Reparationen. Luschinskij blev kort for Vejret af Forventning — „Derfor opsøger jeg Dem nu, Hjærtet fuldt af Glæde. Jeg har tænkt grænseløst paa Dem — og *for* Dem! De er min eneste Ven — her paa Jorden, i alle Tilfælde! Mit jordiske Eet og Alt. Jeg vil give Dem et Raad — angaaende den nye Oppasser, som De nu skal til at vælge Dem! Iwan kan De jo desværre ikke saa godt beholde længere, vel? Tro mig: jeg fatter tilfulde Deres Sorg over dette .... uventede Dødsfald, hvad, ikke sandt, fnsss, mon dieu, je vous admire — voilà tout!

Men!" — og paany satte Greven sit Glas fra sig, var i et Sæt henne ved Døren, uden en Lyd, og lagde sit brune Øre til Fyldingen. Saa vendte han lige saa stumt tilbage til sin Plads, smilede et Nu til Peter Romanowitsch der gloede vildt — bøjede

Digitized by Google

sig endnu nærmere end før og fortsatte med et Hvisk —:

„Mon cher!

Siig mig, rent ud —:

Mindes De endnu hin Aften engang, for en Aarmillion tilbage, ved et visst idiotisk og natligt Skøjtevæddeløb opad Newaen, Fanden tage mig, som *jeg* skaffede Dem en Invitation til for at gøre Dem en Glæde!?

Eh bien: men saa husker De maaske ogsaa at jeg, undervejs, kort efter Bælgmørkets Komme, i den ravende Nat, pludselig fik .. at jeg med eet blev ... ja, at jeg paa een Gang overvældedes, tør jeg sige, af et voldsomt Ildebefindende: Kvalme, Lamhed, Ligfald eller Podagra, kald det hvad De vil! Ikke sandt! Jeg nødsagedes kort sagt til at opgive mine glimrende Chancer for at vinde Palmerne. Bandende indsaa' jeg sku, at jeg maatte søge til Land hurtigst muligt og skaffe mig Lægehjælp .... naa, og saa var det at jeg, famlende mig frem i Sortheden, brat, med en Ed, følte tomt Rum under mine Fødder, og i næste Sekund styrtede jeg hovedkulds ned i et af disse forbandede Fiskehuller — jeg troede jo nemlig slet ikke, at der vár nogen af den Slags, paa det Punkt jeg var naaet til! Selvfølgelig! Men Faktum var bare, at i Stedet for at naa Bredden i Behold, saa plaskede jeg ned i den grufulde, hvirvlende Flod! Kkkk! Nuvel, jeg var allerede Døden nær. Ikke sandt. Det iskolde Vand slog mig flad i et Nu. Kun med tre Fingre, med *disse* tre Fingre hang jeg fast i Isens Kant, i Livet ....: da kom *De* susende forbi! De hørte

Digitized by Google

den spøgende Forbandelse som jeg udstødte, tilsyneladende i Form af et vittigt Skrig om Hjælp; De satte al personlig Ulejlighed til Side, og i samme Moment hvor mine Kræfter var udtømt, hvor jeg allerede havde sluppet mit sidste Tag, da var Dé inde under Isen, fik fat i mig, halede mig i Sikkerhed, bar mig i Land, bragte mig i Hus .... min Herre, kort sagt, eh bien: saaledes er mit Minde om Deres og mit Møde hin Nat!

Nuvel!

De hører altsaa, at jeg fuldt ud erkender det Hele! Højlydt indrømmer jeg, ja, paastaar jeg: at De frelste mit Liv! Snik Snak, vel gør jeg saa! Jeg tilstaar uden Spor af Sky eller Skam, at jeg staar i Deres Gæld! Jeg lader Dem vederfares fuld Retfærdighed! Jeg hæver Deres Mod til Himlen! Jeg skænker Dem min Beundring, helt og komplet, ikke sandt!?

Godt —: men saa har jeg ogsaa Ret til at fordre, at *De* handler lige saa ærligt overfor *mig*.

Det er forøvrigt kun en Bagatel, jeg vil bede Dem om! Til syvende og sidst kun Deres militære Pligt, som jeg — qua ældre Kollega, indstændigt vil opfordre Dem til at opfylde!

I Grunden bare en Ærespost, som jeg vil tilbyde Dem ... ké, jeg mener naturligvis: en Æres*gælds*-Post, som jeg vil give Dem en nem Lejlighed til at indfri!

Men lad os ikke hænge os i Formaliteter! Naar De og jeg taler sammen, er vi mellem Sødskende, mellem Far og Søn!

Altsaa!" — og dermed kilede Praxin løs, og ud-

Digitized by Google

viklede — svimlende indviklet — sine tusinde forborgne Hensigter, fra Ende til anden. Han talte endnu hurtigere end før, med Bjærge af Ord, Oceaner af Fnis, viftende Palmeskove af Haandbevægelser — og inde under hans sorte Haar sprang hans Blikke omkring som Sværme af Stjærneskud, Kornmod og røde Protuberanser.

Luschinskij, der i Begyndelsen havde været fuldstændig fortabt og vildfarende i dette Verdensrum af Veltalenhed, fik omsider fat i et Par Lyspunkter her og der og opnaaede saaledes, langt om længe, ganske lidt efter lidt, besynderligt nok at kunne fatte Meningen med det Hele.

Naa-naa, Fanden gale mig hvor dristigt!

Grevens Plan gik, saavidt man altsaa kunde rumme den, ud paa intet mindre end at *nu* skulde det blive Alvor! Nu var Tiden kommen, til at det var Officerernes Tur til at forene sig, til at gribe energisk ind og stifte et udpræget Mytteri — men selvfølgelig absolut uden at deres Deltagelse kunde paavises bagefter, naar man var kommen hjem! Thi ellers vilde der jo ikke være vundet Spor, ved det Hele, vel? Ellers vilde de jo bare blive puttede fra dette Fængsels-Togt over i en anden Kaschott — for Eksempel Sibirien eller Sachalin, ikke sandt?

Og Sagen skulde derfor gøres paa følgende Maade: at man paa den ene Side fremtvang en desperat Fortvivlelse hos Folkene; at man paa en viss snedig og systematisk Vis flammede dem op mer og mer — for at faa dem til omsider at sætte deres dunkle Vilje igennem og virkelig vende Skibet omkring hjemad! Og samtidig skulde man paa

Digitized by Google

den anden Side bearbejde samtlige Befalingsmænd saadan, at de hverken vilde eller kunde sætte sig imod Mandskabets Hensigter!

Jaha, Herren hjælpe mig, sikken en udspekuleret Fyr, den Praxin, glimrende var hans Idé!

Ah ja, meget vel, sese, naa saaledes, nu begreb man jo endelig hvor han vilde hen: højst forbløffende forøvrigt, at Greven saadan pludselig indlod sig paa at tale næsten uden forsigtige Omsvøb, hvad! Var han da fuld eller gal .... eller betød hans Frimodighed mon simpelthen, at Sagen faktisk allerede var bragt saa vidt, at der ikke mere var nogen Fare ved at nævne den utilsløret, hvad, lad os hurtigst muligt høre noget mere, og derpaa danne os en Mening, nuvel ....

Ergo evnede Peter Romanowitsch, i et kort Anfald af Energi, helt og holdent at lægge alle private Tanker fra sig, og at give sig til at lytte noget mere sammenhængende.

„Men derfor indser De vel ogsaa — " — vedblev Praxin, halende ham i en Knap — „at vi maa være enige allesammen! En eneste Forræder eller Ikke-Deltager kan styrte os alle i Ulykke, ved at sladre naar vi kommer hjem! Vi maa, alle uden Undtagelse helt og fuldt være enige! Staa Last og Brast, Een for Alle, Alle for Een!

Og paa dette Punkt er det, at jeg henvender mig til Dém, kæreste Ven!

Thi der er jo desværre endnu en lille Skare her ombord, som slet ikke begriber en Smule af alt dette! Nemlig en halv Snes af de ganske unge Løjtnanter og Kadetter! Forstaar De mig: der fin-

Digitized by Google

des som sagt endnu en ti—tolv Stykker af disse Grønskollinger, som ikke Snus har faaet Øjnene op for den virkelige Sagernes Tilstand —: de vandrer omkring og befinder sig storartet — selv nu, hvor alle vi andre dog saa at sige næsten har udtømt vores sidste Kræfter, under intenst Aandsarbejde for at finde en Udvej som kan frelse os alle! Men disse Grønsnabler gaar uforstyrret rundt og troer fuldt og fast, at naar dé bare betragter dette Togt som et Dansebal og Sjov, saa skal de nok klare den Affære — sikke nogle Slyngler og Fjols, hvad! Sikke nogle sløje Fyre, ikke sandt, uden Gnist af Sans for den Alvor som en ærlig Officer bør besidde! Hvad Pokker: det er dog først og fremmest en Videnskab ligesom alle andre, at være Kriger nu om Dage — har jeg ikke Ret? En Ærespost .... havde jeg nær sagt, hvadbehager!

Eh bien: og disse snottede Fløse er det altsaa, som vi nu skal føre det sidste Slag imod!

Fatter De mig: det *sidste* Slag siger jeg —: voilà, fordi Begyndelsen allerede *er* gjort!

Jeg skal forklare Dem hvordan!

Hør nu!

I den seneste Maanedstid har nemlig baade jeg selv, Starck, Tscherikoff, Bjelostskij, Oremyckin (den ormeformede og blegfede Herre, slatten som en Tarm overalt) og en hel Del andre forstandige og pligtopfyldende Officerer lagt os vældigt i Selen! Fra Morgen til Aften, i Mandskabets Overvær, Dag for Dag, Time for Time, har vi skældt de omtalte genstridige Drenge ud paa det hæftigste! Vi har tævet dem igennem i enhver Henseende. Vi har

Digitized by Google

rakket dem Hæder og Ære fra. Vi har reduceret dem til Idioter i deres egne Øjne. Vi har, kort sagt, bragt dem saa vidt nu, at vi faktisk tør nære Haab om at kunne indprænte dem *vores* Principper, dém som jeg nævnte før: at Skibet bør vendes hjem! ...

Tilbage staar, med andre Ord, kun dette ene og sidste: at udføre selve denne Indpodning!

Og til dette Arbejde er det, at jeg opfordrer ogsaa Dém til at bidrage Deres!

Hvad?" — Greven lænede sig i et Ryk tilbage i Sofaen, stirrende. Paa hans Frakkebryst var der efterhaanden bleven et helt, blankt Gitterværk af vaadt, dels rundet fra Whiskyen og Sodavandet, dels fra Praxins eget personlige, fortsatte Fnis og Snøft.

Peter Romanowitsch hang paa sin Stol, gloende paa denne Oversvømmelse, med Armene ned til begge Sider, paany fuldkommen ør i Hovedet af den andens Flom, stum og hikkende.

Ved Grevens sidste Bemærkning skyndte han sig bare at tage sine Blikke til sig — komplet uvidende om hvad han skulde svare paa dette Spørgsmaal —:

,,Ké!" — sagde han samtidig — ,,Javel, ganske vist, men....."

,,De tænker maaske paa..." — afbrød Praxin, rodende sig omkring i Ansigtet med sin pjaskvaade Cigaret, uden at kunne finde Hullet — ,,De mener muligvis, at overfor disse unge, glathagede, rundkindede og klarøjede Knøse dér er Sagen sku simpel nok! Dèr findes der *een ganske bestemt ... Bag-Vej* som vi bør slaa ind paa, naar vi saadan vil indpode

Digitized by Google

dem vores private Meningers Sæd! Noget lignende, som den Methode Ægtemænd anvender, naar de rigtig vil kæle deres Kone til at mene det samme som de selv, hvad, haha, kisss! Eventuelt har De endogsaa allerede udpeget Dem en eller anden gulhaaret og Pige-ansigtet Fyr til den Ende, om jeg saà maa sige, peut-être, k, k, k, — si si: en desanbelangende Ærespost vil jeg tilbyde Dem, kæreste Peter Romanowitsch, ja jeg vil fortælle Dem en æventyrlig og guddommelig Ting som jeg har oplevet i den senere Tid, hver Aften naar Mulmet kommer ned, naar Stjærnerne viser Vej, naar Himlen med et uhyre Gys aabner sig for mig ..... ké, Vis Vas, drømmer jeg mon pludselig, eller snakker jeg kort sagt i Søvne med eet, haha, Snik Snak, til Sagen, ikke sandt, ingen Udenoms-Vrøvl....

Naa, og hvad mener De saa: har De allerede fundet Dem en Yndlings-Yngling, som De personlig ønsker at præparere — med Deres egne Meninger, paa den nævnte Façon, hvad?

Er det mon dét, De sidder og grubler over?

Siig saa blot frem!

Eller skulde det .... Fanden tage mig, skulde det, lige modsat, trods alt ....“ og Greven løftede pludselig sin vaade Hage frem, rynkede sine Bryn, og talte langsomt og med stort Eftertryk, med sine Pupiller smaa bitte som Søm — ,,skulde det være tænkeligt, at Deres dybeste Indre i dette Øjeblik tværtimod dvæler ved Lwow og hans ukammeratlige Færd?!

Jeg vilde nødig tro noget saadant om Dem, kæreste Peter Romanowitsch, hører De!

Digitized by Google

Og i alle Tilfælde vil jeg minde Dem Pokkers om, at denslags Eksperimenter som Timon Wladimirowitsch's, den Skurk, de kan absolut kun lykkes for Een! De *kan* ikke gentages! De vilde straks blive gennemskuede! Stol De paa *mig*: hvis en Kopi overhovedet havde været udførlig, saa havde .... ja, saa havde andre saamænd forlængst forsøgt derpaa! Lwow har altsaa været snedigere end os andre, for saa vidt! Detvilsige, han har været samvittighedsløs og ukollegial, mener jeg! Han har kun tænkt paa at redde sit eget Liv — dér hvor vi andre har arbejdet i Fællig som Mænd og Officerer, forbandet være han dernede i Lazarettet!

Ikke sandt, m'ami!?"

Luschinskij stirrede opløst hen paa ham —:

„Hvadbehager, Timon Wladimirowitsch en snedig Skurk i Hospitalet? Sese!

Men *jeg* har nu bare ikke hørt det allerbitterste om den Sag og begriber altsaa ikke synderligt — "

— skyndte han sig at sige — „men lad mig da høre, hvad det er De mener!

Og nu har De ogsaa trende Gange hentydet til, at De vilde forskaffe mig en Æresp....."

Men Praxin afbrød ham paa Stedet med et Smil.

Han klappede Peter Romanowitsch ømt paa Skulderen, svarede slet ikke paa Spørgsmaalet om den lovede Post, men bemærkede blot i en rivende Fart: at dette her havde han jo netop været totalt overbevist om hele Tiden selvfølgelig, han havde kort sagt den ubrydeligste Tillid til sin Ven, han havde altid været viss paa at Peter Romanowitsch aldrig, kisss, aldrig nogensinde vilde have kunnet hitte paa

Digitized by Google

noget saadant som dét med Lwow, og derfor vilde han sku ikke spilde Tiden, men ufortøvet optage den blodrøde Traad i sin Redegørelse, ikke sandt, min egen Busenfreund —:

„Og nu er De altsaa méd!

Alt er rede, til at vi kan føre det sidste Slag: nemlig at begynde at gøre Indtryk ... at gøre det rette Indtryk paa de unge, nu hudløse Idioter!

Marken er i Stand, den er drænet og gødet — den mangler blot Saaningens Sæd!

Ké!

Ja, jeg har endogsaa saa smaat, nu og da, saadan paa Forhaand, prøvet mig frem her og der, i saa Henseende. En Gang eller to har jeg allerede forsøgt den omtalte Befrugtning af disse pigeagtige Fyres hele Væsen, for saaledes at bringe *mine* nysnævnte Meninger til Vækst i dem. Jeg har, med andre Ord, allerede afholdt et Par Generalprøver, saavel aandeligt som korporligt — havde jeg nær sagt. Hvad. Hahaha! Sikken en Vits, ikke sandt, forstaar De mig trods mine Metaforer?!" — og Praxin tømte sit Glas for tredje Gang — i eet Drag. Han bøjede sig brat forover, med Hovedet næsten inde i Maven paa Peter Romanowitsch, af Henrykthed, et Sekund.

Luschinskij gloede fremdeles paa ham, med vidaaben Mund, tør i Ganen, rokkende paa Stolen, paa eengang besynderlig sval i Lungespidserne, højst urolig om Hjærtet, endnu ikke helt klar paa Betydningen af Grevens sidste Sætning — men forøvrigt uden at kunne dy sig for at futte svinsk ud af Halsen i dunkel Forventning.

Digitized by Google

Men saa blev Praxin paany omtrent alvorlig.

Han dinglede endnu nærmere end før henimod Peter Romanowitsch, savlende.

Hans Aande skred som Douchen fra en Spritrafraichisseur ind over Luschinskijs Ansigt og gjorde ham brændbar i Barmen —:

„Voilà!

A propos disse ogsaa korporlige Kammeratskabsbeviser, Saaningsprojekter og Omvendelsesforsøg med de unge .....:

Siig mig rent ud, i Spøg og Forbigaaende —: er det aldrig faldet Dem ind, at disse Kadetter nærmest erindrer Een om Pigebørn, kæ? Undertiden saa meget, at man næsten har lidt svært ved at lade være med ogsaa at ... behandle dem i Overensstemmelse med et saadant Fejlsyn, hvad! Hvad siger De? Ikke sandt! Pardieu!

Si si, De har Ret!

De har aldeles uimodsigeligt Ret!

De har allermindst guddommeligt Ret — i dét, som Deres Blikke uden Omsvøb betroer mig i dette Moment —: vist saa, jaha, jo saamænd, disse Fyre *kan* virkelig bringe Eens Hjærte til at svulme mm., saadan minder de os om Jomfruerne derhjemme! Deres Eudoxe la belle — savner De hende aldrig? Eller er Deres ømme Øjne ogsaavidere trods alt komplet ufølsomme for, hvor sælsomt at Sekondløjtnant Feodor Maximilianowitsch Weronoff ligner hende?!

Ak ja, Eudoxia, det underfulde Barn med Silkebarm, pardon!

Uforglemmelige de Stunder som De, hun og jeg

Digitized by Google

har tilbragt af og til, i Deres beskedne om end hyggefulde Ungkarlelejlighed paa Kasernen! Hun gør Deres Smag Ære! Storfyrst Peter, denne Kender og Gastronom paa hine Omraader, han har mere end ti Gange sagt mig, angaaende hende: at, Guds Død, kære Praxin — sagde han —: Herren hjælpe mig, hvor den Kvinde er ... ja, hvor den Kvinde er en Kvinde blandt Kvinder .....! Og Weronoff er jo Træk for Træk Magen til hende — i det mindste i Ansigtet, hvad, haha, og hvad de andre Punkter anbelanger, saa har han jo snarere *mere* end hun, ikke sandt, ksss! Det skulde være *mig*, der havde ... ja, der havde den Ærespost at være hendes Elsker! Haha! Hvad siger De dértil! Stik dén! Cher ami! Comment! Meget godt! Guds velsignede Blod og Lyst!" — og Praxin lænede med eet sin venstre Kind mod Luschinskijs Skulder.

Hans Aande gik som et Ildpust ind i Øret paa Peter Romanowitsch.

Greven lo pludselig ganske lidt og kneb i det samme Laagene halvt ned over sine tindrende Øjne —: som vilde han paa eengang baade skjule hvor ekstatiske deres Blikke efterhaanden var blevne, og dog tillige antyde for Luschinskij: at hvor ligefrem der end var bleven talt hidtil, saa var det dog først nu, i de kommende Ord, at selve Sagens æventyrlige og forunderligt dejlige Intimitet skulde afsløres —:

„Ja!" — fortsatte han, løftende sit Ansigt, strækkende den højre Haand ud, højt op over Peter Romanowitsch's Pande. Hans Hvisken var saa sagte

Digitized by Google

og skarp, at Luschinskij et Moment aldeles ikke vidste hvor Lyden kom fra — eller var der overhovedet nogen der talte, var det ikke bare en Røst der fødtes af Rummet —:

„Men alt dét, er endnu kun Tale for Børn!

Ubenægtelig!

Men hør nu her, og svar mig engang naar De vil! Jeg er ikke ivrig efter at kræve Deres Tak, Deres Tilslutning —: thi jeg veed den vil komme! Som Moses ved Kanaans Land, vil jeg aabne Dem Livets vældigste Prospekter! Jeg vil, med Fasthed og Ædelmod, give Dem et Blik i mine forborgneste Anelser og Projekter! Jeg har et uhyre, et overmenneskeligt Hverv, som jeg tilbyder at ville skænke til Dém .....

Siig mig ... ja, ikke sandt, lad os begynde lige fra Roden, kæreste Peter Romanowitsch: selvfølgelig veed *De* — Eudoxia's misundelsesværdige Elsker —: De veed, maaske endnu bedre end nogen af os andre: at det der er sødest af alt for en Mand, det er Bevidstheden om at herske! Om at bøje et andet Menneske under sin Vilje, at beherske helt og fuldt! At faa den tilbedte Kvinde til at blive i Eet og Alt en jublende Genklang af os selv — har jeg Ret eller ej! At bringe den elskede til at smyge sig lindt og lyst og lykkeligt ind under *vores* Meninger, under *vores* Hensigter, *vores* Planer og Domme!

Ak ja, den frydefuldt stolte Visshed: at hun er bleven til Eet med *mig!*

Ikke sandt, akkurat, den Sag er klar! Peter Romanowitsch jeg siger Dem: jaha, den Ting er jo

Digitized by Google

tydelig nok, vi er tusinde af hver Million som kender dette her, som selv er naaet dertil!

Men svar mig saa blot paa følgende —:

Naar det er en saa salig Triumf for vores mandige Stolthed, at kunne omskabe en Kvinde fra Ny, i vort eget Billed og Lignelse — hvor guddommeligt da at støbe en *Mand!*

Eh?" — sagde Greven, gribende Luschinskij i et Opslag.

Og dermed styrede Praxin, glimtende af fuldkommen Forrykthed, ind i en endnu mere uhørt Hob af falsk Logik og forlorent Ræsonnement. Han talte sig højere og højere op, indtil der stod en Dunst af Feber fra hver Plet af hans Væsen. Han væltede alt, hvad der i et Deliriums Syner kan tænkes af Overdrivelse og Storhedsvanvid, ud over Hovedet paa den forvildede Peter Romanowitsch, der blinkende, stum og raadløs tog imod det Hele uden nogensomhelst ydre Protest —:

„Begynder De nu at fatte mig?

Kongeligt lykkelig den, der kan skænke Liv til en Kvinde — men Gud hver den, der formaar at forme en *Mand!*

Og hør saa her, ikke nok med dét —:

Taknemligt og ydmygt hylder vi den Kraft, der evner at kue Naturen, at bruge den i sin Tjeneste —: Dampskibets, Jærnbanens, Telegrafens dybsindige Opfinder — og Lægen, Videnskabsmanden! Ganske vist! Ak Gud, men hvad er selv dét — imod den Daad at herske *over* Naturen! At splintre dens urgamle Love, at knuse dens ældgamle Hensigt og Maal! At trodse sin enkelte Vilje

Digitized by Google

igennem, paa tværs af alt, imod Milliardernes Regler!

Aartusinder bød os at elske Kvinden! Planter og Dyr, Mennesker — alle stræber de lydigt, blindt, kuet, henimod Forplantningens Formaal!

De satte Pinsler og Straf for alt andet!

Misundeligt forfulgte de med Sværd, Brand og Baal den enkelte Dristige, der rystede dette Aag af sine Skuldre, og havde Mod til at staa ene!

Mand-Elskeren dømtes til Død og til Helved!

Nu godt —:

Men netop dérfor, er detteher jo højest af alt!

En svimlende Tinde, tilgængelig kun for *Mændenes* Sjæl, ja, endda kun for de allermodigste iblandt os —: at kunne sprænge Naturens evige Bud, saadan som Gud kun evner det ellers! At skabe Mænd i *sit* Væsens Billed — saadan som ogsaa Herren kun kan!

Og al den Rigdom og Magt — alt det vil jeg skænke til Dém!

Dén uhyre Post, dén funklende Ærespost, blandt Guddommens nærmeste Kreds — javist: Dém tilbyder jeg den her! En Plads, hvor De staar over alle andre, grænseløst højt — kun med *mig* som eneste Overmand!

Thi jeg selv, jeg er ...

Mig har Gud ..

Ja!" — Praxin havde rejst sig op, med et sitrende Smil af Lykke og Rødme. Hans Blikke svang sig frem, hede og blanke — fra de afsindige Øjnes bælgsorte Dyb. Han stod, med Fingerspidserne af den venstre Haand til Luschinskijs Skulder, den højre op imod Loftet —:

Digitized by Google

„Saa hør da, med Bæven og Frygt, hvad himmelsk der sker mig hvert Døgn, i de seneste Uger hernede!

Jeg vil sige Dem alt —i en Sang fra Gud — om min store Ophøjelses-Skæbne!.....

Hver Aften, mod Nat, naar Mulmet drager hviskende ned. Naar Stjærnerne brænder sig frem. Naar Maanen skrider salig ud, gennem Hvælvingens lyseblaa Rift. Naar den gysende Stilhed er nær .... saa ligger jeg tavs dernede, strakt paa min Seng, med Brystet gispende af Venten.

Jeg strammer min Tanke i Bøn imod Himlen.

Jeg stirrer mig stift op mod Gud.

Jeg vaager og laller mod Herren!.....

Saa styrter der brat en Frost fra min Lænd. Der flakker et Skrig i mit Kød. Min Pande flækker med et Støn ....

Og lysende spalter sig Himlen.

Som en flammende Bro braser Lynet ned.

Mit Hjærte tændes til Ild.

Histoppe, i rødmende Skær, dér ser jeg de vældige Skarer, i milevid Skønhed og Pragt!

De smiler og kalder. De synger og vinker. Deres Stemmer spinder i mit Blod, med Silke og Sødme. De gør mig saa let og fri.

Basuner, Violiner svinger sig ned, i brusende Kast. Jeg skelner det daanende Pust i min Hud.

Og da hæves jeg op, paa de svulmende Storme af Sang.

Jeg svimler afsted, jeg svæver i Flugt.

Universets gabende Vidder flyver jeg over.

Afgrundene styrter forbi mig med Brag — bund-

Digitized by Google

løse. Jeg mærker deres Svælg, som kogende Sug, der klæber sig under min Fod.

Jeg raver og klynker, jeg knuger mig vildt, jeg skælver hos Englene der bær mig .... men saa vugger de mit Hoved og synger: stille, Barnlil, vær rolig og tryg, vi løfter dig vel, gennem Urmulmets Nat, op til Himlen og Gud!

Verdenerne vælter bort i drønende Sus, ned i dundrende Kløfter.

Kloderne syder forbi.

Langt borte fra ser jeg dem komme, som Byger af Gnister og Glimt. De raser frem mod mig — Almørkets flammende Øjne. De skuler ildrøde. De vokser og svirrer. De flækker sig brølende Vej. De flænser Rummet i Hvirvler af Baal. Deres tordnende Larm sønderknuser mit Øre. De svider et Vejr af Svovl og Lue omkring mig. Jeg gisper og stammer: Hjælp mig, min Gud.. dine Sfærer ... de brænder min Sjæl! .....

Men saa ser jeg dem allerede synke, de bragende Planeter, i rasende Hast, ned under mig, dybt, de bliver smaa, bliver Funker og Gløder, Gnister og Glimt, fordunkles, og forsvinder.

Det kulsorte Gab er med eet omkring mig paany, om min stigende Flugt. Dets Ur-Kulde rammer som splintrende Staal mod mit Kød. Dets Grænseløshed og Mulm staar dunkende under mit Hjærte.

Dybt nede, dér skraaler de maalløse Røster, fra Aarmillionernes Malen. Fjærnt glimter Systemernes glødende Kredse — som Ringe af Guld om Rummets Fingre.

Min Kind smiler brat, under Stjærnernes klingrende Toner ....

Digitized by Google

Og da ser jeg igen, histop, mod Paradis, som nu er mig ganske nær.

Jeg svimler, jeg bæver.

Min Længsel ler lyst i den tindrende Fart.

Mine Øjne spiler sig vidt, til de blændes og græder. Mit Blod, det hulker og hvisker, det strækker de tusinde Drømme frem, det glider og daaner .....

Og saa naaer jeg derop, midt i Himlens sitrende Lys.

Dets Straaler gaar omkring mig, med rislende Hymner i Glød. De rinder ind i mig, med Floder af Dufte. De siver ned i mig og flammer, i Kys som aldrig kan slukkes.

Og jeg veed med eet, jeg er nøgen og ny.

Gudherren løfter Hænderne til mig —: Kære, aa kom, ak Stepan, aa skynd dig og kom, din Plads er jo her, ved min Sides evige Ild! Evindelig være priset dit Navn af Lykke og Smil — du, der, som jeg, er en Skaber og Hersker!

Se — synger Gud, med sin salige Røst; han slaar sin Arm af grænseløs Fryd om min Hals —: du er dén, i hvem jeg har Behag!....

Han aabner sin Favn, sin mægtige Verden af Styrke ..... og under mig hører jeg, sagte og heidt, svulmende tyst, de vældige Skarer der sjunger mit Navn, i Melodi af Luer —: Jehovas Udkaarede! Velsignet vorde du! Til Tidernes Maal naa Dit Væsen og Liv!

Alskaberens Glæde! ....." — og Praxin vred, endnu et Sekund, sine Fingre vildt mod Loftet. Hans kridhvide Aasyn blev blussende rødt. Hans Øjne fyldtes med Graad og Smil —:

Digitized by Google

„Ja .. Herre ...
Nu!

Jeg er din! ... *Din!* ....." — der gik et Suk fra hans Bryst. Han vaklede omkuld paa Sofaens Kant. Der sprang et Rusk hen over hans Skuldre. Et Støn fra hans Mund, et Gisp, et Skrig ..... og saa laa han stille med eet .....

„BANG-bang!" — sagde Hammerslagene i det samme, ligesom dalende ind til dem, gennem det aabne Kooje.

Solrøret, der ogsaa stod ind derigennem, og gjorde Luften hvislende og hed, havde drejet sig en Smule: nu laa det imellem Peter Romanowitsch's Albu og Flaskerne, midt paa Mahognibordpladen: rundt, dybt og rødt — som var ogsaa dét, ligesom Praxin, ké, kisss, et af Himlens Lys, hvadbehager, er det *mig* der er forrykt, eller ham; hvad Fanden gaar der af ham, burde jeg have hørt nøjere efter alt hans sidste Vrøvl, Manden er gal!

Luschinskij grinte flovt, og proppede i en Hast en Cigaret imellem Læberne paa sig —:

Jaha, hvad i Alverden var dog Meningen med dette her?

Var det Praxin eller Een selv der brat var bleven snydefuld, kisss, Fanden tage mig, sese, naa saaledes, og dét var altsaa de natlige Oplevelser, der havde sat saa selvsomme og guddommelige Fingeraftryk under Grevens Øjne! Eller var det Hele, muligvis, bare en af samme Adelsmands sædvanlige altfor pikante Historier, fortalt i Haab om gensidig Inflammation, Pokker tro ham, kisss, kssss!

Men i dette Øjeblik gav Praxin sig til at fægte en

Digitized by Google

Bagatel med Armene. Sofaens Læder knirkede besvarende. Han hev efter Vejret, fik derved en af Divanens Fjedre til at klinge med et Suk — og rejste sig dernæst op, rystende i Benene —:

„Ké! ké! .. krr! ... ké! Hva'" — lallede han, flakkende forvildet med sine Blikke, der pludselig var blevne endnu mere slimtykke end før, ravende om sig efter Støtte — ,,hva'.. hva' er der paa ... hva' er der paa Fær'e?"

Saa fik han Øje paa Whiskyflaskerne, skænkede klirrende sit Glas halvt fuldt, drak en stor Slurk, slubrede paa sit Skæg, lo og daskede Luschinskij skælvende i Nærheden af Skulderen —:

,,Hvad! Haha! Jeg synes sku paa eengang, at jeg har vist staaet og vrøvlet!

Jeg har min Salighed bildt Dem en flintrende Løgn ind, ikke sandt, nægt det om De kan, haha, jotak, gu hoppede De paà, ligesaa smukt, Gud hvor det ligner mig, De kan tro: *jeg* er fyldt til Randen med Svir, Sjov og Spøg!

Fra Morgen til Kvæld!

Fra Aften til Gry!

Døgnet rundt!" — saa fik han sin Tændstikæske frem, knækkede et Par Stikker i forgæves Forsøg, hittede paa at sætte sig ned, opnaaede paa den Maade omsider at faa Fyr paa Cigaretten — og klappede endnu engang Peter Romanowitsch: dennegang paa Indersiden af Benet, temmelig højt oppe — ,,Ké!" — sagde han imens.

Han rystede og nikkede yderligere en Smule med Hovedet, skuttede sig, gøs, fniste med lukkede Øjne, klemte sine Laag helt op med eet, strakte

Digitized by Google

Haanden ud efter sit Glas, spillede en kort men munter Melodi derpaa med sine blaa Fortænder, tørrede Læberne af paa sit hvide Frakkeærme, grinede et Nu og begyndte saa, pludselig, at tale videre —:

„Forstaar De mig nu!“ — vedblev han; uden at tage Spor af Notits af sin lange Parenthes om de guddommelige Nydelser hver Nat, og derfor simpelthen fortsættende fra det Punkt hvor han, for lidt siden, med et Bævr af Pornografisme, var kommen med sin utvivlsomme Hentydning til Ligheden mellem Eudoxia og Weronoff. Luschinskij opgav paa Stedet ethvert Forsøg paa at hitte Rede i, om Aarsagen til denne Færd hos Greven skyldtes: enten at Praxin selv slet ikke anede noget om sit sjofle og blasfemiske Indskud, eller at han virkelig kun havde ment det som en Vits, eller endelig fordi Greven muligvis bare ønskede at Peter Romanowitsch skulde betragte det som en saadan —:

„Nuvel!“ — sagde han altsaa, i alle Tilfælde —:

„Netop paa den Maade er det, kort sagt, at vi kan faa den nødvendige Indflydelse paa disse Drenge — og paa dén alene!

Og jeg vil sige Dem —“ — og Praxin bøjede sig ganske nær og talte igen saa sagte, at Luschinskij, glemmende at trække Vejret, paany pludselig fik den Idé: at det var vist idetheletaget blot sine egne forkerte Fantasterier man hørte idag, hvad, skulde det mon være muligt? —: „jeg vil sige Dem, at eet enkelt alvorligere og mere gennemført Forsøg har jeg allerede gjort!

Ké!

Digitized by Google

Kisss!

Nemlig med en viss lille, gulhaaret og blaaøjet Fyr, De kender ham sku godt, Andreas Stern hedder han, en blindfødt Snut der ikke *vilde* se sundt paa Sagerne! Fuld af Overmod, Pral, Stolthed og Selvtillid — detvilsige indtil *jeg*, for et Par Uger siden, begyndte at behandle ham under Øvelserne!

Og endelig virkede det jo ogsaa! Selvfølgelig!

Nu skal De høre: i Aftes Klokken syv, just da vi havde ladet Ankerne falde her i Havnen, da fandt jeg ham ravende rundt alene, ude i Forstavnen, vild og forrykt — pløjet og harvet af Angst og Had, over alle de nederdrægtige Omgange som jeg har givet ham i Folkenes Paahør. Eh bien, jeg indlod mig i Snak med ham. Jeg foldede mit Væsen ud. Jeg talte venligt og godt: unge Mand, min Salighed, hvad er nu dét? De hænger med Næsen, hvorfor? Se til *mig*, javist, De er ensom og bange, hør her, vær nu ikke forknyt, De *har* Deres Fejl, nuvel — og jeg har været nødt til at gøre Dem opmærksom derpaa: men, Herregud, Fejl har vi alle, thi vi har dem jo for at kunne rette dem, ikke sandt? Kom her, følg med *mig*, saa skal *jeg*.....

Kort sagt: hans Skyhed blev til Lydhørhed, hans Frygt Underdanighed — under min Tales milde Vægt og Kraft!

Klokken otte sad vi begge i min Kahyt, et Par fulde Flasker Champagne paa Bordet, nedladende lovede jeg ham at tage mig af ham, at lære ham en Mængde, at udrydde hans Barnagtigheder, at gøre ham til en berømt Officer, at sikre hans Karrière (kisss), at støbe ham fra Ny i *mit* Billed og Lignelse! Hvadbehager?

Digitized by Google

Da Uhret viste ni, var den ene Butelje tømt, vi havde drøftet Spørgsmaalet ud, mine Ord var Visdom for ham. Spøgende laasede jeg Døren — og begyndte at fortælle om Paris, om alt hvad jeg har set og levet dér — min Arm om hans Hals. Hans Øjne brændte som Fakler og Stjærner. Der gik livsalige Skælv fra hans Krop. Der stod et ganske fint boblende Skum om hans Mund, mit Hjærte rejste sig og græd, jeg kyssed hans Taarer bort ..... nuvel, eh bien, hør her: Peter Romanowitsch jeg sværger Dem til, at da Klokken slog ti var alle Flaskerne tømt, Lamperne slukt — og han kendte i Verden kun *mig!*

Han lystrede kun *mine* Bud!

Øjnede kun *mine* Planer!

Jeg var hans Herre og Skaber paa Krop og Sjæl! Han skælved af Frygt for min Vrede! Han var bævende klar paa, hvad der vilde ske — om dét kom ud, som nys var hændet imellem ham og mig!

Han var min første Proselyt for det store Maal!

Enig med os i Eet og Alt, den første Discipel —: men, De kan tro, aldeles ikke den sidste! Thi hans Eksempel vil virke langt mere end De aner! Vent blot! De skal faa at se! Jeg lover med Ret os det Bedste!

Dag for Dag vil ogsaa andre gøre som han, Een efter Een!

Nat for Nat — Døgn for Døgn!

Eh bien!

Svar mig nu!

Hvad siger De saa til dét?!" — og Praxin bøjede Hovedet paa Skakke, tabte en lang Strimmel Savl, fnes og stirrede.

Digitized by Google

Luschinskij følte sig paany — og endnu stærkere end nogensinde før — højst mærkeligt tilpas. Der sad pludselig en slem Blære nedenunder hans Hjærte. Han fik Kinderne fulde af Kvalmevand. Aha, saa det var altsaa af dén Grund, at den lille Kadet Stern var stukket af i Nat, saadan som Simoff havde fortalt —: tænderklaprende af Jammer og Mandfolkeskam, rystende og dødssyg af Kval og Gru ... meget vel, me-meget vel, og .. ké ... denslags Ting var det kort sagt, at Greven vilde have Een mèd til, hvad, kkk, som syv Satan ogsaa, ksss .... Og i det samme kom Peter Romanowitsch igen til at fuse uhyre ud af Svælget — dennegang med alle fem Fingre paa den venstre Haand uforblommet inde i sin Mund, klemmende Øjnene i, iskold over det Hele.

Saa løftede han sin højre —:

„Hør nu, din Mordbrænder, kissss, kki, kk, Fanden gale mig, nu hàr jeg sku ingensinde hørt noget lign....“ — begyndte han, halvkvalt, med sine Blikke svidende sig ud af Hovedet, uden at vide hvad han vilde sige yderligere.

Men samtidig formente Praxin aabenbart, at hans egen Pavse havde været lang nok.

I alle Tilfælde gav han Peter Romanowitsch et Smæk paa Knæet —:

„Akkurat!“ — sagde han, grinende — „Jaha! Jeg forudser indtil en Tøddel hvad De vil sige! Nemlig noget lignende som De antydede før, da vi talte om Ligheden mellem Eudoxia og Sekondløjtnanten, det dejlige Sujet for en guddommelig Skabers Kraft og Morskab! Ja selvfølgelig: De har Ret

Digitized by Google

paany! Ikke Splint kan jeg gendrive Deres Meninger! Og hvad mere er — jeg er ganske bragt over paa Déres Parti! De har ladet mig se Tingene i et splinternyt Alterlys — men i det rigtige! De har overbevist mig totalt! Nu er vi enige i et og alt! Netop dette er en Udvej for os alle! Jeg forstaar Deres Plan fuldt ud! Joho! Just paa dén Viis kan alt ondt afvendes i Tide — fra os selv! Deres Projekt er genialsk —: ikke mere nogen fast Oppasser, nej, ça va sans dire: for hvad nytter det, under de nuværende Omstændigheder, at ærgre en *enkelt* Mand ihjel! Som Indledning og Øvelse var det godt nok, i sin Tid — som et Middel til at skærpe vores Teknik, javist, jeg vil aldeles ikke forklejne den Tjeneste De har viist os allesammen, angaaende Iwans langsomme Død og Bortgang, vi skylder Dem stadig Tak for denne Daad — mais oui, men *nu*! Nej nej, De har ganske Ret: nu maa vi hver eneste Dag have en ny Fyr fat! De, Peter Romanowitsch besørger de menige — jeg og de andre tager os af Kadetterne, ikke sandt! Hoho —: fra Morgen indtil Middag fylder vi dem uhørt med Klø — ganske saadan som vi allerede har begyndt at gøre! Vi udrydder med Plov og Harve hvert eneste Spor af Stejlhed og Indbildskhed om Formiddagene — og Resten af Tiden, ké, bon, ganske som De lod skimte igennem før, naturligvis: vælg de kønneste for Deres egen Mund, for Deres personlige og guddommelige Aspirationer som Skaber og Behersker — bare hver Dag en ny! Og de andre, dem som vi ikke selv bryder os om, dem sender vi i Land

Digitized by Google

hver Aften med Mønt til at more sig for! Og dagligt en frisk! I Løbet af en Maaned tredve behandlet!

Jaha, dér har vi sku hele Programmet! —:

Vi gør dem til Venner af en hvilkensomhelst Landjord — og til Dødsfjender af Skibet her!!!

Alle hænger vi i — De, jeg og de andre Kolleger —: og Udfaldet er sikkert og visst!

Ikke sandt! .....

Og nu — nu veed jeg altsaa, at De har begrebet det Hele!

At vi kun paa dén Façon kan gennemføre netop dèt: som De selv i dette Nu er bestemt paa at ville gøre, for at redde Deres eget Liv — naar Togo kommer!

Ja!

De har Ret!"

Praxin rejste sig op. Hans Ansigt sved som en Brand foran Luschinskij's Øjne. Og endnu engang var han pludselig ganske tæt ved Peter Romanowitsch's Øre, hvislende, hed —:

„Ça y est!

Thi det jeg har sagt her — det *er* den eneste Vej!

Det eneste Middel — til at opnaa *dét som Déres allerdybeste Tanker gætter paa nu!*

Ikke sandt!?" — han satte Neglen af en Finger haardt imod Luschinskij's Tinding et Sekund — og saa var han ude af Døren.

Men først længe efter opdagede Peter Romanowitsch dette her —:

„Av for Sattan, la' vær'!" — sagde han vrissende.

Saa saa' han op, drejede Hovedet fra højre til

Digitized by Google

venstre, fniste overvældet og skamfuld, daskede sig ubeslutsom paa Benene, følte sig sprudende varm i Nakken af Sol, Sodavand og Svineri —: Et glimrende Geni, denne Praxin, hvad!

Højst besynderligt for Resten, at han havde blottet sig saa meget tilsidst: rent ud havde han jo erklæret, at det Hele gik ud paa at faa Armadaen enten til at vende om med det samme, eller til at overgive sig naar Fjenden kom, ikke sandt! Jo, min Salighed: Greven havde jo sagt netop det selvsamme, som man personlig sad og tænkte paa! Kkkk! Gudskelov! Saa meget var der dog altsaa allerede opnaaet, at man talte uden Omsvøb til hinanden! At man foragtede al hykkelsk Konveniens! Hvad! Kisss!

Sese!

Naa saa baade Starck, Tscherikoff og Oremyckin (den aalformede Herre!) var ogsaa enige med Praxin i alt dette her! Meget vel! Men Bogduroff — hám havde Greven slet ikke nævnt —: hvorfor ikke?!

Og Lwow .... ja, hvad var det nu for noget Praxin havde bemærket om hám „at han var en snedig og ukammeratlig Skurk"? Kæ, Herregud, du gamle Timon Wladimirowitsch, min Fælle fra de sidste hundrede Aar, hvem skulde dog have troet dét om *dig*! Allerede for længe siden, endnu forinden den mærkelige Historie med Iwan, var du jo i Grunden temmelig tosset og forrykt! Er du da bare bleven rask nu, for at begaa en Banditstreg?! Og hvàd er det saa, du har hittet paa, du arme?

Og Andreas Stern, der jo var bleven taget til-

Digitized by Google

fange i Morges, dernede i Tananabozuke, og hvem Simoff nu var rejst ned for at lade være med at hente .....

Det faldt Peter Romanowitsch ind, at ved alle disse Omstændigheder var det jo paa en eller anden Maade dokumenteret, at Grev Praxin til syvende og sidst ikke var helt saa godt et Menneske, som man hidindtil havde gaaet og troet om ham, vel, ak Nej, ak Gud, denne Mand som man havde stolet saa meget paa! Eller var Greven simpelthen bleven gal af Hor, Harm og Hede, saadan som hans Drømmeberetning meget vel kunde tyde paa? —: men en beskidt Karl var han i alle Tilfælde, en Skam for os alle!

Aa Gud, og Alexej Porphyriewitsch, der er rejst væk fra mig og aldrig kommer tilbage — ikke engang med en Hilsen fra Eudoxia!

Og Lwow der er bleven en Slyngel, og lader mig i Stikken!

Og Stern der er flygtet og paagrebet, forbandende alle os andre!

Og Bogduroff der ikke er enig med os, der holder sig for sig selv og ser ned paa os! ..... ak Jesus, min Gud, ak Hjælp, Hjælp! hvad ondt.. ha' je' begaa', at de alle ska' for..for...forla-ha-de me'!?

Og dermed sank Luschinskij omkuld paa Sofaen, i sit permanente Rekonvalescent-Flæb, og græd sig i Søvn —:

Géhé, mit Hjærte er ensomt og hvidt!
Mit Sind er klamt af Graad!
Eudoxia, jeg kommer!
E-hé-hé..... — — —

Digitized by Google

Det allerførste som Peter Romanowitsch kom til en forholdsvis uklar Erkendelse af, i de paafølgende Dage, det var: at det var sku en meget vanskelig Sag at blive viss paa, hvorvidt han havde gættet rigtigt eller ej, angaaende sine Kammerater — og deres indbyrdes Væren og Færden.

Havde mon ogsaa dé opdaget den dulgte Sammenhæng mellem deres eget Ydre — og de flintrende Arrigskaber, som de allesammen havde ytret saa rigeligt i fordums Tid, saa saare de bare betragtede hinanden, hvad?

Eller hvordan skulde man da ellers kunne forklare sig følgende dobbelte Fænomen: paa den ene Side at disse tidligere Skænderier, Slagsmaal og Baghold faktisk ikke fandt Sted mere — og paa den anden, at Kammeraterne alligevel ikke altid gjorde sig nogen synderlig Anstrængelse for at undgaa Synet af hinanden!

Havde de altsaa virkelig indset den fortvivlede Mening med det Hele — eller var de bare for sløje og slatne til overhovedet at kunne blive gale i Skallen som før?

Hvad, for Pokker?.....

Javist, Sagen var uoverskueligt svær at komme paa det Rene med!

Givet var det i alle Tilfælde, at en Forandring var sket — med Hensyn til Officerernes indbyrdes Forhold!

Utvivlsomt!

Thi baade ved Maaltiderne og ved andre Lejligheder — navnlig under Eksercitsen og Læsningen, der nu igen afholdtes fra Morgen til Aften paa Ski-

Digitized by Google

bet, for ikke at lade Mandskabet altfor megen Tid til at muntre sig og til at hitte paa Skarnsstreger — baade aarle og sílde indsaa' Peter Romanowitsch tydeligt nok, at man bar sig ganske anderledes ad end i gamle Dage —:

Imens man havde Inspektion fjantede man paa den allerurbaneste og gemytligste Maade med hinanden — allerhelst rigtig i Nærheden af Folkene.

Men ved Bordet — hvor man var alene med Kollegerne — dér gloede man sku til Gengæld dobbelt saa fjumbet og fnisende ned i sin Tallerken, gav sig ikke af med nogetsomhelst andet end at grine uden Grund, og at føre Ske eller Gaffel op og ned; eller man bavlede et Kvarterstid hen med at snakke om Vejret, mens man slurkede en fire—fem Glas af en eller anden Likør i sig!

Med andre Ord: naar man stod overfor Mandskabet, saa generede man sig ikke Spor, men sludrede grinende løs om Himmel og Jord — men saa saare man var henvist til hinanden, saa holdt man pludselig, aabenbart ganske instinktivt, paa det omhyggeligste Øjnene væk fra de indbyrdes Fjæs!

Men skændes gjorde man sku aldrig mer!

Ikke Gnist!

Nej!

Og saa hurtigt som man nogenledes kunde forsvare det, trak man sig med endnu et Fnis tilbage; man forsvandt fjantet — helst en Smule skør og bedærvet af Druk —:

„Mine højstære.... mine højstærede Gentlemen, jeg haaber ikke, fnssss, at De tager mig det *ilde op*, at jeg nu vil *ile ned*, gé-ké, ksss, kkk, i mit ..i mit Lukaf, hvad!

Digitized by Google

Kæhæ!

Hvadbehvabbehager!"

Eller man tog til Byen allesammen — og undgik alligevel hinanden derinde, ved at tilbringe et Par Timer oppe i det snollede Skur der hed Café de Paris, sammen med nogle jodoform-duftende Skønheder med den yndigste fade Kviksølvaande og bundløse Bukser; eller man sad, gabende, og ragede alenhøjt op over en halv Snes Stykker af de smaa, gustne, sortskæggede og guld-ærmede franske Officerer der suttede en Absinth med Sukker i sig; kort sagt: man fnisede en to—tre Timer hen i det første, det værste Selskab — bare et eller andet Sted hvor Champagnen kunde faa Een til at hikke sig bedaarende ud af alle Sorger. Eller man drev jo ned i sit private Lukaf, for i en svedig Ensomhed at sidde dér og kukkelure over Fanden maa vide hvad, indtil Tjeneste eller et nyt Maaltid igen tvang Een til at skulle bese Kammeraterne paany.

Javist, alt dette her var sku forklarligt nok, med denne *indbyrdes* Færd: Løsningen var jo simpelthen den, at man stadigvæk, trods alle Opdagelser eller trods al fælles Fjottethed, dog frygtede for, pludselig at kunne blive sprøjtende fornærmet (og derefter komplet dødssyg) i samme Nu hvor man for Alvor fik Øje paa et af de sædvanlige ildelugtende Hyæne-Fjæs rundt om sig!

Ja, selvfølgelig, jo —:

men hvorfor Satan bar man sig da ganske anderledes ad i *Matrosernes* Overvær, Fanden knuse mig, sikken en gemen Rebus, ikke sandt?!!

Kan mon Dé, højstærede, kan mon Dé fortolke

Digitized by Google

mig: er dette en nys udfoldet Kløgt og Besindighed — eller er det tværtimod endnu et yderligere Tegn paa et eller andet ekstra suttet og slemt Djævelskab, Drab og Død der huserer inde i os allesammen, hvadbehager?

Naa.

Skidt med det Hele, nu opgi'r *jeg* sku at komme paa det Rene med de Sager, og forresten rager de mig ikke Spor, jeg gør hvad jeg kan og ikke mere .....

Saa saare alt dette her altsaa var begyndt at blive Luschinskij for indviklet at hitte ud af, saa opgav han — lige stik imod sine tidligere Manerer — ganske simpelt disse Gennemskuelsesforsøg (eller var det, muligvis, dém der opgav hàm, hvad, ké!?) — og han indskrænkede sig klogeligt til iøvrigt, kort og godt, at følge Kollegernes fysiske Eksempel.

Forlængst havde han bare sørget for at glemme Nakinskijs Raad om at tage hyppigt i Land — for hvad Fanden skulde man derinde, naar man har en Eudoxia eller Andruschka dérovre, fuld af Rusland, Elskov og Hjem — som Simoff havde sagt engang med Rette!

Og ergo tilbragte han tout simplement atter og atter sine Timer nede i sit Lukaf, strakt ud paa sin evige Slumreplads, gloende lige op i Loftet uden Skygge af Grund, rygende sine Cigaretter, nu og da nippende til sin Whisky, lyttende et Øjeblik eller to efter en eller anden Bamlen nede fra Maskinkassematten, eller efter en Plasken af Aarer og Negerskrig derude, eller efter de smaa, korte Bluff fra Motorgiggen ..... han mærkede sin Hjærne lang-

Digitized by Google

somt ralle ud gennem Næsen paa sig, faldt i Søvn med eet, oplevede dér alle grufulde Ting, og vaagnede lidt efter lige saa pludseligt op, halvkvalt, harkende, med hele Munden fyldt med Slim og Snot — og med et stort, svedent Hul i sin Skraapølle, af Cigaretten.

Saa fik han Fødderne ned fra Sofaen, støttede sine Albuer paa Knæene, Hagen i Haandfladerne, og gav sig til at lade som om han prøvede paa at hitte ud af dét han havde drømt. Men selvfølgelig skulde han nok vogte sig, for at være mere dybtgaaende i dén Undersøgelse end i andre: for naturligvis var det noget med Iwan, ikke sandt! Eller Snik Snak, vist ej, ké, ké-ké, ikke Gnist, tværtimod, det var sku bare en eller anden vildfremmed, simpel og raa Fyr man havde skuet dér i Søvnen; Een med et uhyre Fjæs der blot ikke var til at se i Øjeblikket, ikke sandt, ké ... eller, ok nej, ikke engang dèt var rigtigt: ork næ, det var jo bare sin Ven Praxin man havde drømt om, jaha, javist, nuvel, lad os saa strække Benene en Smule, man bliver jo skrupskør i Issen af at slumre saa meget! ....

Han trak Koojets Gardin for, lavede sig Halvmørke, drejede Nøglen de halvanden Gang om i Laasen uden at vide hvorfor.

Han stillede sig op midt i Lukafet, skrævende, med begge Hænder ned til Siderne, fnisende langsomt, og bestilte ikke Spor. Lod sine Tanker dale løseligt hen, lidt efter lidt. Stirrede stift opad, inde i sine egne lukkede Øjenlaag, saa al Bevidsthed lidt efter lidt dejsede vuggende ned igennem Ryg-

Digitized by Google

raden paa Een — gled, med en pludselig baglænds og kold Fornemmelse, fra Hjærnen ned forbi Skulderbladene, og derfra sivede helt ned i Haserne. Han holdt Vejret, indtil Tindingerne rungende begyndte at synge Bullller-bulller-buller, og Hovedet med eet gav sig til at skilles lagvis og glat, som Skiferplader og klam Gelé, og holdt Mund for evigt —:

Tysss ....

Føl, hvor min Nakke bliver sval og stum. Endnu dunker det sagte derinde, ganske dæmpet og lidt ... men nu er det stille med eet. Blideligt mærker jeg mine Negle fryse hen, Fingrene svinder prikkende bort, Hænderne visner saa brat.

Nu er det mine Ben der døser væk, lydløst snurrende. Mine Lænder bli'r, med et sukkende Pust, til Gummi og Damp. Mit Hjærte det rører sig ikke .. jeg er bleven en hviskende Kogen, en svævende Boble af Luft.

Jeg svimler ... og synker ....

og brister ..... og .....

dør .....

Men saa sprang Stilheden sammen om ham, med et Brag.

Han fornam, med eet, Ensomhed i sig.

Han skreg og *maatte* have Selskab.

Hvid og fraadende væltede han sig bagover, fik fat i Ringeknappen og kimede løs, vildt, med spilede Øjne, trykkende med alle ti svulne Negle paa den vaade Knast, skælvende — indtil Messeopvarteren Bobr gav Møde.

„Kom!

Digitized by Google

Kom her!

Rup dig dog!" — stammede Luschinskij saa, rystende paa Hænderne, faldende sammen paa Sofaen — ,,Træk det Gardin fra! Satan i Helvede, hvad *er* det for et Mørke jeg sidder i! Siig mig, Bobr, siig mig: hørte du det Hyl der revnede Skibet før, ké, haha, et Skrig af Gru og Blod, jeg skælver, er jeg ikke rask, er det mig selv der skreg — i Drømme?

Hør, Bobr: skrup dig nu hen til mit Skab, tag den Flaske frem!

Javel —: dén!

Og et Glas, lille Ven, men gesvindt, det haster!

Tak skal du have, tak .... vær saa god at skænke op for mig, ogsaa! Ah-h! Det gjorde sku godt, ikke sandt! Eet til!

Haha!

Hør siig mig engang, hør siig mig, Boble —: hvorfor *har* du dog saa travlt!

Hvorfor jager du saadan, for at komme afsted igen?

Tag den med Ro!

Ikke sandt!

Hvad gør dét!? Har *jeg* ikke Lov til at invitere vores gamle Boble til en Passiar om Drømme, ké, jovist! Fanden tage mig, kom her: faa endnu et Bæger frem, ingen Vrøvl min Skat, vist saa, sæt dig ned, sæt dig ned paa den Stol her lige overfor mig, jeg har altid saa godt kunnet lide dig! Skænk i, Skaal, Boble! Lad os for et Minut glemme Afstanden mellem dig og mig, vi er jo dog Czarens Tjenere begge! Fanden gale vores Mødre! Skænk i, siger jeg, baade til mig og dig selv! Skaal!....

Digitized by Google

Nej, hør!....

Vent nu dog lidt, gaa ikke endnu, har du ikke noget at fortælle mig ....

Hør, jeg vil sige dig: jeg har de gruligste Drømme, saa saare jeg er alene! Om Død og Hævn, drømmer jeg hver Dag og hver Nat! Om nogle Slyngler der har smidt deres Hovede væk, og nu kommer de kravlende hérind for at finde det igen, hører du, ké, de kryber ind i mine Næseboer, de fumler omkring oppe i mit Svælg, Fanden tage mig, k-k-k... kom her, ingen Snak, naar jeg selv tilbyder dig endnu en Snaps! Jeg vil ogsaa fortælle dig en anden Ting, om dét som jeg drømte for lidt siden: at pludselig var der nogle uhyre Flammer der kom op gennem Gulvet, hører du, de sveed mit Hjærte til Kul, aa Bobr, du veed ikke hvordan det var: mit Hjærte det sprængtes med et Hyl! Med et Skrig af Brand og Kval, brændte mit Hjærte itu! Mine Aarer brasede som Floder af Ild i mit Kød ..... og i samme Nu stod Iwan her, med sin bævende Hals af Rødt og Krudt ..... hvad, haha, Snik Snak, jeg *kender* sku ikke en Sjæl der hedder Iwan! Bavl! „Iwan" — hvad *er* det for noget Vrøvl! Det er jo ikke engang et Navn, vel?! Ikke Spor! Fruentimmersjov og Grin det Hele! Næ, saa skulde du høre, hvad Praxin rystende fortalte om Urrummets Kulde og Baal .... kom her! Kisss! Endnu et Glas!

Ah-ha!

Ah-h!

Hvad, den gør godt, saadan en rislende Slurk!

Føl, hvor den gaar som Selskab af en tro Ven

Digitized by Google

luevarm gennem Barmen! Mærker du den lægge sig mildt tilrette, som en yndig Pige i din Marv og Mave!? Fornemmer du, hvordan den skrider som en hellig Aand husvalende gennem Nerver og Blod! Skaal igen! Fanden fløjte mig, hahaha! Hvad, lille Boble, har du slet ikke noget at fortælle mig, Svineøje og polisk som du er, kom her, er der ikke et eller andet Morskab og Svir du kan berette mig om, hvad, jaja, men lad mig saa høre lidt om, hvad du tog dig til i Diego i Aftes, du Skurk, jeg saa' dig komme ombord engang i Nat, gé, gé-gé, kære Ven du vaklede saa stum og tom, siig frem: hvad hed hun, hvor boer hun, hvad er hendes Pris og hendes Specialitet! Kisss, ké, du svimlende Dranker, min Ven, mit Barn, du Fjende af Kvindernes Dyd, kom her, ud med Sproget, veed Gud, er vi da ikke Vorherres Sønner tilhobe?!"

Luschinskij stak ravende sin højre Haand ud, skaalende med Opvarteren.

Bobrs Øjne fniste sig i et Nu ud af hans runde Hovede, han skrabede ud og hikkede, han gluksede som en Høne af beskeden Fryd, han hostede af Sjov og Ærbødighed, han knækkede i Lænderne af Grin og af søde Erindringer fra i Nat.

De slyngede Armene om Halsen paa hinanden, savlende begge to, kyssende hinanden til Venskab og Broderlighed — og sad, halvkvalte af Henrykkelse, uden at kunne hverken fortælle eller lytte, tilsidst bare udvekslende alt hvad de kendte af yndige Ord, puffende hinanden overalt .....

Eller Peter Romanowitsch følte pludselig, at ikke heller dette Selskab var nok —: Gang paa Gang

Digitized by Google

greb han sig, med eet rystende paa Fingrene, i paany at være i Færd med at fortælle om sine Drømme.

Altsaa skyndte han og Bobr sig at tømme endnu et Bæger. De tog en gribende Afsked med hinanden paa Glassets Rand, med Favntag og Hik — eller de blev begge to ligesaa brat fornærmede og fjendske, skulende og skumle.

Og derpaa dinglede Luschinskij ud paa Banjerdækket, forud.

Enten til en Øvelse som han forestillede at have Inspektion med — eller bare hen til den første den bedste Klynge Matroser, der sad og pudsede Geværer eller rensede Kanoner.

Dér traf han i Reglen allerede en smilfuld Kammerat der var kommen ham i Forkøbet, ledet af de selvsamme Motiver som han —: for Eksempel Starck, Bjelostskij eller Praxin, nu og da ogsaa Boruffkin eller Gowitz.

I Forening gav de sig til at diske op med de nydeligste Historier, pyntede op med Gisp og Fnis.

Under Paaskud af at snakke fortroligt og konverserende med hinanden, osede de alenviis af de varmeste Vittigheder af sig, brægende højere og højere for at Folkene virkelig skulde kunne høre hvert Ord.

Lidt efter lidt glemte de helt og holdent at spille Komedie, de snakkede mere og mere utilsløret direkte hen imod Matroserne — og endte tilsidst med at staa midt i Klumpen derhenne, skelende, skottende og snøftende, blottende deres egen Livs-

Digitized by Google

førelse indtil helt ned til Sokkerne, fortællende vidt og bredt om hvad Sjov og Forlystelse de Fanden knuse mig havde oplevet inde i Byen i Nat; skælmsk opmuntrende de menige til ogsaa at more sig en Smule, hvad, min Salighed, Folkens, fjærnt fra *mig* at ville nedbryde Jeres Moral, men I har det sku haardt nok hver Dag, under Øvelserne, med de Svedeture som vi desværre er nødt til at skænke Jer — og eftersom vi nu ligger her og roder i disse Par Døgn endnu, og saasom vi inden en Uge skal rejse for Alvor herfra for at komme over og dø for Czar og Fædreland uden Grin, saa skidt med det Hele, Børnlille, mor Jer, Fanden tage mig, jeg siger det rent ud, hvem af Jer der ønsker Nattegn han skal faa det paa Stedet: hvem veed om Chefen ikke snart lægger Forbud ned, mod at I overhovedet kan slippe i Land mere, ikke sandt! Og hvis I trænger til et Par Kopek til at muntre Jer for, nuvel: ogsaa dét kan I erholde hos *mig*, er jeg Jer ikke i Faders Sted, hahaha ....

Men saa kom Pope Woldugirow vandrende forbi, hvid under Skægget, med sine sorte Øjne store af Himmel, Gud og Dom — eller man hørte med eet Gregorows langsomme Røst der penibelt skændte dernede — eller man kom selv til at nævne et eller andet, der paany bragte Een paa Tanker om alt det man vilde glemme ..... og saa standsede man brat midt i Ordene.

Man ligesom vaagnede pludselig, med et Sæt. Saa' sig forvildet og fjantet omkring. Kunde med eet, saa at sige baglænds, høre alt hvad man havde staaet her og smidt af sig — i alle disse fremmede Menneskers Nærvær.

Digitized by Google

Man følte i et Nu sit Hovede blive et flakkende Baal. Brystet skred sammen med et Bulder. Og man skyndte sig afsted til sit Lukaf — uden at kunne begribe, hvordan det hele var gaaet til, hvad, kisss, havde man da været kanonberuset, fjottet eller gal? Eller havde man drømt det Altsammen, Rub og Stub, hvadbehager? Nu *har* jeg sku aldrig ....

Og et Par Timer senere skete der i enhver Henseende det samme paany. —

Jo saamænd!

Med et permanent og fjoget Fnis opdagede ogsaa Luschinskij skam, Gang paa Gang, at han i Virkeligheden, uden at vide noget synderligt deraf, helt instinktivt, var i fuld Galop med paa denne Maade, minutiøst, i Eet og Alt, at foretage sig netop dét, som Grev Praxin havde raadet Een til, forleden!

Han trak øjeblikkelig sin Overlæbe helt op til Næsen, ved denne vamle Erkendelse, følte sit Hjærte hulke genert, og bandede straks paa: at det skulde sku selvfølgelig være sidste, uigenkaldeligt sidste Gang at dén Slags passerede ham!

Min Sandten, denne Greve der gik omkring med Kadet Sterns Sjæl siddende som et Udslet og Ekscem paa sit Fjæs!

Og háns Raad skulde man ligge her bestialsk og opfylde!

Hvad!

Haha!

Fanden tage mig, føj! Ja, dér kunde man nu rigtigt se, *hvor* snedig og lumsk den Adelsmand var!

Ikke sandt?!.....

Digitized by Google

Og straks gav Peter Romanowitsch sig, propfuld af Forbløffelse og anden Mærkværdighed, til igen at overveje hele hin Samtale mellem ham selv og Greven —:

Død og Pinsel; ja, hvilken nederdrægtigt underfundig Misdæder den Praxin dog var! Og en rigtig beskidt Anbefaling, den han havde givet Een dengang, det veed Gud: dette her med at skulle indvirke paa de unævnelige Kropsdele af Folkene! Ptøj! En Fremgangsmethode der var en evig Skam baade for Een selv og for Eens Fornemmelser som Mandfolk ovenikøbet — og tillige ganske forkastelig af rent menneskelige Aarsager!

Modbydelig og infam, kort sagt!

Ja, vist saa, men, paa den anden Side: indrømmes maatte det altsaa, at netop hérved bevistes det jo, hvor snild og klog Greven var —: at tænke sig at man, paa trods af saàmange Grunde til Protest, dog alligevel, uden at ane Spor deraf, rent og skært af egen blind Drift, Gang paa Gang bar sig ad just saadan som Praxin havde opfordret Een til, hvad!

Gud velsigne ham, sikken en Menneskekundskab den Mand maatte have!

Uhyre!

Under de forhaandenværende Omstændigheder var det sku utvivlsomt nok, at netop háns Raad var de frugtbareste og mest fintmærkende af alle!

Jaha, et guddommeligt Paahit, at ville virke nedbrydende paa Mandskabets Etik, netop ved at knække deres Mandighed med Klø hver Formiddag — og saa at lokke Resterne af den paa Glatis og Lærkesjov hver Aften, i Haab om at faa den til at

Digitized by Google

drukne helt og holdent i det første det værste giftige Fruentimmerskørt derinde!

Uforligneligt!

Selvfølgelig.

Bravo!

Men, hvad derimod den anden Part anbegik — tænkte Luschinskij videre, idet han pludselig mindedes, at der var jo *to* forskellige Ting som Greven havde opmuntret ham til —: altsaa angaaende dette her Forslag med ogsaa rent korporligt at skulle indlade sig paa den Slags Æventyr, sammen med Kadetterne eller de menige —:

Nej, dét var visselig ikke saa gunstigt!

Gud fri og frels mig!

Detvilsige —: naturligvis var det aldeles ikke Eens Moral der lagde sig imellem, ikke Glimt!

Havde ikke Alverden, lige fra de første Maaneder ombord, grinet saa smaat ad Kadet Puschkin, naar han sad og smed rødmende Blikke til Kaptajn Bernikoff, Navigationsofficeren, der paa sin Side altid besvarede dem med samme gyldne Mønt, ikke sandt! Eller naar Kaptajnen, øm og vuggende, vandrede Aftentur og tog Pejlinger af forskellige Dybder i den lilla Tropeskumring hernede i den senere Tid, med Armen om Skulderen paa den samme, søde Dreng! Eller Dag for Dag, hvor Bernikoff sørgede som en Fa'r for Ungersvenden i enhver Henseende, baade med Mad, Drikke, Belæring, Underholdning ogsaavidere! Og naar de evig og altid spurgte efter hinanden: Siig mig, Luschinskij, veed De ikke hvor Puschkin er henne, vi skulde jo ind og køre med Sporvogn til Camp

Digitized by Google

d'Ambre, han og jeg, i Eftermiddag, jeg har lovet at vise ham den milevide Udsigt derfra, i Sol, Skov og Skyer ..... Eller: hør engang, Peter Romanowitsch, Dé har vel ikke seet Kapt'n Bernikoff, han gik ned i Chefens Kontor for lidt siden, og jeg vilde gærne have ham til at forklare mig dette Sted i Dragomiroff!..... Jaha, eller naar de tvende Herrer, saadan som de havde vænnet sig til i de sidste Uger, hver eneste Morgen kom sammen ud fra Kaptajnens Lukaf (hvor de havde slumret parviist den ganske Nat) med hinanden under Armen, med røde Kinder, store Øjne, samtidig frække, generte og pjankede — akkurat som en Brud og Brudgom paa Rejse ..... Ak jo, halvttusinde Gange var man kommen med de frimodigste Hentydninger til alt dette her, mere og mere uforfalskede efterhaanden som Tiden gik!

Naa.

Og heller ikke var der jo nogen, der havde været blind for, paa den anden Side, hvåd Praxin tog sig til, naar han hver eneste Aften i disse senere Uger havde inviteret en eller anden af de smaa Løjtnanter paa store Drikkegilder — eller naar han indbød dem til at faa lidt Undervisning helt forfra i det franske Tungemaal, som Greven selv var saa perfekt i, nede i sin aflaasede Kahyt! Min sandten, ikke engang da man fik at vide forleden, at Kadet Stern, den forvildede Desertør, havde hængt sig i sine Seler, dernede i den franske Kaschott .... heller ikke ved den Lejlighed var der nogensomhelst, der havde brudt sig det bitterste om Praxin, endskønt mindst hveranden af alle Kammeraterne

Digitized by Google

ikke havde kunnet undgaa at bemærke, hvordan Greven straks fik nogle højst besynderlige, paaeengang forskrækkede og storslagne Blink-Blikke til alle Sider, naar Sterns Navn blev nævnet.

Nej!

Moralske Hensyn var man Gudværelovet hævet tommehøjt over!

Det var, Guds Død, ikke denslags Kællingestreger der holdt Peter Romanowitsch tilbage!

Forøvrigt var man vel ogsaa gammel nok, til forlængst at have tænkt selvstændigt over den Slags! Hvad Pokker: naar Kvindfolkene — der dog er langt mere delikate og kloge end vi — naar dé kan være bekendt at elske en Mand eller flere, saa behøvede vi andre jo heller ikke at genere os, vel? Og Vorherre har da forresten vel heller ikke indrettet os som han har — bare for at man skal gaa otte Maaneder paa et Skib af Staal, uden at faa idetmindste noget der kan trøste os en Smule, for denne Mangel paa Moll og Atlask, min Salighed!

Nejnej!

Næ, men hele Tingen var den, at hver Mand har nu eengang *sin* Lyst, ikke sandt!

Saa sørgeligt det lyder, saa *er* der sku faktisk Sager, som man ikke *kan* byde sin Mave — selv om man er nok saa sulten og forhungret, har jeg Ret eller ej, men gu har jeg saa!.....

Og derfor skete det jo, at hver eneste Gang Luschinskij løftede sine Øjne imod den meromtalte Sekondløjtnant Feodor Weronoff (og andre end hám kunde der nu selvfølgelig aldeles ikke være Tale om, til dét Brug!) javist: hver gudskabte Gang

Digitized by Google

naar Peter Romanowitsch betragtede Weronoff, saa kom han sporenstregs til at mindes det som Greven havde sagt: at Feodor lignede Eudoxia!

Ak ja, Luschinskij saa' i samme Nu Eudoxia for sig —: med sine store og langsomme Øjne, blaa som Juveler og Silke; og hendes korte Næse der lo; og Eudoxia's smaa, smilende Kinder, og hendes Mund der sad som et storartet og ildrødt Paragraftegn lige paatværs i hendes uskyldige Ansigt for at gøre Synet af hende noget mere alvorligt!

Oh ja, Eudoxia, der altid havde været saa livsalig smal om Midjen — og havde sine brede Hofter, formede som en Lænestol eller en Vugge for *mig*!

Eudoxia, der havde et gyldent Skød, under det svulmende Venusbjærgs Skrænt, og sine store, hvide og blomstrende Bryster — hvor Knopperne var saa følsomme, at hun blegnede, lo og skar Tænder, naar man bare trillede dem en ganske lille bitte Smule imellem to Fingre, hvad, ak ja, du varme og vidunderlige, du evigt savnede, du begrædte og uerstattelige.....

Ja, ja, hver eneste Gang Luschinskij kiggede skraat hen paa Weronoff, saa kom han til — saa at sige paa en jammerfuld og smertelig Maade — at mindes Eudoxia: ganske som om hun engang for længe siden havde været hans elskede Hustru, hans evige Viv for Himmel og Jord ..... men nu var hun borte og død, Herre Jesus min Gud: hun laa i en marmorhvid Kjole dybt i den sorte Muld, med et Sølvkors, en Glasperle-Krans paa Graven! Høwhøw..... Ak ja, saadan huskede han hende —: og

Digitized by Google

derfor blev han bare sur i Munden, fik Krampe og Sting i Barmen, og skældte øjeblikkelig den snottede Dreng til Weronoff overjordisk ud: hán, med sine Drengehofter, sit flade Bryst, og Tøjet fuldt af modbydelige Mandfolkeagtigheder, den Flab, saa hán bildte sig ind at han lignede Eudoxia, kæ, skrup ad Helvede til! ....

Nej, sandelig, hvad dén Del af Praxins Opmuntringer angik, saa faldt de ingenlunde i Luschinskijs Smag!

Ikke Spor!

Ganske vist var han i højeste Grad parat til at gøre alt muligt, for at man skulde kunne opnaa det som Greven saa hæderligt havde udtalt sig uforblommet om: at skabe en fuldstændig og dødeligt forvildet Enighed ombord, og saaledes faa Eskadren (eller muligvis bare Skibet her!) til at vende hjem igen, under Matrosernes Press — — — javel, vist saa, men dèt med Weronoff vilde han *dog* ikke, ikke det mindste, endskønt han jo altsaa, paa den anden Side, aldeles ikke kunde finde nogensomhelst fornuftmæssig eller i sig selv plausibel Grund til sin Vægring, udover denne simple: at naar de andre besørgede den Del af Arbejdet, saa behøvede hán det jo ikke!

Vel?

Næ — sluttede Peter Romanowitsch sine Overvejelser, efterhaanden naaet til den allersidste Part af Grevens viise Ord —: nej, saa var der anderledes Gehalt i den Opfordring som ogsaa Starck, Tscherikoff og andre velstaaende Officerer kom med: nemlig at man bare skulde invitere saa mange

Digitized by Google

som muligt af de unge Fyre med ind til Jomfru Mura-o-a, lade dem gøre hendes ildhede Bekendtskab i enhver Henseende — og paa den Maade lime dem uløseligt fast: enten til den tropiske Jordbund hos hénde, eller i det mindste til den ædle Giver af Traktementet! Ikke sandt!...

Javist — denne Sag tiltalte Luschinskij en hel Del mere.

Navnlig nu — en fire, fem Dage efter at Reparationerne var paabegyndt, og hvor samtlige Kammerater tilfulde havde dokumenteret deres Trang til ikke at være altfor meget sammen med hinanden alene.

Officererne var derfor evig og altid i Land, nu — hver eneste Eftermiddag og Aften, naar Solens Brandblikke havde sløret sig en Smule til, naar Skyggerne aabnede Klimatet for Een, naar Menneskene vaagnede derinde ved Aftenvinden med et Suk.

Starck og de andre slog om sig med deres Sparerubler — endnu vildere end i hine fordums Tider under Sammenslutnings-Forsøgene.

Dagligt indbød de — i Overensstemmelse med deres dunkle Planer — tre eller fire af de unge med sig ind. For Madame havde jo øjeblikkelig favoriseret deres Hensigter; nemlig ved at skrue sine Priser et godt Stykke op over den Sum som saadan en yngre Herres Gage eller Lommepenge kunde tillade sig: men da det jo galdt vores allesammens Velfærd, og da hun tilmed ganske vist i og for sig var Mønterne værd, saa.... —:

„Snik Snak! Tyss! Ingen Vrøvl! Tag nu Glas-

Digitized by Google

sene méd, og kom her!“ — stammede Starck altsaa en Dag ved Likøren efter Middagen, dernede i Messen, nødt til at sætte sig ned igen med det samme, fordi hans Ben nægtede at bære ham ret længe ad Gangen. Han rev sig over sin hvide Mund der bævede ganske lidt — saa' rundt, drejende sine Øjne med Ryk, som var der allevegne Lys der skar ham ind i Hovedet. Han gav sig pludselig til at snakke op, med sin nymodens, hulkende Røst —:

„Min Sandten! Oho! Forskaan mig for Protester! Selvfølgelig sejler I med derind! Gennem Sol og Vand — til Nat og Brand!

Eller har I kanske . . . ja, jaha, *har* I maaske allerede tabt Jeres sukkende Drømme om Elskov og Lyst?!

Er Ungdommen døv, nu om Dage, for alle de evigt higende Længslers Klager?

Mon?!

Eller, siig, har I bare forglemt —: svar, har I simpelthen glemt, under Døgnenes Slid og Besvær, hvad vi ældre har fablet med svidende Læber om Damen derinde, om Fru Mura-o-a?

Hvad, for Pokker?

Det mangled jo blot, ikke sandt!

Men hør saa engang!

Ehé!

Flyt Jer helt hen til *mig*, tag Dôme-Flasken méd, sæt Jer ned i en Svup.

Betro mig rent ud: har I da aldrig hørt Kaptajn Lester, Poeten, naar han — dødstræt paa Legem, men Sjælen i Gry — kom knurrende hjem fra

Digitized by Google

hende histinde?! Aldrig hørt ham sværge og synge sit blodige Kvad — det der begynder saalunde: ved Zeus og Gud, hun var en Ildsvaade, et Mord i mit Hjærte! Mine Hænder blev drivende røde af Skam og Fryd! Hendes Skød var et Saar af Purpur og Skrig! .....

Hvad, ikke sandt, jaha! Ja, ved min Moders Minde: Mura-o-a fik ogsaa *mit* Sind til at bløde og dræbes, en Aften! Aa, du min Times Jomfru derinde! Du er glat og brun, i Skyggerne dunkel og grum, som Opium og Æter! Ja, saa sandt jeg lever: for første Gang i mit Liv hændte det mig, at mit Kød forglemte sig selv, og min Sjæl gik flammende ud af mit Svælg — da jeg var i hendes Favn en Nat!

Dét hændte mig aldrig før!

Ikke nogengang før!" — han slog Nakken bagover. Der brast med eet som et nyt Laag fra hans Øjne; de sved sig glimtende frem. Han famlede sig oven over Ørene med alle ti Fingre. Der sprang en Sitren over hans Mundviige —:

„Ingensinde før ... endskøndt jeg dog, ja, jaha, haha, skøndt jeg dog har prøvet *alt* i Verden, af Elskov og Begær!

I Japan har jeg ejet et Barn af Krop, kun tretten Aar gammel — men hendes hede Aand vidste alt, den erindrede Slægternes ældgamle Kunster og Kneb. Luschinskij: fortæl, om De vil, alt hvad *jeg* har betroet Dem engang, en Kvæld under Sorthed, Storm og Sky'r: om Uruma, min fløjelsbløde Blomst i Sol! Mit gule Bæger — oj, min glade Pokal, hvis Tørst var saa vild hver Nat —: Herre, hviskede

Digitized by Google

hun til mig med Ild af sin Læbe —: Herre, mit Køn er en Rovdyr-Rose, en Orkidé der drikker din Marv i sin Krone!

Pigerne i Kina.... jeg mindes dem grant, min Hud blir som Plüsch og Cayenne, naar bare jeg tænker derpaa —: barberede, glatte, som en Smilehuls-Mund var de skabt. De sved mig om Lænden med Fakler af Lyst. Aa Gud, jeg husker endnu, mine Herrer, jeg husker endnu deres fremmede Røster der klemte mig hæst om mit Bryst, der gjorde min Gane fugtig og kort. I det store Nu raste jeg blindt, beruset og gal — af deres ukendte Duft fuld af Tang, Terebinthe og The .... Jeg svimlede rødt og sank hen. Men deres ... deres stejle Fødder slog mig som Sporer i Siden, og jog mig rallende op paany —: I fremmede Djævel, hvi standser I brat, *jeg* længes!

Og Spanierinderne, ak —: de kendte mig kun ved Nat. De segnede hvæsende hen i min Favn, som Sværme af Fosfor og kogende Mørke. Deres blaa Haar var køligt, det knitrede spidst; mine Negle gøs deri; jeg skjalv af Tunghed og Tørst. Deres hvide Halse svulmede ondt, naar de laa i min Arm. Hér, under Hagen, groede en fingertyk Aare frem, svulstig og svart, deres Strube ralled derved. Aa, de skreg og de bed, de jamred og lo .... deres store Tænder blev Gløder i *mit* Kød og Blod. Hvis jeg gled ud et Sekund, saa hvisled de hvast, med rynkede Bryn over kulsorte Øjne: Caramba, Señor, hvad tænker De paa ..... Men ved Dag, naar jeg saa' dem paa Gaden, og deres Læber slængtes i haanfulde Smil, saa græd jeg af Feber efter Nat!

Digitized by Google

Jaha, endogsaa i Danimarca har jeg favnet — det grønnende Land af Enge og Vand, den lille Reseda i de lyseblaa Have —: javist, ogsaa dér gav mig Kvinderne Fryd! Først laa de, tyst klynkende under mit Bryst. Deres Ansigter blegnede mildt. De rørte sig uroligt under min Vægt. De smilede frygtsomt og lidt. Saa bad de mig blidt, i et lydløst Suk: Aa, bliv, min Ven; jeg slipper dig aldrig mer; du gør mig saa glad og dyb! Lov mig, at jeg maa sove bagefter med *dig* i mit Skød!

Oj, oj! I Alverdens Riger fandt jeg Nætternes Glæde!

Fra Land til Land!

Men intet var det alt — imod hende derinde! De andre var Gnist — hvor hún er en Lue! De andre var Aske — hvor *hun* er Flamme! Nu veed jeg med eet, at HUN var den første af alle! Den Eneste, der gjorde mig kysk og angst og vred og ..... ké, hvadbehager, hvad er det jeg sidder og siger, Vis Vas, haha, hør siig mig .... fortæl mig, betro mig engang: hár I virkelig aldrig .... har I endnu aldrig hørt Lester hulke i Barmen? Ak, Mura-o-a — sang han forleden —: du er, som blev mine Aarer fyldt med Chartreuse og Absinth, og der blev stukket en sødmesvidende Røgelse-Glød dertil!.....

Haha!

Hør!

Var dét ikke .... var dét ikke noget for Dèm, Kadet Pawl Andrejewitsch Owen: De Yngling, Cyclop, De længselsfulde Barn! Jo, saa sandt, nu bemærker jeg hvordan Deres Pupiller vider sig ud! Og jeg ser med eet: at Parter af Deres Garderobe

Digitized by Google

forsøger forgæves at flyve til Himlen paa Stedet! Jaha, De har Ret, unge Ven og Mand! Ved Maria og Georg —: da jeg var derinde i Gaar, jeg tyktes mig saligt paa Vej imod Gud! Jeg troede et Nu, at jeg faldt skrigende i et æventyrligt Hav — en Sø af sydende Rav, saa gylden og hed var hendes Hud under min!

Som en Sol af Guld og Brand — blev mit Hjærte med eet!

Det brændte sig vaagent — og lo!

Det sved sig til Liv — og græd!" — og Starcks Øjne gik i Lyn fra hans Ansigt. Hans Kinder var hvide i Ild. Han løftede sine Hænder og klemte dem rystende over sit Aasyn. Der væltede Støn af hans Mund, inde derunder. Hans Bryst rejste sig krampende under hans Frakke.

„Nuvel!" — sagde Praxin, bøjende sig frem, hviskende, og puffede til hans Arm — „bliv ved! Hvorfor standser De her! Husk dog paa ....

Fortæl!

De unge venter og lytter, éhé, deres Læber gløder og bæver!

Hvad mer!

Hæng i!"

Starck lo brat. Hans Røst steg og faldt —:

„Hør! Hør her! Jeg husker .. jeg veed ... kom saa her! Ræk mig mit Glas med Dôme! Og skænk mig et nyt! Pardieu! Aha! Javist, naturlig fortæller jeg alt, fra Omega til Alpha ... om mit første — og sidste Besøg derinde! En Snaps endnu! Hvorfor Fanden skulde jeg ikke betro Jer det Hele? Hvad Grund skulde jeg vel ha', til at tøve og tie?! Snik Snak! Vist ej! Rub og Stub skal I faa!

Digitized by Google

Hør saa min sorgfulde Sang, om min natlige Lyst hos hénde!

Oj. Det var Aften og mørkt. Det var Skumring og stille.

Jeg famled mig frem derinde.

Jeg snublede over dunkle Dyr, over sorte Negre der sov — jeg veed ikke hvad.

Langt borte fra saa' jeg hendes Hus. Jeg kendte det straks — paa de kridhvide Blomster der vrider sig blege, rygende, op ad dets Væg. Jeg naaede hendes Dør. Og standsede et Sekund — jeg mindes ikke mer hvorfor, tør i Halsen og syg ... ak, Mura-o-a, du gule og vilde, føl hvor mit Hjærteblod banker!

Saa rev jeg Tæppet tilside — det eneste Lukke for Stuen.

Jeg stod, kort for Brystet, og stammede hæst, i olivenbrunt Halvmørke-Skær ... fra en lille Lampe derinde —:

Mura-o-a, svar mig, har du Rum for en Gæst i Nat! En Fremmed, der staar her og venter! Hvor er du ... jeg *kan* ikke se dig ....

Men lidt efter lidt saa' det ud, som vaagned det røde Lergulv derhenne, i Hjørnet længst fra mig. Det vugged og krøb. Min Nakke sprang op i et Ryk, jeg stirred. Jeg hørte en Stemme der hviskede sagte. Is-kold gik den ind ved mit Øre. Den sneg sig gysende over mit Ansigts Hud .... den lød, som en Slanges vandrende Skæl, som lytted jeg angst til Blodet der hakkende gik i mig selv!

Og saa skelnede jeg *hende*, gul som Porphyr, hun gled paa det blødende Gulv. Nøgen fra Skul-

Digitized by Google

der til Hæl. Som en Svulmen af Røg over Jorden. En skridende Glød ... Hendes Haar var sort og blankt.

I et Nu var hendes Arm om min Hals.

Hendes Mund aad i min.

Hun tog *min* Aande.

Og saa, med eet ... jeg veed ikke mere hvordan, jeg blegned og gisped, jeg kendte mig ikke selv ... mine Klæder sprængte sig brat. De flængte sig af mig, sank bort.

Aa, du derinde, uslukkeligt har jeg din Lugt i min Gane. I Armhulen var din Hud mere dunkel end ellers. Den duftede hed og sprød. Mine Tænder vaded i Vand. Jeg husked paa eengang de Tider igen, de urgamle Aar, hvor vi fraadsed i Menneske-Kød....

Ja, jeg lo og bed. Mine Kæber randt, af Styrke og Fryd. Hendes Bryster stod sitrende over min Mund, i Spændthed af Saft og Blod. De sorte Vorter stirred som Nætters Øjne imod mig. Jeg snærred og græd. Der vandrede dybe Knurr af min Hals. Mura-o-a! Ve dig! Du tændte min Sjæl, den Nat! Først hos *dig* er det sket, at mit Hjærte blev dræbt — og vaktes til Fødsel derved! Jeg blev til Mand i din Favn! Alt andet jeg har kendt — det var kun Kimærer om *dig! Du* først gav mig i Sandhed alt dét, som Længsler og Drømme kun anede før!

Du Tusinders Jomfru-Enke, du blev mit *Liv* — paa en eneste Time!

Du brændte mit Kød til Sjæl!

Aa Mura-o-a! Bliv hos mig i Dage og Nætter!

Digitized by Google

Forlad mig dog ikke! Bliv min! Aldrig andres end min! Flygt med mig herfra! Bliv *min* alene!

Kom!

Jeg længes og sulter og græder!" — Starck standsede, med et Hulk. Han saa' sine Hænder, der skælvende stak op i Luften foran hans Ansigt. Han rev sine Øjne vidt op, og kiggede rundt — hvor de andre sad stirrende, med deres Blikke væk.

„Eh bien!" — hviskede Praxin med et Fnis, en Haand paa Owens Skulder — „nuvel og hvad saa! Hvad mer! Kil paa!

Videre!

De stopper jo just paa det yndigste Sted, hvorfor, hæng dog i, far fort, hvadbehager!

Eller glemmer De virkelig rent Deres Pligt — vores Pligt alle Mand mod de unge?!

Siig frem!"

Starck blev hvidere end før. Hans Læber skiltes med eet, de blev flade og graa. Der gik en Lyd fra hans Hals. Hans Øjne fyldtes med Vand.

Men i samme Moment havde han allerede stukket Armen ud igen, pludselig savlende, snøftende, med Blikkene vaade og røde, i det blegnede Fjæs med Krampe —:

„Godt! Selvføl'ig! Hun *vil* jo ikk' . . . hun *vil* jo itt' vær' mi' alen'... kæ! Je' mene'... je' si'.... ké, jaha! Jeg køber mi' Liv me'....! Nuvel! Nuvel, mer Dôme! Kom saa her, De Grønskolling, Pjalt og Kadet!" — stammede han, gurglende, Grød i Svælget, bøjende sig helt ind ad Owens lille Øre, befamlende ham unævneligt med sine sitrende og fregnede Næver, med Tænderne skurrende dybt i

Digitized by Google

sit Grin — „Well! Jaha! Kéhé! Kæhæ! Og alt dét... *alt* det... *alt* dét fik jeg for hundrede Rubler!

Stille! Hør her, De Dreng og Dyr!" — hviskede han svidende, saa tæt ved Pawl Andrejewitsch's Kind, som naaede hans Tungespids ind i Kadettens Øregang — „og hvis De ikke selv har de Blodpenge i dette Sekund, nuvel, saa gør De blot Skridtet fuldt ud med det samme, og faa dén skidne Mønt hos *mig*! Jaha! De kan tro, De kan bande paa at nu tænker jeg for ramme Alvor, paa at skaffe Snesevis af Deres hundske Kammerater det samme intime Slægtskab med alle os andre! Fanden tage mig! Til Helvede med Jer allesammen — og med Tøsen derinde! Min Sæl! Snesevis, nej, *Hundreder* skal famle hende død og gusten og grim! Ké! Kkk! Gud! Aa, gid hun havde en Arv af Pest og Død til Jer alle! Et Minde fra Helved og Polen!

Hør her!

Fyld mit Glas gesvindt!....

De tøver og vakler, Herr Owen — veed ikke, om De bør vise mit Tilbud om Pengene af, eller ej! Haha! Jojo, jeg forstaar Dem helt vel! Jeg fatter fuldt ud, *hvad* De mener og mindes i dette Moment —: De sidder og husker, hvordan jeg har behandlet Dem i den senere Tid, under Tjenesten! De er i Færd med at overveje fjoget, *om* De nu ogsaa kan være bekendt at tage imod Gaver af *mig*! Ké! Endnu har De med andre Ord ikke ganske forglemt, hvordan jeg skældte Dem ud i Morges, mens De stod og var en Drønnert som altid imellem de menige! Pføj! Jeg haanede Dem til-

Digitized by Google

bunds! Jeg erindrer det grant! Jeg mindes det med Fryd, i dette Sekund! Jeg spurgte — mens Folkene hørte derpaa —: om De ikke hellere vilde rejse hjem med det samme, haha, om De ikke nok kunde faa Lov til at bo under Deres Mo'rs Skørter og Bukser, kæhæ, Fanden tage mig: under *Deres Mo'rs lapisskjoldede Chemise*, sagde jeg —: thi Kanonaden dér var vist den eneste der passede for Déres krigerske Aspirationer ..... det skraalede jeg til Dem i Morges, mens Mandskabet hørte derpaa! Haha! Og jeg gentager det nu, her i Kollegernes Flok! Oj: Deres Blod hylede og ruskede i Dem derved — saadan præcis som *mit* gør nu! Kæhæ! Lige for Lige! Og vent De nu blot til i Morgen, ja, vent De kun til De *har* været derinde, hos min elsk.... Jaha, De kan tro .. jeg skal nok ... jeg skal visselig .... jeg køber mit Liv med ....

Snik Snak, ikke sandt, De begriber mig vel? De forstaar jo fuldt ud hvad jeg vil, lyt kun til —: hvad De mangler for Tiden, er jo netop lidt Oplevelse i den nysnævnte Retning! Spørg Praxin, den Slyngel og Skurk, der ordner det Hele! Kæ! De skal se: et Besøg hos hénde vil gøre Dem godt! De vil vorde en Mand, ved hendes Hænders Viden og Greb! De vil blive en Kæmpe med eet, under hendes Læbers svimlende Kval! De vokser til Hero i et Nu, i hendes rygende Skærsild af Skød.....

Kæhæ, hæ, aa Jesus min Gud: dræb ham idag, forinden han naaer derind!

Hahaha.... tilgiv mig, Mura-o-a!

Kssss.... jeg raser og dør!

Ikke sandt!

Digitized by Google

Hvad siger De saa?

Stille! Kom blot her! Gaa nu ind og savl min Elskte ihjel! Jeg køber mit Liv med min Død!".....

Meget rigtigt.

Den hele Alverden gik efterhaanden ombord i Motorspinassen, efterladende Starck derude syg som et Lig, og blaffede ind til Land for at besøge hans Dame med Guld og Marv — og et Par Timer efter kom de tilbage. De ravede snublende op ad Falderebet, krumme i Hofterne, som var der kørt et Automobil over deres Lænder. Deres Aasyn dunsede uden et Livstegn ned over Brystet paa dem. Deres Hænder var blege som Slim. Men i Bunden af deres Barm sad der en kvalmende Røg af Minde og Glød, der aad deri.

Kort sagt: det Hele var, som det skulde være! —

„Havde jeg saa ikke Ret trods alt?" — spurgte Praxin, fnisende, puffende til Luschinskij. De stod, ved Aften, begge to paa Kommandobroen, med vaade Pander under Huen. Paa de Steder hvor deres Haandflader havde grebet om Rækværket blev der perlede Striber af Fugt. Grevens Ansigt hang, som en Plet af Taage og Grin, løst i Skumringen — „Tag med, saa sejler ogsaa vi ind til Land, imens de andre er der!

Vi lister os, i Mulmet, om bag Damens Hus! Vi lægger med et Gisp vores Øre til den tynde Væg af Palmeblade, Ribber og Ler — vi fryder os billigt, ved Høreevnens Medhjælp og Afstivelse, har jeg Ret eller ej?

Ikke sandt!

Skal vi dét?

Digitized by Google

Kom saa méd, hjærtens Ven!"

Peter Romanowitsch svarede selvfølgelig, rystende i Knæene, med et Fnis og et lydløst Nik.

Men naar de saa kom ind paa Stranden; og naar Praxin, grøn i Fjæset med eet, slubrende, viftende med Armene, begyndte at liste paa Fodspidsene gennem den violette Nat, ned langs Hyttegaden, hvor det hvide Sand osede og skred, hvor Luften var sur af Negre, hvor de sorte Skikkelser kom og gled bort, kridblaa i Tændernes Smil ...., saa endte det hvergang med at Luschinskij, pludselig iskold og tyk i Barmen, brat nægtede at ville gaa videre og lytte ved Husvæggen —:

„Sludder og Vrøvl!" — hviskede han, med Læberne tørre, Ryggen klam, Halsen svulstig og hed. Der opstod vage og dunkle Minder i ham om Eudoxia, paa denne selvsamme, begrædelige Maade som han havde anlagt sig uden at vide hvorfor, i den senere Tid —:

„Nej!

La' vær'!

Jeg gidder sku ikke!

Jeg har aldrig brudt mig om den Tøs, Mura-o-a! Hvad Fanden, kisss! Lad de andre more sig, om de vil! Eller har De da aldrig set Starck der græder af Skinsygers Kval hver Dag! Hva'ba'! Snik Snak! Og Deres egen Vorherre, som De elsker hver Nat, kéhé! Eller husk i det mindste paa Eudoxia, den Stakkel, der forlængst er død og fortæret af Orm, Gud tilgive mig, at jeg aldrig fik skrevet forinden hun vandrede bort! Ikke sandt!....

Ké!

Digitized by Google

Og naar jeg nu altsaa slet ikke bryder mig det bitterste om hénde derinde, ikke Spor, ikke Gnist, saa vilde det jo være en Meningsløshed, en Paradox, at gøre hvad De opfordrer mig til! Javist, haha, ikke sandt, jovel: en Paradoxia, maatte det kaldes! En Para-Eudoxia, allermindst! Kæhæ! Hvadbeha'r! Hvad siger De til dét, min Ven! Ikke saa ilde, min Tro! Hahaha! Jaha! Kæ! En Para-Eudoxia, Fanden ta' mig, jeg ler saa jeg faar Øjnene fulde af Taarer, hold De altsaa bare Mund, De Slyngel og Skurk, De Herrens Besudler, hold Kæft, har De allerede forglemt baade Lwow og Stern, lad mig være i Fred, skrup af, gør Dé hvad De vil — og jeg, hvad *jeg*!"

Og dermed smed Luschinskij sig ned, henne i Udkanten af Skoven, glippende med Øjnene. Hans Bryst gik hikkende op og ned, og han søgte fraadende at le.

De stive Blade deroppe i Palmerne kringlede sagte i Dunkelheden. Stammerne knirkede tyst. Den violblaa Himmel hang lydløst ned, i lyslige Taver og Taager. De evige Stjærner skred sagtelig af Sted. Blæsten rørte sig hedt. Rhododendronbuskene stod kulsorte; de sivede stumt deres bitre Lugt ud. Og Kaktussernes søde Aande sneg sig frem, nu og da, af de kridhvide Bægres Dyb.

Oppe fra Brinken bag ham, hvor den evropæiske By laa, stak de blaalige Neg fra Buelamper højt i Vejret, blaffende. Af og til rungede Stemmer deroppefra. Eller Kvindehvin stejlede i et Pift. Makierne sang med Skrig og Mumlen, derinde i Lunden. Kamæleonernes dybe Røster klukkede, grød-

Digitized by Google

fulde, sørgeligt. Ude fra Søen kom de smaa Bølger glidende; de hvislede et Nu i Sandet, og forstummede.

Et rødt Lys glippede, ude paa Skibet; nu og da tabte det et blodfuldt Dryp ned i Vandet.

Jorden under hans Side og Albu var varm og fin.

Han hørte den grænseløst lille Støj, naar en eller anden Bille paa Flugt fik ti eller tyve usynlige Støvkorn til at skride en Fingers Dybde ned, i en Rille, et Fodspor.

Og Peter Romanowitsch flæbede langsomt ind i Halvslummer, lullet af alt, med Næsen rystende af sin Aandes Lyde, med Hjærnen bristende af Drømme der græd.....

Indtil Natten sprang itu med Rabalder — naar en af Decauvillens Tipvogne, smadderfuld af franske Underofficerer, tordnende foer ned ad Skrænten, standsende brat med et Hyl paa Skinnerne, tæt bagved ham .... for at bringe disse messieurs ned i Skøge- og Drukkvarteret.

Saa rejste Luschinskij sig mødigt overende, dødstræt i Knogler og Sind.

Han ravede, sagte kaldende, omkring i Mørket — mellem Hytterne der med eet stod kulsorte foran ham, her og der; mellem de hvide Stakitter der blege standsede hans Skridt; under de hvislende Palmers Kroner, et kogende Slør af Mulm; blandt Palisandernes kalkede Stammer —:

„Praxin!

Hvor er De!

Her er bælgmørkt og ensomt med eet!

Ste-pan! Hvor er De henne, jeg vil hjem, tilbage til Skibet igen!"

Digitized by Google

Saa var Greven pludselig ved Siden af ham, slatten i alle Leddemod, med afdøde Øjne, stønnende.

De fulgtes, med hinanden under Armen, ordløse, mimrende, stavrende, med Ryggene kolde af Nat og Gru, bævende,. ned til Forstranden. De humpede snublende, klamrende sig med den frie Haand til Rækværket, ud paa den svinglende Landgangsbro; dens Træ dunkede hæst imod deres Trin. De prajede Giggen, med Røster som de selv ikke kendte, og kom ombord.

Dér forsøgte de, et Minut eller to, at brøle deres Humør pligtskyldigst opad igen, for at narre eventuelle omkringstaaende derved —:

„Que diable, Peter Romanowitsch, bare ved at have hørt paa alt det derinde, brænder mit Blod sku endnu! J'ai eu deux spasmes!

Oh là là!

I Morgen vi mødes paany!"

„Ké!" — svarede Luschinskij, fnisende med Skum, prøvende at klaske sig i Laarene — „Ké! Javel! Demain! Ved Gud! Aldrig glemmer jeg dette!

Nej, aldrig glemme' je'....

Al'ri'....." — og begge to luskede de, klyngende sig til Gelændere og Stænger, famlende ned til deres Lukafer.

Bobr havde gjort Sengen i Stand til Peter Romanowitsch — paa et Kvarterstid var han derfor klædt af og kravlede tilkøjs.

Men dermed var Sagen og Dagen endnu langt fra forbi!

Ak nej, først nu kom de værste Stunder!

De grænseløse, nemlig.

Digitized by Google

Ensomhedens —:

Luschinskij laa timevis hen, og kunde ikke falde i Søvn.

Uden at røre sig stirrede han langsommeligt op imod Loftet, med bævrende Læber, Øret paa Vagt.

Inde i ham skred der tusinde sorgfulde Tanker afsted: de dukkede op, dybt inde i hans Nakke ... de listede sig skælvende frem .... stillede sig op for hans hvide Blikke af Graad ..... og sank ravende bort lidt efter, for at give Plads til andre.

Aa, hans Væsen fumlede sig jamrende frem gennem alt, hvad der var sket i hans Liv.

Gennem alle de Ting, der var blevne sagt og gjort, i Løbet af Dage, af Uger, af Maaneder og Aar —:

Alle hans Kammerater steg op for hans Øjne, med blegnede Aasyn, med bundløst elendige Blikke, livide og grædende ..... Han saa' Iwan for sig, med den flængede Hals som en rød Plakat imellem de brede Skuldre. Han fornam inde i sig selv, den Hævn og Rædsel som Oppasserens Ansigt vilde have vist ham, om det ikke havde været borte. Han hørte i Kanten af sit Øre de hadefulde Ord, som Iwan vilde have sagt, om hans Mund havde eksisteret ..... Og Eksellencen, Luschinskijs Fa'r, vandrede frem, med de skørnede Hænder som Mælk, de forstummede Læbers Graat, med alle de hvide Haar ..... Og Eudoxia rejste sig tungt, med et Suk, af sin Muld; stirrende frem for sig, med sine evige Øjne af Grav og Orme.

Hans Hjærne sad, paa Hug, deroppe bag hans Pande — og mimrede sine timelange Salmer frem,

Digitized by Google

énstonige, Musik af Klage og Hovedrysten .... jaha, et sørgeligt Akkompagnement til alle de altfor levende Billeder —:

Ak Herre, min Gud, hør min Hulken og Graad!

Se, jeg har mistet mit Liv, har forglemt mit Selv, hvor er min Sjæl?

Ak, Natten er lang, den staar som et Fjæld for mit Bryst!

Min Gud, se til mig i Naade og Trøst! Hvad ondt har jeg gjort! Er det for Iwans Død, at jeg aldrig kan slippe herfra?.....

Skyndsomst gav han sig til at tænke paa andre Sager, vovede ikke at blive ved Mindet om Oppasseren .....: hvordan gik det mon med Simoff, à propos at slippe væk?

Nu havde denne forelskede Herre jo allerede været fire Dage borte .... og i Formiddags var der begyndt at blive mumlet for Alvor derom, nede ved Frokostbordet: at hvorfor Fanden var han dog ikke vendt hjem forlængst? Allerede i Forgaars fik vi jo Telegram om at Stern var kaput, den Suicidist! Og det *er* sku dog ikke mere end to Døgns Rejse i alt, ud og hjem, plus Pavse og Hvil, til Tananabozuke, allerhøjst, ikke sandt! Var Herr Alexej Porphyriewitsch da bleven myret undervejs af den tykke Uschoff, ké? Var han kvalt i en Lund, af Betsimisarakerne? Var han dronet i et Wasserfall ved Forsynets Vilje og Styring? Eller, hvad Satan, skulde det være muligt, at den blide Elsker med eet havde kastet Masken og var stukket af?! Fanden gale mig! Højst mærkeligt, sese, i ethvert Tilfælde en nydelig Adfærd, den Drivert, imens vi andre slider

Digitized by Google

i det! Hvad! Og saadan en Rad har vi kaldt for Kammerat saa længe, og saa er han alligevel ikke et Haar bedre end Skurken Lwow — sagde Praxin.

Luschinskij trak sine Bryn sammen i Panden, forsøgende at mindes Kortet over Vejen videre sydpaa, fra Tananabozuke —: hvor langt kunde Simoff mon være naaet nu? Var han, i dette Moment, i Færd med at vade, med fremstrakt Spejder-Hals, som en dødssyg Flamingo, gennem de svampede Skove? Hang han, i dette Minut, maaske fast i et eller andet tornet Citronkrats blanke, brune Hvirvler af Pigge, gal af Blod og Slid — eller havde de sejge Mimosebuske fanget ham ind, med et fnisende Hvisk af deres Blade? Sad han i et Træ, med fordoblede Øjne, højt tilvejrs, bundet fast til Stammen med sin Sabelrem, og holdt Nat og Siesta — hikkende af Hunger, med Øret ude efter Mulmets Lyd og Skrig, den arme! Var Uschoff og de fire menige stadig sammen med ham — eller gik de hver for sig, alle seks? Vilde han nogensinde kunne naa derned, til disse norske Missionærer han havde fablet om? Andruschka —: fik hun ham mon nogengang mere at se? Vilde Negerrøverne lade ham uskadt passere forbi deres stankfulde Spor — eller vilde de, med et Hyl, prøve deres Luntebøsser og Ta'Ngena paa ham....

Paany fornam Peter Romanowitsch, ved disse sidste Ord, at han var nok kommen ind paa forkerte Tanker igen.

Men siden han nu eengang var ved Forsøg paa Undvigelse, saa gav han sig til at mindes hvad Praxin havde sagt om Lwow: ak ja, den bejam-

Digitized by Google

ringsværdige Timon Wladimirowitsch! Ham, som Greven erklærede kort og vel for en ukammeratlig Bandit, en Simulant —: men dér gjorde man ham visselig Uret, min Tro! Thi Peter Romanowitsch havde, allerede for et Par Dage siden, faaet hele Historien at vide af Reservelæge Mugin, det Skvat: om hvordan Lwow — for godt en Uge tilbage, midt under den værste Del af Stormene under sidste Øvelsestur, mens Luschinskij altsaa selv laa syg — omsider var sprunget helt og holdent itu i sit Hovede! Ak Gud javel! Allerede længere Tid igennem havde Timon jo — ja, lige siden Drabet paa sin Oppas.... paa Herr Mikael, sin Ven — mere og mere vildt fraadset og boblet i Længsler efter yderligere Vold og Mord, efter Midler til paany at faa fat i Mikael, den begravede, og endnu engang at svale sig af paa ham! Døgn igennem kvad han uslukkeligt derom; uafbrudt; ligeglad om han havde Tilhører eller ej; bavlede skummende op, om hvad han vilde have gjort, hvis han igen havde kunnet faa fat i Fyren, paa en eller anden æventyrlig Maade! Og om Nætterne (viste det sig, senere hen) dér havde han saa, tilsidst, hittet paa den fine Idé at opfriske nogle spøgefulde, ellers forlængst forglemte Forsøg, som man en enkelt Gang havde foretaget sig nede i Messen: at lægge sine Fingerspidser ganske let paa en Bordplade, at anraabe Afdødes Navne, og faa Svar gennem mystiske Bankninger i Bordet. Javist, Herregud, den arme: Nat efter Nat sad Lwow i sit Lukaf, muttersalene, galende af Fryd over sit Paafund, med alle ti bævende Fingre spilede ud over Mahogniet, med funk-

Digitized by Google

lende Øjne, skummende, og rasede efter Behag og Smag imod den døde ..... indtil de en Morgen fandt ham: da sprang han omkring paa Sofa og Stole, dansede rundt i sit Rum, svøbt i Krudtrøg og Glimt, hylende, plaffende med sin Revolver, fyrende lystigt ned i Bordpladen: Se, dér staar han sku igen, den Slyngel og Skurk! Kom her! Du evige Genfærd, jeg rammer dig lige i Synet! Tag dén! Og endnu en Draabe af Bly, hed og stærk, kehe, haha, klem paa, bum-bum, javist! Jeg ser dig saa grant, du Spirit! Du griner og skævler! Jeg træffer med hvert et eneste Skud! Bum-bum! ..... og sporenstregs maatte de snære ham i Reb og sende ham, med et Frimærke paa fra Lægen, over paa Hospitalsskibet, bindegal, furor animæ et sanguinis, fraadende .... nej, dét var visselig hverken Snedighed eller andre simulante Forsøg paa at slippe hjem, aa Kristus, nej nej, det var simpelthen Doktorens gamle Ord der viste sig sande: at fordums var det Lwow der havde været Mikrob for Mikael — men nu var Mikael bleven Lw.....

Med et Hik gav Luschinskij sig til at grine, for hurtigst muligt at forglemme denne Tanke, der allerede halvvejs havde taget Vejret fra ham med sin uvilkaarlige Fortsættelse og Analogi: angaaende ham selv og Iwan ..... og det lykkedes ham, takket være Situationens Alvor, virkelig at skubbe al Tænkning fra sig paa et Sekund.

Han klemte Øjenlaagene fast i, lyttede til de grænseløst svage Pulsninger af Lysmaskinerne der vandrede paa Taaspidsene dernede: nu .. nu .. nu .. nu ....

Digitized by Google

Han snusede Natteluften til sig, der var rund og fuld af Sø, Land og By —: jaha, man fornam Lugten af Salt og Tang, og de smaa, bitre Korn af Røgen fra Diego-Elektricitetsværkets Skorstene; og nu kom der en Stribe fra Tamarinderne, sød og besk som Wermuth; og dette ... ja, jovist: det var Gummitræernes Aande som af Haar eller Hud, ikke sandt, men .... han skvat overende, pludselig svedrivende, over et eller andet rillet Hyl, der viftede sig fjærnt herud fra Byens Gyder og franske Svir; han mumlede et Par omtrent ubevidste Ord: om at Gudskelov var det altsaa ikke Iwan der skreg, ké, min Salighed, eftersom Lyden kom .... ja, eftersom Lyden kom derinde fra Jorden, ké, fra Jorden..... han gispede en Gang, var helt borte, slog brat om sig med begge Arme, hørte sig selv snorke et Grynt, vaagnede delvist op, aandeløs, ved de buldrende Trin af Brandvagten der patrouillerede forbi, naa, Herren ske Tak, ikke andet end dét, javist, bare Brandvagten der patrouill.. der patr... der pa....

Men allerede ganske kort efter — saa saare han rigtig var falden ind i den dybe Søvn — saa begyndte alle de Ting, som han havde tænkt paa for lidt siden, paany at fylde hans Bevidsthed, i Drømme.

Bare en Smule forandrede.

Blot lavede ganske lidt om, her og der.

Saadan, at det var ikke mere den afdøde Mikael og den forrykte Lwow der rasede imod hinanden, med Skud og Skrig ... og det var jo heller ikke mere Simoff, der, flygtende gennem de dunkle

Digitized by Google

Skove af Sumpe, Dyr og Lianer, snublede vildt hjemad til Andruschka ... næ, nu saa' man det, ja, aa Gud, det var jo Luschinskij selv der jog afsted, hylende, plaskende, gispende ... og det var Iwan der dundrende flænsede efter ham, kæmpestor, fraadende, gennembævende Luften med Hævn og Tænder, gungrende af Blod og Krudt ....

Peter Romanowitsch kastede sig pjaskvaad frem og tilbage i Sengen.

Hans Bryst hev sig sammen og boblede. Hjærtet snurrede hæst. Hans Hjærne bultede sig til Byld er.

Og han vaagnede med et Sæt.

Luften skjalv af Skud og Larm — af Knald, Hyl og Brag ..... der langsomt skingrede hen, gjaldede bort, forsvandt. Bare langt, langt borte lød der, uafbrudt, en spindende Traad af Suk og Jamren.

Han forstod, pludselig fnisende og lettet: at det var naturligvis, som sædvanligt i denne Tid, en eller anden Skare Matroser herudefra, der havde Nattegn til Diego, og som nu — efter at have pæglet sig døddrukne derinde i de Fusel- og Nigger-Buler der kaldtes Beværtninger — havde været i Færd med at lave sig en Smule Sjov og Drab til Godnat-Snaps; eller de var komne i Haandgemæng med et Bundt Legionærer, disse Mordere i Uniform; eller de var ved at plyndre en Tøs og hendes sortøjede Bastard-Mandfolk, javist! Fanden i Vold med dem! Hvad rager deres Hvin og Plaff mig? Men denne syngende Stræng af Klage og Bævr, der stadig høres som fjærnt, fjærnt borte, hvad er mon dét for noget .... naa, lige meget, skidt med det

Digitized by Google

Hele, hold Bøtte, lad mig være i Fred, jeg vil slumre, og slummrre .. og slummm..rrre.....

Men det varede ikke ret længe, saa var han atter midt i de samme Drømme som før.

Igen var Iwan efter ham, med et Par uhyre, blafrende, ildrøde Næseboer snøftende langs hans Spor, nærmere end nogensinde, brasende igennem Skovene.... Luschinskij fik i sidste Nu Øje paa en Hytte. Han styrtede derhen. Rev Tæppet tilside, der var det eneste Lukke for Stuen. Saa' et Glimt af Praxin der stod, nøgen, i Spasmer, grinende, omme bag Huset..... Paa Gulvet laa et Kvindfolk og væltede. Der stak en gul Røg ud af hendes Mund. Peter Romanowitsch sank omkuld, ude af Stand til at røre et Lem mere, for der var vistnok kørt et Automobil over hans Lænder. Han lo af Angst — derudenfor hørte han Iwan luske omkring. Oppe over hans Hovede stod usynligt en Vindharpe og sang; dens Røst var Støn og Klage. Den gik tilbunds ned igennem ham, med et Luftrør af Jammer og Kluk. Han skelnede Iwans hede Hvisk —: „Hvor har han gemt sig, hvor er han henne, lad mig blot finde ham, her er bælgmørkt og eensomt, hvor er han henne....“ .... Og saa rejser Fruentimret sig op. Hun har Weronoff's Ansigt paa. Hun rækker et lysende Glas frem i sin Haand: Drik — siger hun..... og Luschinskij veed med eet, at det er Ta'Ngena han smasker i sig, men han tør ikke andet, der gaar en Hagl af Dunk og Skrig igennem ham....

Han rev Øjnene op, rystende, om i Benene — og saa' at han laa, paa Knæ, henne ved Lukafets Dør ... hvordan?.. hvorfor ... jeg forstaar ikke....

Digitized by Google

Dækket buldrede ovenover ham, med Drøn og Raab.

Stemmer slog op — lallende Røster. Skraal. Et Skud med eet. En Kommando ..... og paany blev der blot tilbage den bævende Stang af Smerte og Graad ... min Gud, hvor kom den dog fra?

Peter Romanowitsch rejste sig, kastede sin Kappe om sig, og ravede ud af Kahytten, for at faa nærmere Besked om det altsammen. Lanternerne lyste halvt. Dækket glinsede. Inde paa Land var der mørkt overalt.

„Javel! Jaha! Se her! Se! Deres Velbaarenhed!" — sagde Patrouille-Korporalen, grinende, med lange Rystninger i Armene. Hans Næse og Hage var i Lys, hoppende. Han løftede sit Gevær et Par Tommer op fra Gulvet og plumpede Kolben haardt ned. Bagved ham, nogle Skridt borte, næsten i Mørke, stod fire menige bøjede over en Mand i Skjorte, der laa dér. Længere forude blev der buldret, slæbt og skældt. — „De sloges nemlig, en Kende. Om en af..javel, om en rund Pige, en sort, derindefra. 541 masede Fjæset, kæ, kæhæ, Deres Velbaarenhed, med et Spark smadrede han Mundtøjet paa Baadsmand Barstschij der kom i bar Særk og vilde mægle. Men *jeg* skød ham ned i det samme til Gengæld. Kæhæ! Kisss! Ved Maria og Georg! I et eneste Skud med denne her ramte jeg 541 lige i Trynen, han mæled ikke et Muk, men skvat, Deres Velbaarenhed! Han skvat .... Skal jeg skrive min Rapport, han mæled ikke et... Ikke sandt!?"

„Vel!" — svarede Luschinskij med et Fnis. Han

Digitized by Google

rystede Skuldrene fremad, og indsaa' i samme Nu: at med andre Ord gik Praxins Planer mere og mere i Opfyldelse, alle Vegne, ké, min Gud —:

„Meget vel! Javel! Skriv De Rapport ad Helvede til, hvad rager det *mig*!

Skyd De bare løs!

Og skriv væk!

Hæng i!

Jeg kender en Greve, den snildeste Mand i Verden, en Elsker af Gud.... skrup af, hvad Satan staar De og lurer efter! Forsvind!

I Morgen er der sku atter en Dag, af selvsamme Sort! Kæhæ! Sese, det gaar fremad!

Min Salighed!" — men saa mindedes han, straks efter, undervejs til sit Lukaf igen: at desværre havde Gregorow jo, endnu idag, udstedt Ordre til, at Mandskabet ikke under nogen Betingelse mere maatte komme i Land: nu havde han faaet rigeligt nok af baade Desertioner og Druk, af Slagsmaal og allehaande andre klimatiske Sygdomme, er De méd....

Luschinskij tøvede endnu et Sekund ved Døren til sit Rum —:

Han lagde Nakken bagover og lyttede, med Hjærtet rørende sig spidst —: Jaha, hør nu her, sese, saa det var fra Lazarettet den kom, denne skælvende Salme af Hulken og Klynk: fra Dysenterister og Feber-Gale, fra deres gurglende Jammer og Snøft! Den hang som en sitrende Draabe af Graad, som en tonende Sang af Fortræd over Eens Hovede — som en iskold Zither-Musik fra Ruslands Marker, fra Hundrede bævende Moder-Hjærter derhjemme, ké, javel, aa Jesus min Gud, ad Helvede til....

Digitized by Google

Han rev Døren tilside, tændte Lys i et Kniks, flængede sit Skab op, fik fat i en Flaske og drak.

Imellem Slurkene hørte han, vibrerende fjærnt, den kridhvide Søjle af Klage, dernede fra de syges og døendes Barme.

Han grinede hæst, og drak.

Kom til at hoste derved, klemte Øjne og Øren til, og drak.....

Under saadanne Forhold, altsaa, tilbragte Peter Romanowitsch de første fire, fem Døgn af sin dulmende Rekonvalescens.

Og henimod Aften paa den sjette Dag skete det saa — selvfølgelig — at Kaptajn de Terville, den guldbeslagne Adjutant fra Oberst Chambert, Kommandanten i Diego, kom ombord.

Han meldte, at i Gaar Morges tidligt, Herr Kommandør, havde de modtaget tjenstlig Meddelelse om, at en større Skare sorte Abekatte havde faaet Fingre i et halvt Dusin Desertører i Skovene syd for Tananabozuke. Eh bien. Selvfølgelig sendte vi straks et Detachement derned, efter dem. Men nu, til Eftermiddag, da vedkommende arriverede hertil, viste det sig, tant pis, jeg beklager meget, min Herre: at det var ikke franske Soldater, disse Flygtninge — men derimod intet mindre end en Premierløjtnant, en fed Baadsmand og fire menige her fra Skibet; tør jeg desaarsag tillade mig at forespørge Dem, mon commandant, hvornaar det monne være Dem behageligt at lade dette ... Selskab afhente, for Øjeblikket sidder de jo solidt i Cachotten derinde! Og forøvrigt, monsieur, vous

Digitized by Google

savez: vive la Russie, soeur éternelle de la France adorée et belle!....

I et Nu svam Nyheden med et harsk Fnis ud over hele Skibet.

„Je pleure!" — kom Praxin hurtigst muligt og sagde. Han var i de sidste Par Dage bleven endnu noget mere løvfarvet i sit Aasyn. Han indhentede de Terville paa det nederste Trin af Falderebstrappen og famlede ham ualmindeligt i den brune Glacés — „Ak: se, jeg fælder en Snes Taarer af Sorg og Skam paa min Kammerats Vegne, at det skal være i en saadan Anledning, at De og jeg hilser paa hinanden idag!

Og dog —: hvor godt, nemlig for Disciplinens Skyld, kisss, at Simoff blev hugget, hva'ba', n'est-ce-pas?

Forresten!" — tilføjede han, pludselig bøjende sig nærmere med spids Mund hen til Kaptajnen der standsede et Øjeblik, vuggende med den venstre lange Lakstøvle nede paa Rælingen af sin hvide Baad, strygende sin sorte Knebelsbart til au revoir — „hvis vi sees igen, haaber jeg til den Tid at have en Ærespost at kunne tilbyde Dem, qui sait!

Jeg vil interimistisk blot betone, at jeg ... ja, kort sagt: at jeg kender et Væsen hvis Køn er en taarnhøj Obelisk! Op over Skyerne rager den, svimlende, vældefuld! Dens Hoved en blodrød Rubin! Bjærge og Skov om dens Fod ..... Ké! Javel! Hver Aften, mod Nat, naar Mørket drager hviskende ned .... haha, hvad, naa, nuvel, lad mig ikke opholde Dem mere!

Paa Gensyn, husk mine Ord — jeg venter desuden, at De er diskret!

Digitized by Google

Gaa med Gud, monsieur!"

Gregorow stod oven for Trappen og hilste, hvidere end nogensinde, med sine ældgamle Øjne tunge som Bly, graa som Aske. Han løftede Hænderne og saa' langsomt rundt paa de fire fem Kolleger ved Siden af —:

„Mine Herrer! Det er altsaa .. javist. Simoff ... mine Herrer, den *arme* Alexej Porphy . . . ." — stammede han, rykkende i Ansigtet, snappende efter sin Mustache, vaad paa Hagen — „Jeg mener selvfølgelig: *Lovens* Arme, ja, Lovens Arme har altsaa naaet Simoff, trods alt.

Ja. Jeg plejer at fordre *alt* af mine Officerer!

Jo mere man har at bestille ....

Hvad siger De, Starck?

Jeg synes der var noget De sagde til Forsvar for Sim...

Eller var det bare en indre Stemme i mig selv, et Hik, kæhæ, et Opstød .... é-é, ké, hvadbehager?"

De andre rokkede fnisende paa Hovederne —:

„De har sku Ret, Kommandør, tilbunds!" — mælede Bjelostskij, skubbende sin Hue helt ned i Panden, med sit gule Skæg som Materie ned over Brystet, hivende — „Jotak! Kæhæ! Fanden sprøjte mig! Alexej Porphyriewitsch, han ... ja, han flygtede herfra for at kunne naa hurtigere hjem end vi andre! Ké, og nu opnaar han sku da ogsaa den Hensigt: han er i dette Moment allerhøjst tvende Dages Rejse fra vores allesammens Bopæl — nemlig Paradisets rare Have ... hvor er den?

Med en Røg, et Glimt under Enden — farer han op og faar en Sky plus et Solblink til Sæde!

Digitized by Google

Kisss!

Siig mig en Gang, Maxim Mikailowitsch, nu da Bogduroff er tilsyneladende syg af Malalalaria, ké, Pokker tro ham, saa haaber jeg da at De lader *mig* blive Bisidder i Forhørene over Simoff. Det vil... det vil nemlig fængsle mig vældigt at se ham i denne Gæsterolle, som moderne Casanova, der flygter fra Blykamret — her af Staal!

Min Sæl!"

„Kæ!" — sagde Oremyckin, den snogede Orm, og valkede øjeblikkelig fem tarmagtige Fingre ind i sit tandløse Gab af Gummer og Bleghed — „krrræhæ, Bjelostskij, dén var go'!

Meget rigtigt, Herr Kommandør, vel har ogsaa De Ret!

Og hvorledes er nu Dères altid forstandige Mening, Ven Gowitz?"

Og denne Herre maatte naturligvis lige paa Stedet læne sit Bryst ud over Kanten af Skjoldet paa den 47-millimeters, med Armene hængende løst ned paa den udvendige Side deraf —:

„Fanden gale os!" — knirkede han, stampende med Spidsen af den højre Fod mod Kanonens Pivot saa det klang — „siig mig: er det i en Slags dunkel Fornemmelse af at Simoff, ved at have ladet sig fange, har givet vores allesammens Forhaabninger om Hjemkomst en nederdrægtig Een paa *Kassen, uh hva'* — er det af den Grund, at De kalder ham for Cassenuva?!

Kirr-hirrr!

Stik dén!

Hva'!"

Digitized by Google

Luschinskij fornam sin Underlæbe bæve. Han skruttede sig, med eet, uden at vide hvorfor; stak den højre Haand famlende ind under Sammenknapningen paa Barmen, snøftede, og gloede imens vildt fra den ene til den anden — indtil hans Blikke et Nu mødtes med Gregorows Øjenhuler, ligesaa hudløse som hans egne. — — —

To Timer senere, da Mørket var væltet susende ned, glas-sort og blankt. Da Sydkorset langsomt havde rejst sin blinkende Sorgfuldhed deroppe i Dunklet. Da Skibet laa uhyre, svart, paa det tavse Vand — med Lanternernes blaffende Maaner her og der. Da Svalheden spirede frem, som smaa rimpende Knopper i Eens Hud ..... da kom de ombord med Alexej Porphyriewitsch.

Hans hvide Ansigt hang langt i Natten, vuggende. Hans nøgne Fødder smaskede sagte op ad Falderebets Trin — røde Plader af Rifter og Saar. Om Anklerne saa's et Par stive Rester af Sokkeskafterne, graa. Der stod en ganske svag Stank af Ramhed og Kælder ud af hans snavsede Uniform.

De to Matroser der havde ham imellem sig snublede og bandede, fordi han vejede dem for meget.

Hans venstre Underarm, hvor Ærmet var flænget af, var spaltet i en svullen Streg fra Albuen og ned til Haandleddet.

Mellem hvert Skridt hørtes det lille bitte Drip af Blodet, der faldt ned derfra.

Aftenvinden rørte sig med et Gisp ....

Peter Romanowitsch havde først gemt sig i sit Lukaf, paany flæbende indvendigt og rystende, midt

Digitized by Google

i det langstrakte Fnis som han forlængst havde paabegyndt ved nogle Whiskyer nede i Messen, under Kollegernes fortsatte Vittigheds-Bemærkninger om den forgæves flygtede Brudgom. Men tilsidst, da han hørte Baaden blive prajet og forstod, at nu var de der med Simoff — saa styrtede han paa eengang, uden rigtig at vide af det, ud fra sin Kahyt og op paa Dækket.

Og dér stod han i Mørket, dinglende, en fire—fem Alen fra Falderebet, lige udenfor Lygtens Lyskreds, lænet til Lønningen, og rakte Hænderne frem imod Simoff da han kom op —:

Aa, Alexej Porphyriewitsch, min Broder, min Broder, min Ven .. jeg staar her og græder, mit Bryst gør saa ondt, jeg husker Andruschka, din Viv, din Veninde, din Søster ... Alexej, é-é, Simoff, det er . . . det er *ikke min* Skyld, at de tog dig igen ... jeg har ingenting sagt, jeg har ønsket alt godt .... ikke røbet et eneste Ord ..... men det er Gud, det er Gud, hører du, det er Gud der forlader os alle ....

Mit Liv rinder hjælpeløst væk!

Eudoxia, vi sees ikke mere!

Ké!

Kéhé!

Simoff, du Fejge, du Pjalt, du Skurk, hvor kunde du dog nænne imod os at lade dig fange! Hvorfor fløj du ikke helt hjem, i Sving af Længsel og Vilje!

Du raned det sidste Haab fra min Sjæl!

Alt er forbi.....!

Allerede i Løbet af den næste Dag var Forhørene til Ende.

Digitized by Google

Der var ikke Spor af Tvivl om nogetsomhelst —: Premierløjtnant Alexej Porphyriewitsch Simoff, R. S. II, dømtes — formedelst Desertion under Krigsforhold, Anstiftelse dertil, og Myndighedsmisbrug i samme Formaal — til at have sin Officersgrad forbrudt og at lide Døden ved Skydning, sammen med Perle Uschoff og de øvrige. —

Morgenen derpaa, Klokken seks, var Fartøjet altsaa gaaet en tre fire Kvartmil tilsøs, og laa i denne diskrete Ensomhed rede til Eksekutionen.

Solen stod knaldhvid omme bag Kommandobroen og brandt.

Inde fra det blaa Lands takkede Linje kom Dufften — myg, varm, sød — af de mange Planter der rørte hæftigt paa sig, i denne Aarsens Tid.

Dernede paa Fordækket, hvor de smaa Bølger mumlede kypl-kypl — dér var Fangerne, Mandskabet og alle Befalingsmænd stillet op i en vældig, aflang Firkant langs Rælingerne.

Længst forude, lige ved den graa Lønning, var Simoff og de andre dømte paa Plads.

Uschoff og de fire menige havde hvide Bind for Øjnene; og de havde Haandjærn paa, der klingrede højst besynderligt i den tindrende Luft —: med en sagte, bjældende Lyd, der mindede Een om Kaner, om Sne, om Russias enorme Marker af Hvidhed, Vind og Hjem.

Men Simoff havde, i Egenskab af forhenværende Officer og under Henblik paa sin beskedne Adfærd under Forhørene, erholdt Tilladelse af Kommandør Gregorow til at blive skudt uden Lænker eller Blindhed. Han stod altsaa — ligesom de andre

Digitized by Google

Blykandidater iført blaa Lærredsbukser og blaa Skjorte — med Hagen strakt langt frem, sin Mund bulnet og graa, slikkende sig om Læberne, med den venstre Haand rodende inde paa det bare Bryst. Hans nøgne Tæer krummede sig i smaa Hop imod Plankerne, der allerede var hede af Dag. Hvergang et af Jærnene ringlede om Fællernes Haandled, blev hans Næseboer store, der gik et tyndt Laag fra hans Blikke, hans Lunger hev kort, og han løftede Ansigtet opad med et Ryk. Og naar han saaledes kom til at se fremefter, saa opdagede han hvergang paany — missende —: i en hundrede Meters Afstand, oven over Kommandobroen, langt borte bag den forreste Mast og Skorstenene, højt oppe i Luften, den øverste Del af Agtermasten, med en lang Raa paatværs, svævende frit i Lys, glitrende af Sol ....

Ildpopen, Wokdugirow, flyttede sig sagte imellem de seks. Hans store Skæg var kulsort, under det blege Aasyn, nu og da gnistrede et Haar ude til Siden af hans Hovede. Guldkarret i hans Haand glimtede rødt. Hans Røst mumlede tyst —: Herre .. skænk disse døende Fred .... giv disse døende *din* Tilgivelse og *din* Naade .... lad disse døende faa Lod og Andel i *dit* mægtige Hjærtes Hus.....

Tilhøjre og venstre lukkedes Firkantens to lange Sider af Mandskabet, formeret i fire tæt sammenpakkede Geledder langs hver Ræling, bakviis — som svære, blaa Mure der dannede en bred, solsvidende Grøft imellem sig, lige fra Pansertaarnet og helt forud til Delinkventerne.

Folkenes svulne Fjæs glinsede vaadt. Der hop-

Digitized by Google

pede smaa Trækninger omkring deri, under de bævende Bryn. Deres tykke Fingre fumlede slimende op og ned ad Geværerne. Deres Aandedræt hørtes hæsere og hastigere endnu end ellers. Bajonetterne sved i Blink. Skæfterne ligesom udfyldte Mellemrummene mellem alle de mange blanke Støvler, der ustandseligt flyttedes frem og tilbage. — Fra de sammenstuvede Hobe sivede den bitre og svimlende søde Lugt af deres Dunster — som af en Forryktheds Feber, et blodfuldt Delirium.

Officerer og Underbefalingsmænd rokkede paa deres Pladser derforan.

Deres Øjne var knebne helt sammen for Skæret, og yndede iøvrigt ikke at se hen paa deres fordums Kollega — Desertøren, Simoff, Alexej Porphyriewitsch, de mange Maaneders eller Aars Kammerat der dog havde sveget dem to Gange: først ved at flygte, og derefter ved at lade sig fange. — Hvert Øjeblik var der en eller anden af dem, der stak den højre Haand nedefra ind under Frakken og spilede Bukselinningen udad et Minut eller to — som følte de sig snærede i deres Underliv, eller som var deres Indvolde bulnende og skøre.

Som fjerde Side i Parallellogrammet, lige foran Taarnet, stod Profossen — fireogtyve Mand stærk, med Bøssen ved Fod. Og umiddelbart tilvenstre for dem, paa samme Linje, var det de seks Trommeslagre paa èt Geled: det gule Messing brændte; de hvide Snore lyste blændende; Stikkerne stak sorte og blanke ud fra Læder-Dupskoene i det blaa Bandolér. Premierløjtnant Starck, der skulde kommandere, tørrede sin Pande uafbrudt inde under Hueskyggen, og snakkede med sig selv, uden Lyd.

Digitized by Google

Dødsdommen var allerede læst op, paany.

Gregorow der, oppe paa Broen, lænede sig vildt til Rækværket, slog skælvende ud med højre Haand og befalede Starck i Guds, Czarens og Retfærds Navn, Herr Premierløjtnant, at udføre Eksekutionen i Overensstemmelse med Reglementet —:

„Vel!“ — svarede Officeren, pludselig blaa i Ansigtet, ravende, sænkende Sablen.

Saa vendte han sig om mod Profossen. Solen trillede i hans Knapper og flammede i Klingen. Der var paa eengang aandeløst stille omkring. Dybt nede pulserede bare en eller anden evig Maskine: durrr durrr durrr —:

„An!“ — kommanderede han, svingende Kaarden.

Folkene løftede deres Geværer langsomt. De fire og tyve skinnende Løb hævede sig samtidigt — som en vandret, rillet Plade af straalende Staal. En af de dømte faldt paa Knæ. Bag ham saa's Havets Blaa. Uschoff gav et Klynk og brast i Graad.

„Slaa!“ — raabte Starck, hæst, rømmende sig, drejende sit Hovede imod Spillemændene — „Slaa!“

Trommehvirvlerne slog an.

Raslende flængte de Luften.

Bragende larmede de sig tilvejrs.

Smadrende skramlede de op .... Rabalder af Malm mod Malm.

„Giv Agt ....“ — skreg Starck, og hans Læber formede sig til Ordet —: „Fyr!“

Men saa skete der en uventet Bagatel.

Med eet —:

Fra Geleddet tilhøjre ravede en menig ud. Han

Digitized by Google

klattede Muskedonneren ud af Fingrene, stanklede to Skridt frem paa Dækket, og styrtede næsegrus omkuld .... der brød et Ræb fra hans Svælg, en Boblen, en hvidgul Straale af Bræk.

Starck vendte, med et Sæt, sit Ansigt derhen. Et Par af hans Folk sænkede Bøssen igen, tøvende, usikre.

Og i samme Nu var Simoffs Aasyn svidende rødt.

Hans Øjne skreg.

Han gjorde tre Spring fremad, fik fat om Bajonetten paa et af Profossens Geværer, vristede det fra Manden. Med et Hyl svang han Kolben foran sig. Rækkerne brast tilside. Og saa var han allerede borte, ind under Kommandobroen, agterud, i Hop som et Dyr, gjaldende ud af Halsen. En anden af Matroserne havde drejet sig efter ham, med Riflen til Kinden, følgende ham med sit Sigte. Der røg et Knald derfra. En Splint føg fra Brokanten ..... En af Trommeslagerne hvirvlede endnu: uden at have fattet — for Lyd — hvad der hændte.

Nu først holdt han inde med eet; Stikkerne struttede ud i Luften.

Et Sekund var der lydløst stille igen.

Durrr durrr....

Saa revnede Geledderne overalt. En Snes Mand styrtede afsted, til begge Sider af Taarnet, agterud, efter Simoff. Fire—fem andre løb frem og løftede den syge op. Der stod pludselig et Skraal fra det Hele. Gregorow fægtede med Armene, livid. Skibet duvede tungt.

Alles Ansigter vendtes mod Agter i det samme —:

Digitized by Google

„Dér!“ — skreg Een, og pegede vildt — „dér-oppe!

Se!

Dér er han!....“

Allesammen væltede længere forud, over mod højre, for at se.

Og saa fik de ganske rigtigt Øje paa Simoff — javel, helt der henne, paa den agterste Mast. Opad Jærnbøjlerne der sad som Trin foer han tiltops. Højt oppe i Luften saa' de ham, langt borte, oven over Kommandobroen. Han fløj tilvejrs, opad, op mod den øverste, blanke Raa — ganske lille at se, en sprællende Dukke. Karabinen daskede om hans Hofter.

Saa var han naaet derop, til Tværraaen.

Han slængte det ene Ben derover, jog Skuldren til Støtte ind mod Masten, fik Vaabnet frem, slog an. Der fused en blaa Sky fra dets Munding, et Plaff. Starck gav et Skrig og spyttede: paa hans Kind var der bristet et blodrødt Hul —:

„Skyd!“ — brølede han — „han ramte mig!

Han har kun een Patron tilbage!

Fyr!“

Profossen skød, sigtende deropefter. Bragene faldt hastigt efter hverandre. Den fine Røg sev ned og bort i et Nu.

Men Simoff svang sin Skyder. De hørte hans Skryd af Haan.

Igen lagde han an og fyrede. Smed derefter Bøssen fra sig. Den tumlede ned gennem Luften. Hovedet af den forreste af Forfølgerne kom frem nedenunder ham, tilvenstre for Skorstenen, op ad Masten.

Digitized by Google

Men Alexej kastede Overkroppen fremefter, stak Armene ud, og i næste Moment svingede han i Rummet, klavrende forud langs Linen — der førte hen til forreste Spir og endte dér, en Snes Fod oven over Kamp-Merset, hvor Sekondløjtnant Smerdiakoff og fire Mand stod ved Mitrailleusen, der var rettet ned imod Eksekutionsstedet —:

„Skyd!" — skingrede Bjelostskij deroptil, hivende sin Sabel frem — „knald ham ned!"

Og i pludseligt Kor ravede et uhyre Brøl tilvejrs, fra hver eneste Mand dernede —:

„Knald ham ned .. ned ... ham ned .... knald ham ned!"

Smerdiakoff rev sin Revolver fra Gehænget, deroppe i Mersets runde Balkon, og sigtede. Simoff slingrede voldsomt i Staaltraadstovet. Det saa' ud, som hoppede han æventyrligt, liggende paa alle fire, med Ryggen vendende nedad mod Dækket, i vældige Sæt hen over den kridhvide Himmels Bund.

Sekondløjtnanten skød. De flade Smæld glammede —: eet, to, tre, fire ... og saa to paany, næsten som eet. Han kastede den tomme Browning fra sig, greb fat i Kanonen som de fire menige var i Færd med at dreje.

Men saa var Alexej Porphyriewitsch naaet frem til Masten, dér højt oven over det kredsrunde Mers, og begyndte at glide nedad.

Matroserne deroppe forlod Mitrailleusen, sprang i en Cirkel rundt om det svære, lodrette Holt, med Armene strakt opad for at gribe ham naar han kom. Men han kigged dernedefter, slap brat med Hænder og Knæ, faldt ned midt imellem dem, og hav-

Digitized by Google

de i samme Moment begge Næver i Struben paa Smerdiakoff.

„Fyr!“ — skraalede Starck, klemmende den venstre Haandryg mod Kinden — glemmende, at der kunde ikke skydes derop, uden Risiko for ogsaa at ramme baade Sekondløjtnanten og de fire menige.

Men Profossen skød villigst.

Smerdiakoffs Nakke brast med et Skrald, han væltede rallende bagover, mod Mersets lave Rand — med Armene i Krampe om Simoff, hvis Ansigt sprøjtedes rødt. Et Par af Matroserne ved Siden af sank omkuld. De to andre skreg, fægtende om sig. Alexej sled vildt for at blive fri for Løjtnantens Greb — men i næste Sekund styrtede de begge to ned, de tredive Fod gennem Luften. Et af deres Ben strejfede med et Brag Kommandobroens Rækværk — og saa faldt de, plumpt, Smerdiakoff nederst, mod Pansertaarnets brede Tag. Simoff rejste sig med et Brøl. Han stod mærkelig skævt: over det venstre Knæ stak den brækkede Knokkel ud, gennem Kød og Tøj — en kalkhvid Flis midt i højrødt, en Tand —:

„Skyd!“ — hvinede han, ravende, dinglende — „Skyd løs! Alle Mand! Skibet er vort! Folkens! Skyd løs! Jeg fører Jer hjem til Rusland og Frihed og Fred!

Ned med Officererne!

Dræb!

Død over Offi.....“ — mer naaede han ikke, for da rakte Oremyckin sig, med en Bugtning i Skuldrene og et lydløst Grin, alenlangt ud fra Broen og tømte sin Rekyl-Revolver i hans Isse.

Digitized by Google

Men det var, som havde Mandskabet ene og alene ventet paa Simoffs Ord.

Som om de, uden selv at ane det, forlængst, allerede for Maaneder siden, havde aftalt og planlagt det Hele —: den eneste Vej, der med eet kunde bringe dem alle som Een ud over deres Sorg, deres Gru.

Og hver eneste Mand af de sekshundrede ombord gav et skingrende Vræl, deres Øjne blev Skud, paa et lynkort Nu blev Dækket en drønende Hvirvel af Haandgemæng.

Skraalende svang de brat deres Arme, Næver, Musketter — og væltede sig ind i hverandre. En svidende Byge af Blink og Blod. Et buldrende Vejr af Slag og Brøl.

En Orkan af Drab og Mord.

Løjtnant Ssumichin var den første der faldt. Han smed et grænseløst Hyl af sin Hals, slog begge Hænder i Luften: hans Fjæs var smadret af en Kolbe. Bjelostskij ragede boblende rundt, i Klumper af Matroser, han grinede hvidt, Revolveren puffede blaat og rødt.

Geværskud ramlede hamrende ned.

Tscherikoff bamsede i Kreds paa to Alens Plads, med fire Mand springende omkring sig, en femte laa tudende under ham, pirkende efter hans Liv med sin Bajonet. Gowitz hang midt i en Sværm; to Kolber bralrede ned og kvaste hans Nakke; men han styltede op over Hoben endda, skruet tilvejrs. Baadsmand Borstuscheff kaglede tykt, med Hælen mastehan Brystbenet paa en Matros der var snublet — sine Tommelfingre havde Underofficeren hægtet ind:

Digitized by Google

i Mundkrogene paa en anden, nu flængte han til, ud til begge Sider paa eengang, med et Skraal, af alle Musklers Kraft ... saa Marinerens Kinder sprængtes, blev til een eneste, uhyre, rødt-dryppende Kæft fra Øre til Øre; helt op paa Albuerne blev Borstuscheff pjaskvaad til Purpur derved.

Alle Mand rasede vanvittigt løs. Som vidste deres Kød med eet, at dette her var det eneste Middel. Det Eneste i Verden, der evnede at tømme deres Angst. De undlod — uden selv at ane det, uden at behøve blot et Nu til Omtanke, til Sigte — af sig selv undgik de at ramme de Punkter paa hinanden, som man ellers søger imod i Slagsmaal og Strid. De greb, skummende, efter de skændige Steder —: efter Øjne og Munde og Skræv.

Det Hele en fraadende Gru, der vilde overbyde sig selv i Forfærdelighed — en dødelig Døds-Angst, der vilde sig selv tillivs.

En galende Rædsel, der maatte myrde sig selv, for at kunne forvandles til Sløvhed, til Stumhed, til Fred.

Luften brast gjaldende itu.

Geværløb flammed.

Luschinskij stod helt forude, med Dolk i Næven, tavs, klemt ind i to Hvirvler, med Tænderne fremme. En Bajonet blinkede op foran ham, saa følte han dens Staal som pibende Is i sin Skulder, hans Klinge foer ned i et Glimt, og først da han saa' det boble hvidt og blodfuldt op om dens Egg, vidste han i et savlende Grynt, at det var et Øje han havde ramt. To Matroser havde fat i en Kanonèr, med et Drøn kylede de ham under sig og trampede

Digitized by Google

knurrende rundt paa hans Bug; med et Kvap røg en gullig Bugt af hans Mund. Menig 87 jog sin Bajonet bagfra gennem den lille Kadet Gartsch og svang ham i Vejret derpaa, Spidsen af Vaabnet stod drivblank op, gennem Buksernes Knapning — men han ravede brægende omkuld i det samme, truffen af et Skud. Starck rejste sig snærrende paa Tæerne, lavede Hjul med et Gevær; det gav gaende Lyd, naar Skæftet bed ned. Praxin krøb mjavende rundt, jagende Sablen tilbunds Gang paa Gang, naar der var een der faldt — hans Flab stod bævrende op paa den højre Kind. Struïn satte, skogrende, i et alenlangt Spring ud over de tre Marinere han havde dræbt med de bare Næver; de laa rodet sammen i en Knude af blaa Klæder og Fjæs, med vidaabne Øjne, Tungerne ud. Nu gramsede han sin venstre Haand enormt ind i Brystet paa den vældige Menig Darre's Bluse, den højres Fingre viklede han med et Snuptag ind i Matrosens viftende Hageskæg, og saa drejede han med et knagende Rusk hans Hovede rundt bagud, til Ansigtet gloede forrykt ud mellem Skulderbladene: Halsmusklerne sprang svulmende ud i tykke, skraa Folder, bulnende, snoede, pludselig ildrøde, og brast med et Smæld: Blod og Kød fossed frem. Darre tjattede en Gang med Hænderne, saa sank han sammen med et Suk, stirrende sig selv ned ad Ryggen — og hvæsende gjorde Struïn omkring, for at slaa sine Kløer i den næste.

Det Hele en fraadende Stormflod af Tænder og Galskab.

Et tordnende Udbrud af Knogler og Kolber.

Digitized by Google

En Eruption af Mord.

Woldugirow stod med eet deroppe paa Taget af Pansertaarnet, svajende, kulsort og lang — en Røgstøtte, skrævende over Simoff's Lig —:

„...Stands....

..raser mod Gud...

.. Straf...."

Ingen lyttede derefter.

Men saa flængte Popen sin sorte Kaabe, fra Hals til Fod. Klæderne føg fra ham, hvert eneste Stykke.

Han slyngede Armene op — nøgen, uden en Trævl paa sin Hud: radmager, gul og høj — et Kraters lodrette Flamme —:

„Se!" — hans Røst slog an, med Vulkaners Dundren.

I et Spring foer han ned paa Dækket, en Lue midt i den susende Kamp.

De nærmeste veeg vildt, og saa', i et Nu: at hele hans Krop var uden et Haar! Ja! Ja! Uden et eneste Dun! Under det sodsorte Skæg var hans Legem en Drengs, en Guds, en skinnende Søjle af Ild og Guld! ....

Der sprang et Rusk igennem deres Hjærte og Svælg — en Gurglen, et Rall.

Og i et Sekund havde det naaet de andre, rundt om. Den iskolde Gru faldt lammende over det valsende Dæk —:

„Hør mig!" — skreg Popen, med Hænderne vældigt mod Himlen — „Gud Herren har dømt Jer!

Gud Herren har vendt sit Aasyn fra Jer!

Gud Herren har..."

Der var lydløst stille med eet.

Digitized by Google

Alle stirred og tav.

Lighvide.

Men Giganten, 517, væltede brølende frem, ud af Hoben tilhøjre —:

„...Løgn...“ — vrælede han. Hans Gevær gav et Tud i Luften under hans Sving. Og saa styrtede Kolben, imellem Popens oprejste, strammede Arme, med et Bjæf mod hans Pande.

Øjenbrynene sad med eet helt nede ved Woldugirows Mund. Tungen stak ud, blærende rød.

Men med et Støn ravede Kæmpen paa Knæ i næste Sekund —:

Thi se!

Aa Jesus, Maria!

Hjælp, Herre, Zebaoth.....:

Se, Præsten faldt ikke!

Se, Popen segnede ikke omkuld, nej, nej, oh Jærtegn fra Himlen!

Se, Woldugirow blev staaende opret, rank, med de spændte Musklers Knuder paa Lægge og Laar — med Armene stive mod Solen. Svøbt i sin grænseløse Nøgenhed, en Dragt af Uskyld og Gud. Og fra hans søndrede Tinding flød Blodet stribeviis ned — som under en Tornekrones Bid — over Hagen, over Brystets gule Riller, imellem Vorternes dunkle Stigmater.

Klirrende skramlede Geværerne ud af Hænderne paa dem allesammen rundt om.

Hulkende smeltede de i Knæ, skjulende deres Aasyn og Graad.... og først dà, ganske langsomt, syntes Jehovas Vrede at mildnes: Popens lysende Skik-

Digitized by Google

kelse vaklede paa det rystende Dæk, og gled stumt omkuld.

Fra de døende der laa til alle Sider, paa Ryggen, fægtende med knyttede Næver, fraadende, med rygende Kvæstelser og Saar — fra dèm hørtes brat den Klage, der steg tilvejs, bævrende, lang og tynd; den bed Eens Øjne fulde af Vand, og fornemmedes svidende, besk og ulden i Barmen —: en sprød Stængel af bitter Røg, der sagteligt blafrende spandt sig op mod det Blaa.

Og da slog de andre sig for Brystet alle som Een, sønderknuste af Ruelse og Smerte, blegnende af en maalløs Angst og Mathed, af en isnende Sved paa Legem og Sjæl —:

Herre, Herre, forlad os vor Skyld, hører DU, thi vi vidste ikke selv hvad vi gjorde!

Herre, det var ikke for at ihjelslaa, at vi dræbte vore Kammerater her!

Herre, det var for selv at dø, vi kunde ikke bære Livet mer!

Til..tilg...tilgiv os, Herre!.....

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

KRONNA BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

NOV 8 - 1929

Digitized by Google